ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 18 Meč elfů.pdb

PDB Name: Vampýra - 18 Meč elfů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SEŠITOVÉ ROMÁNY AKLADATELSTVÍ IORAVSKÁ BASTEI
vychází dvakrát v měsíci sv. 066 Kerrigan sv. 067 Už supové krouží sv. 068 Vlk a vlčice sv. 069 Zatraceně špatné karty sv. 070 Wannagan se nevzdává sv. 071 Silná čtyřka sv. 072 Cesta z osidel sv. 073 Zrozen k boji sv. 074 Údolí šeptajícího větru sv. 075 Kolt na prodej sv. 076 Ranč Santa Verde sv. 077 Larry nezůstal sám
ycházív 1. polovině měsíce
034 Jezdkyně smrti
035 Ďábelské pokušení
036 Tajemství bílé dámy
037 Chladný závan smrti
038 Záhadný jezdec
039 Volání ozvěny
Western-Bestseíler
ycházív2. polovině měsíce
25 Muž od Brandy-River
26 Shannonovo stádo
27 Dostavník do Last Chance
28 Bratři Cheneyové
29 Špinavé město
30 Proměna Johna Mahouna
782783
Chcete-li si zajistit
pravidelnou dodávku
některé z našich románových řad,
objednejte šije na adresách:
A.L.L. PRODUCTION
P.O. BOX 732 ____ 111 21 PRAHA 1
L. K. PERMANENT, s. r. o.
p.p. 4 k 834 14 BRATISLAVA .
SVK Olomouc
chází v 2. polovině měsíce)01 Společenství vrahů)02 Tessy-čarodějka z diskotéky
)03 Upír s modrou krví)04 Žena nebo lvice?)05 Démon z říše
vycházejícího slunce I06 Příšerná hrobka
DR. STEFAN FRANK
S2650091113S
JOHN SINCLAIR
vychází dvakrát v měsíci
sv. 068 Ptačí strašidla
sv. 069 Šílenec s houslemi
sv. 070 Zaživa pohřben
sv. 071 Hrůzný mnich
sv. 072 Vyznavač Satanův
sv. 073 Dívka z Atlantidy
sv. 074 Oko démona
sv. 075 Zakletý mlýn
sv. 076 Pekelný jezdec Maringo
sv. 077 Monstrum z majáku
sv. 078 Přízraky
sv. 079 Mstitel se vrací
-"5254
2 i !U.§7

VAMPÍPA
vychází v 2. polovině měsíce
sv. 017 Poselství stínů sv. 018 Meč elfů sv. 019 Vlčí luna
vychází v 1. polovině měsíce sv. 063 Na křídlech lásky sv. 064 Prsten, hrabě a dívčí sen sv. 065 Miluji dvojčata sv. 066 Neobvyklé manželství sv. 067 Bláznivý nápad sv. 068 Začalo to jednoho letního dne
vycházív 1. polovině měsíce sv. 043 Nepleť si soucit
s láskou
sv. 044 Hraj mi píseň lásky! sv. 045 V černých šatech
k oltáři
sv. 046 Vyveď mne z osamění! sv. 047 Princ do nepohody sv. 048 Královna mého srdce
EXTRA vychází v 1. polovině měsíce
sv. 016 Rodina Assmanových
sv. 017 Tajemství
sv. 018 Nosím tě hluboko v srdci
sv. 019 Dcera pradleny
sv. 020 Buď statečná, Eriko!
sv. 021 Světlo a stín
vychází v 1. polovině měsíce
sv. 055 Štěstí je křehké
sv. 056 Právě proto musíš žít...
sv. 057 Dva otcové
sv. 058 Vítejte v dětském ráji
sv. 059 Když se dověděl
o svém dítěti
sv. 060 Tíha minulosti
vychází v 2. polovině měsíce sv. 061 Záhada kolem Valerie sv. 062 Cesta ke štěstí sv. 063 Dědička

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta jej také předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina -jaká, není dosud známo.

Jeff Warner - policejní detektiv, jehož jeho šéf Virgil Codd - upírská služebná kreatura - poslal do zahrady domu, ve kterém Lilith procitla a kde od té doby zmizeli beze stopy mnozí lidé. Warner se však vrací zpět - změněný. Ne už jako člověk, nýbrž jako pověřenec Domu.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení - zamilovala.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od praupírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Vinou upírské magie, která Lilith umožnila takřka stoletý spánek a po jejím probuzení pronikla mimo dům, zmutovaly australské stvořitelské bytosti, wondjinové. Zanechávají pasivity a hodlají své dřívější stvořitelské dílo zničit ve prospěch stvoření nového.

Za pomoci Esbena Storma přijímá Lilith boj a skutečně sejí podaří odvrátit apokalyptické nebezpečí. Ještě ve smrti však jedna ze zlých bytostí je schopna infikpvat zvíře, nazývané tasmánský ďábel, virem magického moru. Ten sice po zničení této šelmy opět zmizí, avšak zanechává bizarní vedlejší účinek: citový život uzdravených se převrací v pravý opak; dřívější sympatie se mění v nenávist a odpor.

Také u Beth a jejího kolegy Moskowitze se projevily tyto symptomy. Toho využije Landru; spojí se s Beth proti nic netušící Lilith. Beth od ní má vyzvědět, jestli nezískala poloviční upírka nějakou novou stopu Liliového kalichu.

Landru se rozhodl nenáviděnou protivnici zatím nezabíjet, nýbrž ji dál nechat pátrat po kalichu, neboť na její straně je mocný spojenec - moc, která stále ještě sídlí v jejím rodném domě, třebaže ten se už dávno propadl pod zem.

Lilith mezitím zoufale pátrá po prostředku proti psychickým následkům magického moru a přitom se dozví o finském odborníkovi na morové nákazy Franzi Stalheimovi. Vydává se tedy opatřit pro něho "nultého pacienta": mršinu tasmánského ďábla.

Sotva ji však předá Stalheimovi, má telefonát, jenž ji hluboce rozruší: její bývalý druh Duncan Luther, který byl před několika měsíci upíry zavražděn v Indii, se náhle ozývá z Mauritanie! Neví nic ani o své smrti, ani jak se dostal do Afriky. Úpěnlivě Lilith žádá, aby za ním přijela.

Zatímco se Lilith rychle chystá na další cestu, jen těsně propásne příjezd Stalheimova"kolegy" - nějakého doktora Landerse. Není to nikdo jiný nežli Landru, jenž chce "pomáhat" při výrobě protilátky...

VAMPÍRA
Arndt Elmer

Meč elfů

Přibližovali se.

S neustávajícím šepotem sledovali ve sněhu stopu. Stromy i keře se navzdory téměř úplnému bezvětří divoce zmítaly a ukazovaly jim směr.

Narůstající a ustupující šelest mnoha tisíc křídel naplňoval vzduch.

Neúprosně zkracovali náskok. Až se před nimi objevil stín zanechávající stopy, jenž se podobal štvané zvěři.

Nebyli však lovci. Přišli, aby zadrželi zloděje.

Bjórn Olsen se hnal podrostem. Bořil se téměř po kolena do sněhu, navátého ledovým severákem téměř do výšky půldruhého metru. Namrzlé větve, třpytící se ve světle nízkého jitřního slunce, šlehaly mladého muže do tváře, bičovaly jeho tělo a skláněly se proti němu, jako by ho hodlaly zadržet.

Chraplavý smích se vydral Olsenovi z hrudi.

To nebylo jen zdání. Skutečně se o to pokoušely. Větve se mu jako živé bytosti ovíjely kolem holínek, lámaly se a zůstávaly bezvládně ležet.

Nebyly však jediné, kdo chtěl zastavit jeho útěk. Svištění, jako by na tisíc jemných ostří přejížděl přes brousek, se vznášelo ve vzduchu. Pronásledovatelé dělali vše proto, aby ho dostali. Jim patřila příroda, tato začarovaná krajina daleko od pobřeží.

Byla to země velice půvabná, avšak pro člověka také plná nebezpečí. Země elfů.

Olsen kašlal a lapal po dechu. Ztratil svoji kožešinovou čepici. Upadla mu do sněhu, avšak nedbal toho. Pár minut vydrží i bez čepice. K zamrzlému potoku to už nemůže být daleko.

Ta honička prachovým sněhem ho stála víc sil, než se domníval. Ale kdyby to byl jediný problém, ani by s ním neztrácel čas. Mnohem horší bylo, že mu utíkal čas. Zbývalo mu už jen něco přes dvě hodiny. Za tu dobu musel vyhledat svého zákazníka a pak se co nejrychleji vrátit do Ivala.

Rukama mával kolem sebe, aby neztratil rovnováhu. V borovicích nad ním podezřele praštělo. Uskočil stranou ven z lesa, avšak zapadl ještě hlouběji do navátého sněhu a upadl. Úplně bez dechu zůstal na několik okamžiků ležet, zatímco v jeho bezprostřední blízkosti se ze stromů odlomily těžké větve a upadly na zem. Kdyby se dál držel svých vlastních stop, padly by větve přímo na něho.

Je to vlastně jedno - padnout za oběť oživlým větvím, nebo tomu roji sršňů, který mu bzučel za zády. Přibližoval se pomalu, ale nezadržitelně. Také jim vadil mráz. Jim ve vzduchu, stejně jako jemu na zemi. V létě by neměl vůbec žádnou šanci. Křoví by jej přemohlo a podrželo, dokud by ty bestie nedoletěly.

Takhle mu zbývala alespoň jiskřička naděje.

Namáhavě se vyhrabal na vrcholek sněhové duny, pak schoval hlavu mezi lokty a počal se kutálet dolů. Bzučení za ním se ztišilo a zesílilo znovu, až když narazil do poraženého stromu a omráčen zůstal na okamžik ležet.

Potok! Uviděl, jak se před ním zatřpytil led. S námahou se zvedl, setřásl z bundy pár kilo sněhu a rozběhl se k potoku. Ostrý vítr během posledních pár dní odvál z ledu sníh na svah.

Bjornu Olsenovi to připadalo jako vysvobození. Balancoval, jak to jen šlo nejrychleji, po zmrzlém řečišti směrem na západ k malé silničce, kde stálo jeho auto. Tiché bručení jeho volva v něm znovu probudilo odvahu a zřejmě popohnalo i jeho pronásledovatele.

Ještě dvě minuty. Aby měl naprostou jistotu, nechal motor běžet a zamknul dveře vozu.

Konečně!

Před jeho pohledem se objevila úzká stužka odhrnuté silnice. Bzučení za jeho zády se změnilo ve výhružný orkán. Při krátkém pohledu přes rameno ztratil málem rovnováhu a také uviděl, že i navzdory všem zábranám a mrazu jej přece jen dohánějí.

K vozu mu zbývalo nanejvýš ještě dvě stě metrů. To se dá zvládnout. Potácel se dál, jako by měl na každé noze několik kilo olova, vrátil se do svých vlastních stop. Přelezl násep pravého břehu a vrhl se skrz houští. Vztyčila se před ním obrovská hradba z odhrnutého sněhu. Vyhledal oněch pár schodů, které si předtím vyšlapal do zledovatělého sněhu.

Obrovský roj sršňů zakryl slunce a nechtěně mu tím pomohl. Alespoň ho neoslepovalo prudké světlo a mohl snadno vložit nohu přímo na schod a vylézt nahoru. Na druhé straně pak jednoduše sklouzl dolů.

Rotrhl si přitom bundu, ale to nebylo důležité. K vozu zbývalo už jen pár kroků. Serval si z pravé ruky rukavici a hrábl do kapsy u kalhot, aby vytáhl klíček. Avšak ten jako by si s ním hrál na schovávanou. Když ho konečně chytil, vynořil se už bzučící roj nad sněhovým valem a vrhl se dolů na něho. Šepot nesčetných hlasů se vystupňoval v pronikavý, rozladěný kánon, při němž pocítil, jak mu mráz projel celým tělem. Naskočila mu husí kůže.

"Dostaneme tě, už tě máme. Utlučeme tě k smrti," zaslechl slova, vyslovená takřka soucitně z tisíců hrdel současně.

Z posledních sil zastrčil Olsen klíček do zámku, trhnutím otevřel dveře a vrhl se za volant. Motor zavyl, dveře se zabouchly. Takřka v tu samou chvíli začal útok proti autu. Na plech dopadala spousta úderů. První drobná tělíčka se sypala ze střechy na přední sklo a zavěsila se na stěrače.

Bjórn Olsen zařadil rychlost, povolil ruční brzdu a přidal plyn. Současně zapnul stěrače'na nejvyšší rychlost. Těla elfů odletovala napravo, nalevo. Volvo poskočilo dopředu a rozletělo se po úzké silnici, vedoucí do jakési horské vesničky.

Křik z mnoha drobných hrdélek doprovázel jeho útěk. Ve zpětném zrcátku uviděl, jak se elfové s námahou znovu vznesli do vzduchu a vyrazili za ním, aniž by ho však mohli dohonit.

"To vás mohlo napadnout," zašeptal s úšklebkem mladý muž za volantem. "Teď už vím, proč tak nenávidíte veškerou techniku. Vaše síly a schopnosti se s ní nemohou měřit."

Věnoval všechnu pozornost silnici před sebou a současně si kladl otázku, odkud všechny ty věci ví. V celém svém dosavadním životě považoval vždycky elfy jen za pouhé výplody fantazie, bytosti ze světa ság z dob, kdy ještě lidé každý strom a každé stéblo považovali za bohy. Nyní si však počínal, jako by věděl co dělat s těmi trpaslíky odjakživa.

Ty znalosti... ty informace...?

Prudce potřásl hlavou, aby si udělal v myšlenkách jasno.

Teď se nesmíš zbláznit! bušilo mu . v hlavě. To všechno není důležité. Jde jenom o to, abys byl úspěšný. Dojedeš na místo schůzky a tam si vyzvedneš svoji odměnu.

Odměnu! Jak to slovo nenáviděl. Jeho matka ho střídavě trestala a odměňovala. Většinou současně, anebo bezprostředně jedno po druhém.

"Nepotřebuji žádnou odměnu,", vyrazil ze sebe. "Když už, tak se odměním sám."

Zíral na silnici, a čím déle jel, naslouchal stejnoměrnému bručení motoru, tím více si musel klást otázku, kde se to vlastně nachází a kam to vlastně jede.

Stále rychleji míjel vysoké sněžné stěny napravo i nalevo. Olsen jel jako ďábel. Jeho Volvo 264 několikrát navzdory sněžným hrotům na pneumatikách vyjelo ze stopy a smýkalo sebou po odhrnuté a mrazivým větrem zledovatělé cestě sem a tam. Strach z nehody a jejích možných následků ho přiměl, aby ubral plyn. Snížil rychlost na sedmdesát kilometrů za hodinu. Jel tak dál téměř ' čtvrt hodiny a hlavou se mu honily myšlenky.

Co to všechno má znamenat? Co tu děláš? Jak ses sem dostal? Jakou odměnu to máš dostat?

Nakloněn nad volant řítil se kanálem, vytvořeným sněžnými frézami a pluhy, aby se zásobovací vozidla dostala až do Gwaelf innstyru. Odtud se pak po pěších stezkách a na motorových saních dá dostat až do odlehlých vesnic mezi horami.

Země elfů; mezi horami a kopci, v nichž žijí bohové a duchové. Oduševnělá příroda. Už od počátku stvoření.

jen Člověk narušuje harmonii A ROVNOVÁHU!

"Hrom a peklo," zašeptal pihovatý, zrzavý Fin. Odkud to všechno ví? Nikdy dřív se o podobné babské povídačky nezajímal.

Před jeho vnitřním zrakem náhle vytanuly nezřetelné obrazy a odvrátily jeho pozornost od silnice. Aniž by si toho všiml, sundal nohu z plynu. Vlastně chtěl za ranního šera podniknout malý výlet. Ale potom ho potkali ti mrňousi z lesa, kteří mu dosahovali sotva po kolena. Nyní, zatímco rukama křečovitě svíral volant, se mu kus po kuse vracela vzpomínka na toto setkání.

"Hrom a peklo," opakoval. "Ti mě teda dostali."

Nedokázal by přesně říci, co se vlastně stalo. Jenom si nejasně vzpomínal, že mu přesně udali místo a čas. A pak se vydal pryč. Z ranní zdravotní vycházky pod jasnou hvězdnou noční oblohou se stala výprava do lesů pod posvátnými kopci. Dosáhl cíle a pro jeho drobnost jej takřka přehlédl. A pak... -

Už tisíce let jej mají ve svém držení. Využívají jeho kouzelné moci. Nyní jej však musejí vrátit. My jsme pány lesů!

Poslední mezery v jeho paměti se zaplnily a současně Bjórn Olsen pocítil, jak se zbavuje silného vnitřního tlaku.

Skutečně existují, křičely jeho myšlenky. Začarovali tě, jak to vůbec rádi dělají lidem. Proměňují je v divoká prasata, sesílají na ně bolavé vředy, ba dokonce je zabíjejí. Zneužili tě pro svoje temné cíle.

Před ním se objevilo rozcestí. Cesta nalevo vede do Ivala, napravo ke smluvenému místu schůzky.

Olsen odhodlaně zahnul doleva. Před očima mu jasně vyvstalo, že byl jen nástrojem druhých. Pokud se nyní vůči nim nezachová loajálně, nemusí si dělat vůbec žádné výčitky svědomí.

Pravou rukou pustil volant a zvenčí ohmatal kapsu svojí parky. Měl v ní předmět, dlouhý asi osm centimetrů, chladný a studený zároveň. Nejjemněji opracovanou miniaturu, řemeslný klenot z čistého zlata, platiny a nejjasnějších, nejzářivějších a nejmenších diamantů, jaké kdy Olsen viděl.

Trollové měli o tento předmět zájem. Zřejmě proto, aby s ním mohli škodit národu elfů.

To je jedno. Osud rozhodl jinak.

Asi po půl hodině se silnice trošku rozšířila. Na několika místech začal prosvítat asfalt. Je na čase sundat z pneumatik hřeby. Olsen zpomalil a vyhledal si místo, které považoval za dost bezpečné, aby do něho nevrazil nikdo z protisměru.

A v tom okamžiku je uviděl. Seděli nalevo i napravo na sněžných valech a vytvořili rovněž řetěz přes vozovku. Očekávali ho bez jediného pohledu, avšak s noži v rukou.

Olsen dupl na brzdu a stáhl okénko. Vystrčil ven hlavu.

"Zmizte!" zařval. "Uvolněte mi cestu, nebo budete litovat."

Několik trolů seskočilo ze sněhových valů, vrhli se k vozu a pokoušeli se otevřít dveře. Někteří z nich vyšplhali na přední nárazník, jako by odtud chtěli vůz ovládat.

Olsen se zasmál a loktem stiskl zajišťovací kličku dveří vedle sebe. Na to zareagovalo centrální uzavírání a rázem se zablokovaly všechny dveře i kufr.

"Dej nám ten meč. Patří nám."

"Máte smůlu. Vrátila se mi paměť. A ta mi taky říká, že odměnu dostane ten, kdo obětuje svůj pot."

V poslední chvíli si všiml, že se se svými zbraněmi snaží něco provést s jeho pneumatikami. Prudce dupl na plyn. Vůz vystřelil dopředu. Zaznamenal dva nebo tři údery do plechu blatníků, pak jeho volvo prolomilo zeď malých těl a zrychlilo. Ve zpětném zrcátku uviděl Bjórn Olsen, že zhruba čtyři trollové se dostali pod kola. Ostatní si toho nevšímali. Spustili zuřivý křik a hnali se za vozem, aniž by ho mohli dohonit.

"Je mi líto, chlapci." Víc soucitu Fin ze své duše skutečně vymáčknout nedokázal. Oni na něho číhali a očarovali ho. Jak to udělali, nevěděl. V každém případě byl několik hodin pod vlivem jejich hypnózy. Během těchto hodin se změnilo jeho vědomí i náhled na svět.

Pohledem se znovu zakousl do silnice. Napětí v něm pomalu povolovalo. Zmocnila se ho jakási závrať, takže na

chvíli mu silnice zmizela před očima.

"Pobavili jste se na můj účet," zamumlal si. "A teď chci já svoji odměnu."

Jel jakoby tunelem a ze své otupělosti se vzpamatoval teprve, když jeho pohled, těkající neklidně napravo a nalevo, padl na hodiny na přístrojové desce.

Zbývalo půl hodiny.

To už na malé letiště v Ivalu nestihne.

Jinými slovy, přijede tam pozdě.

Sněžně bílého ptáka vysoko v povětří, který ho už hodnou chvíli sledoval, si nevšiml.

V malé letištní hale bylo cítit vůni smolného dřeva. Teplota se nacházela těsně pod dvaceti stupni a pohled skrze malá okýnka nabízel výhled na sněžné frézy, konající venku svoji práci.

Za laciným pultem z umělé hmoty seděla značně nakynulá matrona neurčitého stáří. Tmavomodré sako, součást uniformy, na ní doslova praskalo. Spočívala na své židli s přimhouřenými víčky takřka bez hnutí, jako by byla hluboce pohroužena do studování imaginárního seznamu cestujících.

Náhle však do ní vjel život. Na pultě před ní se rozblikalo červené světýlko a obrovská žena sáhla po černém sluchátku. Přitiskla si ho přímo na ucho a naslouchala, pak řekla několik finských slov a opět zavěsila. Její postava se napřímila a pokynula tužkou. Obrovský uzel z vlasů na zátylku se jí horlivě rozkýval.

"Let do Helsinek se poněkud opozdí, dámy a pánové," vysvětlovala anglicky. "Prosím o strpení!"

Potom se opět pohroužila do studování svých dokumentů.

Mladá černovlasá žena v černobíle skvrnitém kožichu, vysokých botách stejné barvy a s holými stehny ohrnula rty a nenápadně se rozhlédla po okolí. Ostatní cestující přijali sdělení lhostejně. Zpoždění, zapříčiněná počasím, patřila zřejmě v tomto ročním období k naprosto všedním událostem severoevropské zimy. Proto byla jediná, jež seděla jako na žhavém uhlí. Telefonát z Mauritánie jí otřásl až do morku kostí.

Telefonát od Duncana Luthera!

Od mrtvého Duncana Luthera!

V jejím nitru zuřil tichý boj mezi city a rozumem. Ten druhý jí jasně a zřetelně říkal, že Duncan je mrtev, zemřel za oné pramálo útěšné první noci v hotelu Tadž Mahal v Delhi. Stále ho ještě viděla, jak leží na podlaze ve svém pokoji, jako by spal. Jakýsi upír - jeden z klanu hlavního města Indie - mu zlomil vaz.

Druhý hlas, ve své emotivnosti dokonale lidský, naprosto prostý upírské chladnokrevnosti a lhostejnosti, jí však našeptával, že se tenkrát mohla mýlit. Neexistoval žádný jednoznačný důkaz o jeho smrti a hlas, který slyšela v telefonu, patřil bez pochyby právě bývalému adeptovi kněžství, jemuž se známost s ní, Lilith Edenovou, stala osudnou.

"Musím nutně zatelefonovat Beth," mumlala si sama pro sebe napůl stisknutými rty. "Musí mi opatřit informace. Musím vědět, co

se stalo s jeho mrtvolou. Kde byl pohřben, nebo zpopelněn. Potřebuji důkaz."

Čím déle o tom však přemýšlela, tím nepravděpodobnější jí připadalo, že skutečně zemřel. Vypadal tehdy naprosto jako bez života a policisté ho zřejmě dopravili na nějakou kliniku, aby lékaři stanovili způsob smrti. A přitom se zřejmě přišlo na to, že je v něm ještě jiskřička života, a zachránili ho. V dnešní medicíně je možné mnohé. I transplantace srdce jsou na denním pořádku. I na velkých klinikách v Sydney se dělají výměny spousty tělesných orgánů naprosto běžně. A možností reanimace jsou celé desítky.

Proč by to tedy nemohlo potkat i Duncana Luthera?

Snad proto, že se nemůže stát, co je nemožné?

Přistihla se přitom, jak pohledem pátrá po nějaké telefonní budce. Avšak žádnou nenašla a tak svůj záměr musela odložit až do Helsinek. Jestli odtud poletí přímá linka až do Mauritánie, nebo jestli bude muset cestovat přes Amsterdam, bylo právě tak ve hvězdách jako odpověď na otázku, jaké okolnosti přivedly Duncana do Afriky.

Myšlenka, že by se tam zdržoval jako křesťanský rádobymisionář, se jí jevila ještě nepravděpodobnější než možnost, že je vůbec na živu.

Duncan je mrtev, dunělo jív hlavě. Zapomeň na něho! Vyhni še Africe!

V Austálii na ni čeká letní vedro, klima, které jí od přirozenosti nedělá právě dobře. Také Afrika má pověst kontinentu s obrovskými vedry.

Lilith pohledem upřeně sledovala vteřinovku nástěnných hodin.

Pohybovala se trhavě, při každém skoku se zachvěla, než opět poskočila. Minuty se vlekly jako nekonečno a imaginární uhlíky pod Lilithiným pozadím pálily víc a víc. Současně však měla pocit, jako by se jí cosi vpalovalo do zad - pohled nějakého člověka. Párkrát se nenápadně ohlédla, avšak nedokázala zjistit, je-li to skutečně nějaký určitý člověk, jenž ji sleduje. Mezi dvaceti čekajícími se nacházelo šest žen, Lilith nepočítaje, a čtrnáct mužů. A zaručeně každý z nich, na ni zíral, jakmile se domníval, že si ho nevšímá.

Lilith se vyžívala v mužských obdivných pohledech, kterým byla všude vystavena. Dělaly jí dobře a vyvolávaly v ní jakési vnitřní chvění. Že nemusela všechno získávat pouze hypnózou, nýbrž mnohé dostávala i dobrovolně, bylo právě tím.

Uplynula půlhodina, během které měla stále pocit, že je pozorována, potom se znovu pohnula matróna, neživotně strnulá za pultem. Znovu sáhla po sluchátku, prohodila pár zběžných slov a pak vrhla pronikavý pohled na cestující.

"Přejděte si, prosím, ke kontrole zavazadel," pravila žena se strohou laskavostí. "Je to čistě rutinní záležitost, jelikož se jedná o vnitrostátní let. Víte však, že jsme povinni také u letů, dopravujících na místo odletu mezinárodních linek, hledat bomby, zbraně, jakož i zboží, které se nesmí vyvážet."

Pasažéři se zvedli a utvořili řadu. Lilith chvíli počkala a pak se postavila na konec řady. Pořídila si přehled o cestujících, sledujíc řadu před sebou. Chtěla zjistit, který z nich o ni projevoval tak horoucí zájem.

Ten mladý muž se prozradil v okamžiku, když přišel na řadu a vrhl k ní dozadu rychlý pohled. Byl vysoký dobrý metr devadesát, měl dlouhé a husté blonďaté vlasy. Jeho vodnatě modré oči sklouzly po její postavě - nebo jen po jejím kožichu? - a po krátkém zaváhání i dál.

"Otevřete prosím své příruční zavazadlo," ozval se hlas kontrolorky. "Děkuji. Přeju šťastnou cestu."

Lilith trpělivě čekala, až přijde na řadu. Matróna s upjatým uzlem vlasů voněla stejně upjatým parfémem a zamračeně si ji prohlédla.

"Jakže, žádné zavazadlo?"

"Ne. Je mi líto, jestli jsem vás zklamala."

"Mohla byste přesto rozepnout svůj kabát?"

"To by mohlo být trošku problematické."

S okouzlujícím úsměvem si Lilith rozhalila kožich a ukázala pod ním své nahé tělo. Se zadostiučiněním zaznamenala, jak žena zrudla a prudce se odvrátila.

"Má dnes ještě někdo trochu studu?" zaslechla ještě Lilith ženino supění. "Navíc při takových teplotách!"

"Unikl!"

Gaffelstyr hopsal sem a tam a sekal kolem sebe svým malým kordíkem. Jeho ostří v mrazivém vzduchu hrozivě svištělo.

"To je nepřípustné. Je to vaše vina!"

Došel až k tělům, která vedle něho ležela na silnici. Tři Skogsra byli mrtví a rozpláclí jako přejeté ropuchy, čtvrtý byl těžce zraněn. Tiše naříkal a vzápětí vykřikl bolestí, když ho zasáhl vůdcův kopanec.

"Mor aby je zahladil, celé to lidské pokolení. Ta zatracená technika narušila kouzlo, pomocí kterého jsme jej ovládali. A on si teď ten klenot ponechá pro sebe, nebo ho odveze ze země. Rychle, rychle, co tu stojíte a čumíte. Do práce. Musíme něco podniknout. Zavolejte divoké svině a soby! Vyrazíme za našimi bratry, než bude pozdě."

Zasadil těžce raněnému ránu z milosti, pak zastrčil kord do jílce a pomohl odtáhnout mrtvé ze silnice a uklidit je v křoví za sněhovým náspem. Později je odtud odnesou a pohřbí v lese.

Všichni Skogsra si nasadili podomácku vyrobené sněžnice, rozběhli se po prašném sněhu a současně smazávali stopy. V bezpečné vzdálenosti od silnice zatroubili na rohy a čekali.

Trvalo jenom chviličku a okraj lesa ožil. První laně vystrčily hlavy z porostu a zavětřily. Zaslechly důvěrně známou hudbu z rohů a ucítily pach Skogsra. Během půl hodiny se shromáždilo více než tucet sobů a pět divočáků.

Nastala rvačka o nejlepší místa. Skogsra prováděli věčně stejný obřad a činili tak se zvýšenou opatrností, aby zvířata nevyplašili. Žádné prudké pohyby, ani příliš hlasitý zvuk. Gaffelstyrovo zasyčení je přimělo k pořádku. Vyšplhali se na záda divokých sviní a z rukou si udělali navzájem schůdky, aby se dostali na záda sobích laní. Posledního vytáhli nahoru spojenými silami a pak se již dala zvířata v divoký cval.

Gaffelstyr řídil vedoucí laň pomocí svého rohu a stisku stehny. V celém lese nebyl jediný sob či divoká svině, na kterých by ještě nejel. Ovšemže každým rokem s každou loveckou sezónou jeho jízdních zvířat citelně ubývalo, a tu pak Skogsra jejich nedostatek vyrovnávali pravidelně tím, že navštěvovali lidské farmy a kradli zvířata tam. A ošklivost, kterou v nich vzbouzel lidský pach, je pokaždé ochránila před trestním stíháním.

Slunce pomalu stoupalo výš, plížilo se mezi zmrzlými větvemi stromů a několik paprsků vyslalo také směrem, kterým ležel jejich cíl. Hluk plechové nestvůry již dávno ztichl v dálce, tím se však Skogsra nenechali oklamat. Silnice vedla vždycky jen dvěma směry a nikdy netvořila přímou cestu k cíli. Toho nyní jezdci, přikrčení na zádech zvířat, využívali. Lesní podrost praskal a šustil, Divočáci běželi první a proráželi pro celou karavanu průchod.

Najednou zahlédl Gaffelstyr v dáli pohybující se třpytivý bod. Pravděpodobně nějaký lidský vůz.

Vůdce Skogsra se mečivě zasmál.

"Považují se za korunu všeho tvorstva, a přece nejsou nic víc než špatná nápodoba původního plánu. Čím výše vystoupí, o to hlouběji jednoho dne padnou."

A jako všichni Skogsra doufal, že tento den již přijde brzy.

Začínalo sněžit.

Letadlo čekalo na uklizené části startovací plochy. Byl to turbovrtulový letoun se dvěma motory a s kapacitou čtyřiadvaceti cestujících. Velkými barokními písmeny bylo na trupu napsáno FJORD AIR.

Společnost co do exotičnosti nikterak za letadlem nezaostávala.

Lilith se po lehce namrzlém asfaltu pohybovala takřka tanečním krokem. Nepřekáželo jí žádné zavazadlo, proto rozpřáhla ruce, rozběhla se a pak se sklouzla jako dítě. Tvářila se při tom, jako by byla plně pohroužena do své hry, avšak koutkem oka zaznamenala, jak ten velký blondýn vyšel po krátkých schůdcích nahoru do letadla, a než skutečně zmizel uvnitř, ještě se po ní jednou ohlédl.

Dcera upírky a člověka si radostí požitkářsky olízla rty. Nepocítila žízeň teprve teď. Avšak v tom baráku a předtím v autobuse se nenabízela žádná příležitost.

Zato však v letadle...

Jestliže jsou její informace správné, pak se nákladní prostor u těchto malých letadel nachází zásadně za kabinou pro pasažéry.

Radost jí úplně zlepšila náladu. Sotva se mohla dočkat, až konečně tento zázrak techniky nabere výšku a cestující si budou moci rozepnout záchranné pásy. Myšlenky na Beth a Duncana v ní bledly a ustupovaly až kamsi do pozadí, aniž by však zmizely docela.

Lilith vylezla také nahoru po schůdkách a vstoupila do kabiny. Blonďatý obr stál nerozhodně před jedním dvousedadlem a odkládal si své příruční zavazadlo do skříňky nad hlavou. Jeho pohled opět padl na Lilith, jež zamířila přímo k němu a tam se zastavila.

"Promiňte, je tady to místo ještě volné?" Ukázala k oknu.

Naštěstí měl teplé zimní oblečení, které cudně schovalo, co bylo třeba schovat.

"Samozřejmě. Račte, prosím."

Ustoupil stranou a nechal ji projít.

"Nechtěla byste si...?"

Natáhl k ní ruce, aby jí pomohl z kožichu. S úsměvem zavrtěla hlavou.

"Ne, děkuji. Raději si ho nechám na sobě. Je to unikát."

"Naprosto vám rozumím."

Posadil.se vedle ní a předstíral dlouhou chvíli. Ve skutečnosti však křečovitě pátral po nějakém dobrém nápadu, jak pokračovat v rozhovoru.

Typicky mužské, pomyslela si Lilith. Přehodila si nohu přes nohu a přitom si ještě trochu poodhrnula kožich stranou, aby mohl její soused obdivovat její koleno i s pozoruhodnou částí stehna.

"Jezdíváte často do Ivala?" zeptala se a nenucené se na něho podívala.

" Ano... Dělám manažera sítě hotelů a vyjednávám tu s místními úřady zřízení turistického centra."

"Zajímavé. Nedokážu si vůbec představit, že by tu v létě bylo teplo."

"Ale ano, ovšemže ano. Jenže hlavní sezóna je právě teď v zimě. Co tu však chybí, je vybavení pro zimní sporty."

Lilith vyhlédla kulatým okénkem ven na skrovný výběžek města.

"A vy je tu chcete postavit spolu s hotelem?"

"S hotelem o kapacitě tisíc lůžek, ano. Rok co rok mě projekty tohoto typu zavedou do nejrůznějších částí světa. Je to náročné povolání, to vám mohu říci."

"I do Austrálie?"

Překvapeně se na ni podíval.

"Ne, to zatím ne. Ale není to nezajímavá myšlenka. Proč se ptáte?"

"Jsem Australanka."

"Ach tak. Považoval jsem vás spíš za Jihoameričanku."

"Jak se jeden může mýlit. Ale vy jste asi čistokrevný Skandinávec, ne?"

"Ole Svensson. Z Goteborgu."

"Lilith Edenová. Od narození žiju v Sydney."

A to je už pěkná řádka let, celých osmadevadesát, což si samozřejmě nechala pro sebe. Stejně by to nepochopil a měl by ji za praštěnou.

"Nejste náhodou od nějaké konkurenční firmy?" zasmál se. Neznělo to však příliš sebevědomě.

"Ne, jen žádný strach.. Jsem tu jen tak za potěšením."

Aby podtrhla svoje slova, položila mu pravou ruku na koleno a pomalu s ní zamířila po stehně výš. Přitom bez ustání sledovala jeho tvář. Nejprve polkl, pak se mu zablýsklo v očích. Když se konečky jejích prstů dotkly vybouleniny pod látkou kalhot, jako by mu tělem projel elektrický šok. Ucítila pulzování krve v jeho údu a naklonila se blíž k němu.

"Chci tě, dokud jsme ve vzduchu," zašeptala mu do ucha. "Celého, i s chlupama."

"Už se nemůžu dočkat," odpověděl rovněž sotva slyšitelným šeptem.

Telefonní budka stála za barákem, sloužícím jako odbavovací hala. Čněla do krajiny poněkud našikmo. Ale na kvalitě spojení se to neprojevovalo.

Zdálo se, že muž, jenž do budky vstoupil, to dobře ví. Vytáhl z bundy malý adresář, krátce v něm zalistoval a spokojeně přikývl. Zvedl sluchátko, zastrčil telefonní kartu a pak naťukal dosti dlouhé číslo. Ve sluchátku to osmkrát zatútalo, než se někdo ozval na druhé straně.

"Pan Goedevert? Ach tak, poznal jste mě po hlase, to je dobře. - Máte naprostou pravdu, můj hovor je skutečně nezvyklý. Jedná se o velice cenný předmět. Pod dva miliony dolarů nejdu. - Ne, vůbec nežertuju. Skutečná cena je zřejmě ještě o něco vyšší. - Ano, dnes odpoledne doletím do Amsterdamu. - Výborně. Na shledanou, pane Goedeverte."

Hendrik Svaedhin nadával jak špaček. "Ať si ho vezmou duchové fjordů,"

prskal do mikrofonu. "Ať ho trollové začarují všemi chorobami, které jen existují"

"Tady věž. Možná to už udělali," zazněla odpověď z reproduktoru mezi kontrolními přístroji. "Tak už se přece uklidněte, Svaedhine. Však on ještě přijde. Zdá se mi, že vidím na silnici nějaké auto. Možná to je on."

"Ale houby. Už půl hodiny je pozdě. Ten ani nevylezl z postele, ten chlap. Všechny ty pytle s poštou a celé stohy kancelářských lejster jsem musel do letadla natahat sám. Ještě teď se mi třesou ruce, jak jsem se nadřel."

"Je to on. Vůz zahýbá k příjezdu na letiště, dává světly znamení."

"Potvrzuji příjem." Kapitán malého letadla okamžitě zapomněl na osobní naštvanost. "Začněme s prognózou počasí."

"Potvrzuji příjem. Směrem k jihu silná oblačnost. Až do výšky tisíc metrů sněžení. Teplota v regulérní letové výšce dva tisíce tři sta metrů je minus osmatřicet stupňů."

"Hnus. Naštěstí nemáme za letu v plánu parašutitistické cvičení."

"To ne. Ale máte na palubě, Svaedhine, prvotřídní kočku. Skutečně žihadlo, to ti můžu říct."

"Moment!"

Sáhl po své čepici a zvedl se. Dvěma kroky se dostal ke zvukotěsným dveřím, vedoucích do pasažérské kabiny. Otevřel je a pohledem sklouzl po cestujících.

Holtjevar na věži měl pravdu. I když neviděl přes vysoké opěradlo nic víc než jen hlavu. I to stačilo.

"Milé dámy a pánové," řekl anglicky. "Bohužel máme malé zpoždění. Náš kopilot a palubní technik ještě nedorazil.

Avšak nachází se už na cestě sem. Za několik minut bull
déme startovat. Moc vám děkuji za porozumění."
Vycouval zpátky do kokpitu a zavřel dveře. Rychle usedl nazpět do svého křesla.
"Člověče, teda člověče, měl jste pravdu!" řeklo do mikrofonu. "Takováto perfektní kočka mi ještě přes cestu nepřeběhla, co jsem živ."
" Zkuste to s ní. Člověk nikdy neví. Třeba budete mít štěstí."
"To sotva. Ten chlápek vedle ní k ní asi patří. Hledí na ni tak zbožně. Skoro jak andělíčci ve stavangerském chrámu."
"Dobrý vtip, kolego. Váš kopilot je už tu. Teď telefonuje. To může trvat ještě celé hodiny."
"Potvrzuji příjem. Budeme pokračovat. Nějaká telefonická zpráva z Helsinek?"
"Nic. Všechno normální. Pár letů z Francie a Německa bylo odřeknuto. Kvůli mlze. Letadla tam nemohla odstartovat."
To znamenalo, že letadla nepoletí ani nazpět.
"Amsterdam je volný?" zeptal se Svaedhin.
"Je volný. V tuto chvíli je všechno oukej nad Amsterdamem a nad Vídní. Zato na Frankfurt a Mnichov můžete zapomenout."
"Mně je to tak jako tak jedno. Olsenovi dávám ještě dvě minuty."
"To hravě stihne. Už je na cestě k letadlu."
"A to ani nemá strach dostat se mi do drápů?"
"Zjevně ne."
Chvíli nato se otevřely dveře a Bjorn Olsen vstoupil do kokpitu. Svaedhin už už měl na jazyku jízlivé přivítání. Avšak při pohledu na kolegu mu nadávání uvázlo v krku.
"Co se ti stalo?"
Olsenova tvář byla poznamenána krvavými šrámy po zmrzlých větvích. Avšak jen pokrčil rameny.
"Nehoda," zamumlal. "V koupelně."
"A jsi oukej? Nemáš otřes mozku?" "Ale ne. Co si to myslíš?" "No, dobrá. Tak začni s kontrolou funkcí."
Sedadla v malém letadle byla skutečně dost úzká. Mělo to ale tu výhodu, že mezi ně bylo špatně vidět. Lilith roztáhla nohy a svého souseda tím přiměla, aby se konečně vzdal i zbytku zdrženlivosti. Naklonil se nad ni, jako by chtěl vyhlédnout z okna. Přitom mu prsty cíleně vklouzly mezi její stehna a sunuly se stále výš.
Prsty se mu trochu zachvěly, když odhalil pravdu: totiž to, že pod pláštěm nemá vůbec nic, ba dokonce ani kalhotky. Prstem jí mezi chloupky rozhrnul pěšinku, než vnikl trochu hlouběji a pohladil ji jemně po ohanbí. Opatrně prsty přitlačil, aby je více rozevřel. Lilith zavřela oči a jazykem si přejela přes rty. Šel na to dobře, dokonce velmi dobře. Samou rozkoší cítila mrazení.
Ale vtom náhle oči znovu vytřeštila. Do letadla nastoupil jakýsi muž. Měl na sobě uniformu. Bezpochyby to byl onen zpožděný kopilot a palubní inženýr. Obličej měl zjevně řádně pocuchaný a při pohledu na něho pocítila Lilith něco podivného. Dokonce si přestala všímat laskajících prstů Ole Svenssona.
"Počkej," zašeptala a odstrčila mu ruku stranou.
"Tobě se to nelíbí?" zafuněl jí do ucha.
"Ale ano. Jenže je tu něco... Já nevím..."
To už ale ten člověk s podrápaným obličejem zmizel v kokpitu, avšak Lilithin nepříjemný pocit nejenže neustával, ba ještě se s každým nadechnutím zesiloval. Vyvolával v ní nevoli, která přerůstala až v nevolnost. Žízeň, kterou předtím cítila, ji přešla. Zavřela oči a zkoumala svoje pocity. Něco podobného zažila zatím jen párkrát, snad v Marillionově mrakodrapu v Sydney nebo maringotce divadla zrůd ve velšském městečku Corris Uchaf.
Magie. Démonická magie. Tahleta ovšem ani nevysávala, ani nevnucovala svoji vůli, takže snad ani nebyla nebezpečná. Přesto se však nemohla zbavit přesvědčení, že s kopilotem letadla není něco v pořádku.
Na okamžik si pohrávala s myšlenkou opustit letadlo a vydat se do Helsinek po silnici. Avšak tento nápad ji stejně rychle zase přešel. Vše v ní usilovalo dostat se co nejrychleji do Mauritánie a získat jistotu o osudu Duncana Luthera. Kromě toho jí tento let sliboval milostné dobrodružství, jehož odřeknutí by si nikdy neodpustila.
"Milé dámy a pánové, připoutejte se, prosím," přerušil její přemýšlení kapitánův hlas. "Zakrátko startujeme."
Lilith vrhla na Ole Svenssona uklidňující pohled.
"To nic," řekla. "Jenom se mi na chviličku udělalo tak nějak divně. Ale to mívám v letadle dost často. Snad je to potlačený strach z létání nebo něco takového. Až budeme nahoře, tak se to poddá."
Znovu uchopila jeho ruku a položila si ji tam, kde ji měla nejraději. Zdálo se, že i Svenssonovi se ulevilo, a ona měla požitek z jeho doteků. Start téměř ani nevnímala. Ole Svensson se bez ustání nakláněl k oknu, jako by se, výhledu ven nemohl nabažit.
Arvid Harling si zhnuseně odplivl a kopl do pneumatiky. V poslední době to dělal stále častěji, příčinou byla jeho stará. Pokaždé, když se s ní doma pohádal, vylil si svůj vztek na vulkanizovaném kaučuku. Vždycky ale na té samé pneumatice na pravé straně letadla. A ať je prokletý, jestli to jednoho dne nebude mít svůj účinek. Klof ter, hospodský v putyce, si z něho pořád dělal vtípky. Ze nejpozději na tisící pokus prokopne gumu naskrz a bota mu zůstane vevnitř.
"Aby to čert spral," bručel Arvid a rukávem bundy si utřel nos. Ještě tři roky do pětašedesáti a pak se všechno změní. Potom půjde na dávno zasloužený odpočinek.
Opravdová údržba letadla probíhá tak jako tak v Helsinkách. On tady byl pouze jako zapomenutá ztracená hlídka. Aby zkontroloval tlak v pneumatikách, tlak oleje. Bez správného tlaku by kormidlo na ocasu nefungovalo perfektně, a to by se při těchto mrazech mohlo letadlu vrátit jako bumerang.
A jemu samozřejmě taky. Vyhazovem bez nároku na penzi.
Takže pěkně poslušně a pilně přiložit tlakoměr, zaznamenat hodnoty a nakonec je pak už v teple baráku vyhodnotit.

Jak tenhle čertův krám vlastně funguje, mu tak jako tak bylo záhadou. V ruce držel prostě jakýsi klacek, ani ne o moc větší než kladívko. A ten je přes vysílačku ve spojení s počítačem v baráku. A tam jakási obrovská hromada softwaru, rozdělená do dvou desek, se už nemůže dočkat, až konečně dostane data k vyhodnocení.

Ani výpadek proudu by nedokázal nic pokazit. Neboť pak by automaticky okamžitě naskočil nouzový agregát. A tak ta neohrabaná bedna s nálepkou renomovaného výrobce fungovala s nelidskou úporností pořád dál a dál.

Přišroubovat tlakoměr, přečíst hodnoty a pak ten klacek zase odnést nazpět do baráku, to bylo vlastně všechno. Žádné speciální vzdělání k tomu nepotřeboval. Arvid pouze kdysi dávno strávil třídenní školení v hlavním městě. Kdy přesně, to už si ani nepamatoval. V hlavě teď už měl jenom jednu myšlenku.

Vydržet. Překonat to. Ještě ty tři roky.

Duchem nepřítomen se zahleděl na konec startovací dráhy, kde začínal les.

Arvid Harling zalapal po dechu a klacek mu spadl na zem.

Od lesa na něho mezi stromy zírali do řady postavení sobi a divočáci. Ani ne dvacet metrů od něho.

To by tak právě ještě scházelo. Zvěř na startovací dráze. Začal šermovat rukama a nebezpečně bručet.

Avšak nebylo to nic platné, což technika překvapilo tak, že se musel přidržet trupu letadla. Z dálky mu odpověděl indiánský jekot, avšak nenásledoval ani oblak prachu, ani divoká horda na koních.

Koutkem oka však zaznamenal jakýsi pohyb. Mezi seřazenými hlavami divokých prasat a sobích laní se pohybovaly nějaké děti. Podle velikosti tak kojenci. Vyklouzly ze stínu stromů a rozběhly se k němu a k letadlu. Cosi se mihlo vzduchem a Arvid natáhl krk, aby poznal, co to je. Vzápětí ho to však trefilo přímo doprostřed čela, až s povzdychem poklesl v kolenou. Nechápavě zíral na nevelký ledový úlomek.

"No počkejte. Parchanti. Já vám pomůžu."

Zaťal pěsti a zahleděl se na tu povykující bandu. Byl jich dobrý tucet. Nakonec pochopil, že ten indiánský pokřik vydávají právě oni, a znělo to mnohem hůř než řev hordy Siouxů v útoku.

Arvid Harling vytřeštil oči ještě víc než dosud.

"Stát!" vykřikl. "Dál už ani krok."

Jeho rozum odmítal akceptovat skutečnost. Nebyly to totiž děti. Snad cokoli jiného, příšery, upíři, démoni, rozhodně ale ne děti.

Jako by mu z očí spadly šupiny.

Trollové! Bytosti z místních pohádek a ság!

Mrňousi naprosto kašlali na jeho varování. Se strašlivým řevem, sice tenkým, avšak o to víc děsivým a drásajícím nervy, se vrhli na něho. Než stačil technik skutečně zareagovat, skočili na něho a strhli ho k zemi. Pozpátku padl do otevřeného nakládacího otvoru v trupu letadla a uvízl v něm. Trollové se mu pověsili na kalhoty a začali po jeho těle šplhat jako po nakloněném stromě. Tahali ho za bundu a šlapali po obličeji. Než se stačil vzpamatovat z leknutí, naskákali všichni dovnitř, do letadla. Nakonec se před Arvidem objevil starý a vrásčitý obličej.

"íií, ty čuně," zapískal starý mužíček s tělem maličkého dítěte. "Z tebe ale táhne kořalka. Nemáš už pomalu na čase natáhnout brka? Nechtělo by se ti do toho právě teď? Mohl bych ti pomoct!"

Arvid zařval. Odtrhl se, šermoval rukama a očima hledal, jestli ho uvidí z věže. Avšak byl na druhé straně letadla, které ho zakrývalo. Dva až tři metry nad zemí doletěla k letadlu sněžná sova a usedla právě v nakládacím otvoru.

"Hej," zařval jakýsi hlas. "Zavři ty dveře, táhne!"

Harling se otočil. Byl sám. V nakládacím otvoru se nic nehýbalo, třebaže sám ještě před chvílí... Prudce kroutil hlavou doleva, doprava a zíral k okraji lesa. Kromě stromů a keřů však už neviděl nic Žádnou zvěř, žádné děti, žádnou sněžnou sovu. Nic.

Měl bys míň chlastat, Arvide, řekl si v duchu. Pomalu to začíná být nebezpečné.

Ohmatal si hlavu a ucítil bouli. Na halucinaci byla příliš veliká, navíc pálila jak oheň.

Technik ve spěchu zavřel dveře nákladního prostoru, zvedl svůj měřicí přístroj, proplížil se shrbeně pod křídly a třikrát hlasitě zabušil do trupu. To aby tam uvnitř slyšeli a věděli, že je se svou prací hotov. Chvilku nato naskočily motory.

Co nejrychleji ho nohy nesly, rozběhl se Harling k baráku a vmáčkl se do kouta vedle kamen.

Po chvíli na něho padl veliký stín. Stála před ním Khauli, ta tlusťoška. Byla skoro doslova širší než delší, když opustila své místo za pultem z umělé hmoty.

"Tím chlastem jednou přijdeš o poslední zbytek rozumu. Jen tak dál," zaševelila. Čímsi mu připomněla jeho vlastní ženu.

"Viděl jsem je. Jsou tam. Jsou v letadle."

"Kdo?"

"Trollové. Celá banda trollů. Naskákali do letadla. Nesmí odstatrtovat, slyšíš?"

"Ty jsi dnes úplně namol, Arvide Harlingu. Trollové jsou přece jen v pohádkách. Neexistují."

"Řekni to věži, honem. Nesmí..."

Chtěl vstát, ale přimáčkla ho zpátky na lavici.

"Jestli budeš takhle pokračovat, tak skončíš nejpozději do dvou týdnů v nějakém léčebném zařízení. Tvoji ženu to potěší, až bude mít od tebe konečně klid."

Arvid mlčel. Naprosto nemělo smysl s Khauli diskutovat. Ještě nikdy to nemělo smysl.

"Viděl jsem je. I se zvířaty, na kterých přijeli. Věř si, čemu chceš."

Snad na to v tu chvíli ani nevypadal, avšak od toho dne už Arvid Harling nevypil ani kapku alkoholu.

Hluboko pod letadlem visela hustá sněhová mračna. Podle předpovědi počasí sněžilo nad celou Skandinávií. Uplynulo už pět minut, co letadlo dosáhlo maximální výšky letu.

Lilith si rozepnula bezpečnostní pás a obrátila se ke svému sousedu.
"Taky jste slyšel ten rámus v nákladním prostoru?"
Ole Svensson přikývl.
"Něco tam muselo spadnout."
"Doufám, že to nebyla klec s mým kanárkem. Mohla bych vás požádat o laskavost?"
"Ale jistě."
"Nešel byste se se mnou podívat dozadu?"
"Samozřejmě. Pojďte."
Zvedl se a jako první se vydal mezi řadami sedadel dozadu. Lilith za ním. Švéd tiše otevřel zadní dveře, vedoucí do nákladního prostoru, a vstoupil dovnitř. Galantním pohybem ji vyzval, aby jej následovala. Lilith proklouzla kolem něho a on za ní zavřel dveře. V tu chvíli se na okamžik dokázala zbavit oné temné tíhy, která na ni doléhala.
Pro člověka tu bylo skutečně dost temno. Nalevo a napravo svítily dvě malá žlutá světýlka. Ole Svensson zakopl o nějaký pytel s poštou a tlumeně vyjekl.
"Počkej," zašeptala Lilith. "Za chvíli si oči zvyknou."
Sama s tím neměla žádné problémy. Ona prostě okolí nyní vnímala jen trochu rozmazaně a jakoby za červeným závojem. Zato však viděla do každého kouta jako za denního světla.
Uchopila svého průvodce za ruku a stáhla ho k sobě doleva. Leželo tam několik molitanových matrací, používaných zřejmě k zabezpečení zvlášť křehkého zboží. Tentokrát však letadlo bylo naloženo jen pytli s poštou, kufry a pár bednami, jinak ničím.
Lilith stáhla Oleho k sobě na matrace a začala mu rozepínat knoflíčky u košile. Pomáhal jí s tím. Dech se mu zrychlil, sotva se mohl dočkat. Stačila chvíle a ležel vedle ní nahý.
"A teď tebe, holubičko," zašeptal a lehce ji hryzl do ucha. Zavrátila hlavu a rozevřela plášť, co to jen šlo. Symbiont pochopil a stáhl se nazpět. Sklouzl jí z rukávů a zůstal jí tak, jako by se jí kožich prostě rozložil pod pánví.
Konečky Oleho prstů zahájily rychlou objevitelskou výpravu po jejím těle. Lilith to bylo příjemné. Odsouvala okamžik, kdy to už nebude moci žízni vydržet, na co možná nejpozději.
Svensson se vedle ní obrátil hlavou k jejím nohám. Ústa a nos vnořil mezi její stehna.
Lilith tiše vykřikla. To ho ještě víc vzrušilo, až jeho úd narostl do sympatické velikosti. Něžně si s ním svými rty pohrávala. Cítila, jak se celé mužovo tělo zachvělo, a znovu ho pustila.
"Pojď už," vydechla.
Jazykem jí klouzal vzhůru po břiše a přitom se otáčel nazpět. A potom rázem vnikl celým svým mužstvím do ní. Přimkla se k němu pánví, nohy zkřížila za jeho zády. Objímal ji, tiskl ji k sobě, přičemž se také začal stále silnějšími nárazy v ní pohybovat. Lilith zaklonila hlavu a prsty si potahovala za prsní bradavky.
To je aspoň muž! Zavřela oči. Jako nikdo jiný dokázala naslouchat všemi smysly signálům svého těla. Kdyby nebyl let tak krátký, sotva půl hodiny, mohla by to s ním dělat až do zítřka.
Něžně mu začala laskat krk. Pánví se k němu přimkla ještě těsněji.
Zasténal. Jeho tělo se vzepjalo a zrychlilo tempo. Lilith rozevřela zeširoka ústa a její pohled se upřel na zřetelně vystupující tepnu na krku.
Pohupovali se navzájem proti sobě a oba se přibližovali ke společnému vyvrcholení. Lilithin klín žhnul jako vulkán a Ole cítil stejnou rozkoš jako ona. Oči nepřítomně upíral do prázdna.
Pak to přišlo. A jak. Jako když se tsunami prožene přes moře a vrhne se na pobřeží. Všechno pod sebou pohřbí.
Kdesi v nákladním prostoru cosi bouchlo. A vzápětí se kolem nich rozpoutalo hotové peklo.
Lilith od sebe odstrčila Ole Svenssona a prudce se vztyčila. Její oči bez problémů pronikly přítmím. Nákladní prostor se hemžil samými dětmi. Ne - nejsou to děti, uvědomila si vzápětí. Byli to jacísi stařící, velcí jako děti.
"Tak už dost těch nemravností!" zazněl jakýsi jasný hlas. "Zde stojí statečný Gaffelstyr. Hurá na ně! Za mnou bratři!"
"Co to je..." Ole Svensson naslouchal hlasu a snažil se co nejrychleji najít své spodní prádlo. Lilith už měla na sobě opět kozačky a kožich. Smýkla svým milencem ke dveřím.
"Rychle!"
Cosi ji udeřilo do nohou. Ale symbiontové holínky to odrazily. Otevřela dveře a jen napůl oblečeného Švéda strčila do pasažérské kabiny. Potom se nahrbila.
"Co chcete? Především, kdo jste?"
Namísto odpovědi se vrhli proti ní jako jeden muž. Vylézali a vyskakovali ze všech koutů. Zeshora, kde vedly důležité kabely, se jí vrhali na hlavu a na záda jako klíšťata. Svým chováním Lilith připomínali morové krysy v Sydney.
Otřásla se jako poraněný býk, odhazovala tu dotěrnou pakáž od sebe, až si utvořila jistý bezpečný odstup a podařilo se jí dostat až ke dveřím. Ostatní cestující sledovali částečně škodolibě, zčásti vyjeveně, jak si Ole Svensson natahuje kalhoty a rychle do nich zastrkává košili. První z nich už také zaznamenali hluk v nákladním prostoru.
"To ale není kanárek," řekl kdosi anglicky.
Lilith neposlouchala. Zírala upřeně na mrňousy.
"Dejte pokoj a přestaňte s tím blbnutím! "zvolala.
Odpovědí jí byl divoký smích. A nejen v nákladním prostoru, nýbrž i v kabině cestujících. S hlasitým bouchnutím se otevřelo nějcolik skříněk na příruční zavazadla, která popadala cestujícím na hlavu. Za nimi se pak vynořili po zuby ozbrojení pidimužíci a vrhli se na muže i ženy.
"Skogsra, Skogsra!" vykřiklo přes sto hrdel. Mrňousi tahali pasažéry za vlasy, škrtili je, anebo mlátili plochými stranami svých zbraní. Ne všichni si však počínali dost obratně. Tu a tam se objevilo lehké řezné poranění, vytekly

první kapky krve.

Najednou cosi vyletělo proti Lilith. Duchapřítomně uhnula hlavou. Ve světle kabiny se zablýskla čepel a minula ji jen tak tak.

Křikloun jménem Gaffelstyr seděl na ramenou svému soukmenovci a mával maličkým kordíkem.

"Že se neproměníš ve vlka!" zařval. Řev jeho soukmenovců to sice naprosto přehlušil, avšak Lilithiny citlivé uši to přesto zachytily. "Páchneš na míle daleko i proti větru, upírko. Jdi nám z cesty, chceš-li si zachránit svůj nestoudný život."

Konečně Lilith začalo docházet, s kým má co dělat.

Skogsra je švédské označení pro lesní trolly.

Ne že by ji to poznání něco pomohlo. Válec z desítek těl se dal do pohybu, jednoduše Lilith porazil a převalil se přes ni. Bránila se jako kočka, schoulila se, tloukla a kopala kolem sebe. Potají čekala, až se projeví její upírská část osobnosti a dojde ke krvavému protiútoku.

Ale nestalo se tak. Jakási psychická zábrana jí nedovolovala takto napadnout tyhle mrňousy.

Spousta botiček se rozběhla přes její tělo, přičemž symbiont jako by jim sloužil za rohožku. Nechal si to líbit, proto také Lilith zůstala chviličku bez hnutí, než přes ni trollové přeběhli do pasažérské kabiny. Cestou trhali sedadla, uštědřovali cestujícím kopance a jako jediná lavina se valili směrem ke kokpitu.

"Zastavte je!" zvolala Lilith směrem k Ole Svenssonovi. Ten seděl bez hnutí na svém sedadle a s otevřenými ústy zíral na tu živou změť.

Zřejmě prožíval největší šok svého života.

Pasažérská kabina se v okamžiku změnila v dokonalý blázinec. Lilith se nemotorně zvedla. Zdálo se, že to všechno je jen zlý sen. .

"Haló. Pšt!" ozvalo se v tu chvíli za ní. Otočila se otevřenými dveřmi nahlédla nazpět do nákladního prostoru. Vznášelo se tam ve vzduchu cosi jako přerostlý motýl a mávalo to na ni.

"Sladká ženo, šlechetná upírko," zaševelil příjemný hlas. "Kámošky, jo? Strážkyně meče zdraví velkou sestru. Mohla bys otevřít dlaně a držet je vodorovně před sebou?"

"Ano, ano, samozřejmě... Na co vlastně?"

"Abych mohla pohodlněji přistát, velká sestro. Šoustá dobře, ten tvůj přítel. A ty voníš děsně svůdně, jaj. Dovol mi ještě cucnout si tvého nektaru. Předtím mi taky velice pomohl."

Hendriku Svaedhinovi téměř zaskočilo, když začal náhle výškoměr létat nahoru, dolů, klesl na dvanáct set metrů a vzápětí vyletěl na sedmnáct set metrů. Bjorn Olsen se cítil stejně. Oba muži hleděli chvíli na sebe.

"To je..." začal kopilot. "To přece nemůže být pravda."

Měřič tlaku oleje rovněž jako by se zbláznil. Další ukazatele hydraulických systémů počaly měnit své hodnoty a o chvíli později se rozblikalo varovné světýlko a ohlásilo, že právě ztratili - samozřejmě za plného provozu - motor.

"Zatracená bedna," zaklel Svaedhin. "Teď je všechno v kýblu."

Něco takového se mu ještě nestalo, a to už létal na této lince deset let a získával zkušenosti už s třetí generací těchto strojů.

Létání na trase Ivalo-Helsinki-Ivalo patřilo v životě pilota k těm nejnudnějším. Skoro žádné vzdušné díry nad fjordy a přistávací dráha rovná jak zrcadlo. S odhlédnutím od toho, že se v zimě v Ivalu takřka v dokonalé zrcadlo z ledu proměňovala, nebylo tu skutečně vůbec nic, co by při kyvadlové dopravě každý druhý den v týdnu dělalo nějaký problém.

Ale dnes vypadalo všechno jinak než za uplynulých deset snad i budoucích třicet let.

Svaedhin hleděl na podrápaný obličej svého kolegy. Olsen vypadal, jako by se mu přes obličej přehnala horda zdivočelých bruslařů. Nedal na sobě nic znát, ale zatímco prováděl všemožné kontroly, neustále si sahal na svá poranění, jako by se chtěl ujistit, že tam ještě jsou.

"Jsou to výkyvy v přívodu energie," vymáčkl se Svaedhin po druhém prozkoumání. "Někde v nákladním prostoru. Mráz musel... Ne, to je vyloučené."

Mlčky zíral na malý displej nad pilotní pákou. Hodnoty pro výškové kormidlo ukazovalo nastavení, které nijak nemohlo souhlasit z polohou letadla. Kdyby to mělo být tak, pak by museli takřka kolmo stoupat. Stiskl tlačítko vysílačky.

"Let šestnáct šestatřicet volá pozemní kontrolu," ohlásil se kapitán. "Máme problém."

"Potvrzuji příjem. Slyšíme vás. Popište problém."

"Je to zřejmě poškozené elektrické vedení. Přístroje se chovají, jako by se zbláznily."

"Pokuste se poruchu odstranit."

"Samozřejmě. Co jiného."

Přes zvukotěsné dveře kokpitu zaslechli nejasně hluk v pasažérské kabině. Takřka současně Hendrik Svaedhin zjistil, že je poškozeno ovládáni výškového kormidla. Nereagovalo, jak by mělo. Třebaže chtěl zahájit sestup, letadlo letělo stále ve stejné výšce.

Rozblikalo se druhé varovné světýlko, které oznamovalo, že jedno z lanek, která pohybují výškovým kormidlem, je přetržené. Místo poškození se nacházelo někde za obložením stěny v nákladním prostoru.

Svaedhin upřel oči na Olsena.

"To je dílo nějakého sabotéra," vykřikl. "Nějakého sebevraha. Nebo teroristy. Podívej se, co se děje."

Bjorn Olsen vykouzlil z kapsy revolver, odjistil ho a zamířil ke dveřím.

"Let šestnáct šestatřicet pozemní kontrole. Zřejmě máme v letadle únosce."

"Potvrzuji příjem. Pokuste se s ním vyjednávat. Zabraňte všemu, co by mohlo vést k ohrožení pasažérů."

"Rozumím. Olsen se už šel podívat, co se děje."

Kopilot otevřel dveře. Strašlivý hluk kolem něho pronikl do kokpitu. Ozvalo se řinčení zbraní jakoby ze středověké bitvy. Podle síly řevu se na palubě muselo nacházet nejméně třikrát tolik pasažérů, než bylo přijato. A především obrovské hejno dětí.

Svaedhin seděl ve svém křesle jako přibitý. Zdráhal se věřit svým smyslům. Pak kapitán vypnul automatického pilota a převzal ruční řízení. Jakkoli se však namáhal s výškovým kormidlem, stejně reagovalo špatně a se zpožděním dvaceti až třiceti vteřin.

Olsen vykřikl cosi, čemu Svaedhin nerozuměl a zavřel dveře. Jakési těžké tělo do nich udeřilo.

Kapitán horečně zápasil s řízením. Nějak musí toho ocelového ptáka dostat dolů. To je jejich jediná naděje.

"Olsene?" zeptal se přes vysílačku. "Ohlaste se!"

Asi půl minuty trvala jeho nejistota. Pak se ozvala další rána. Svaedhin se obrátil. Někdo rozrazil dveře - Olsen. Vřítil se dovnitř, přibouchl dveře a opřel se proti nim.

"Oni... oni...," koktal. "To je strašné."

"Tak co se stalo, sakra?" vykřikl Svaedhin na kopilota. "Mluv!"

"Trollové! Jsou tu. Nějak se dostali do letadla."

Rychle se vrhl dopředu.

"Dolů! Tak dělej! Musíme dolů, než celé letadlo rozeberou na kousky."

"Trollové? Přeskočilo ti?" otázal se Svaedhin vztekle. "Co se tam vzadu doopravdy děje?"

Namísto odpovědi chytil Olsen kolegu za límec a strhl ho ze sedadla.

"Tak se laskavě podívej sám, pitomče."

Pustil ho, sám se vrhl do svého křesla a sáhl po řídicí páce. Jakoby vzdorovitě a teprve po delším váhání sklonilo letadlo nos k zemi; letadlo přešlo takřka do volného pádu.

Kapitán duchapřítomně chytil do ruky palubní mikrofon. "Milé dámy a pánové, Okamžitě se, prosím, připoutejte," pravil napůl ještě normálním tónem. Potom odhodil mikrofon a vrhl se na Olsena. Pokud nezasáhne hned, nikdy s poškozeným výškovým kormidlem nedostane letadlo v pravý čas nazpět do vodorovné polohy...

Oba muži spolu zápasili. Letadlo opět trochu vyrovnalo let. Hluk v pasažérské kabině zesílil, spousta osob tloukla nějakými předměty do dveří.

"Čert aby je vzal," zaklel Bjorn Olsen.

Zaskřípalo to, dveře se zkřivily a konečně se otevřely. Do kokpitu vtrhla horda malých postaviček. Hrbatých trpaslíků s vrásčitými tvářemi.

"Nahoru!" zařval Olsen. "Rychle!"

Svaedhin dokázal, že od časů, kdy sloužil u vojenského letectva nic nezapomněl. Tváří v tvář těm podivným trpaslíkům se dlouho neptal, nýbrž jednal. Strhl páku k sobě a potají se modlil, aby výškové kormidlo fungovalo alespoň na třicet procent. Současně převrátil letadlo přes pravé křídlo.

Vetřelci ztratili rovnováhu a popadali jeden přes druhého. Jen několika z nich se podařilo zachytit, čeho se dalo. Ostatní se jako smetí nasypali zpátky do pasažérské kabiny.

Olsen zamířil. Třeskly dva výstřely z jeho osmatřicítky, pak se ozvaly dva pronikavé výkřiky. Pak náhle zavládlo hrobové ticho. A do toho mlčení zaznělo tlumeně odněkud zpoza stěnového obložení: "Tvůj život za mé bratry."

"Nestřílet!" vykřikl Svaedhin, avšak jeho výkřik přišel pozdě. Olsen vypálil přímo do ostění. Kulky prorazily i vnější plášť. Okamžitě vznikl mírný, sotva citelný podtlak.

"Mayday, mayday!" zvolal kapitán do mikrofonu. "Byli jsme napadeni! Letadlo je poškozené! Pokusím se o nouzové přistání!"

Dvěma rychlými pohyby se připoutal. Potom spustil letoun vrávoravým pohybem dolů, do vývrtky, jakou by za normálních okolností předpokládal pouze u tryskového letadla. Neexistovala šance, jak dostat letadlo znovu pod kontrolu. Museli tedy dolů, co nejrychleji to půjde.

Olsen se něčeho chytil, upadl a přitom vyšel další výstřel. Prorazil strop a zasáhl jeden spojovací kabel. Spousta přístrojů vysadila.

Konečně se podařilo kopilotovi přidržet se sedadla, vytáhnout se k němu a rovněž se připoutat.

Rozbitými dveřmi se dovnitř vkutálelo na tucet trollů. Dokulili se až dopředu a snažili se zachytit, čeho se dalo. Přitom vytrhli opět několik kabelů ze zásuvek. Volné kontakty se dotkly navzájem. Zasyčelo to, když došlo na koncích kabelů ke zkratům. Kokpit se náhle naplnil pachem ozónu.

Jeden z trollů se nahrbil a vrhl se proti kapitánovi. Podařilo se mu chytit železnou tyč řídící páky a trhnout za ni. Svaedhin ho udeřil pěstí do obličeje. Troll vykvikl a zalapal po dechu. V jeho obličeji se odehrála děsivá proměna. Roztekl se, jako by byl z rozpáleného vosku a kapky odporně páchnoucí tekutiny dopadly na podlahu a na izolaci přístrojů.

Hendrik Svaedhin vyrazil neartikulovaný výkřik. Jen koutkem oka zaznamenal, jak Olsen zápasí se dvěma těmi tvory, kteří se mu pověsili na sako. Kopilot je chytil a mrštil jimi o zem. Tam, kde přišli do kontaktu s přístroji nebo jinou technikou, došlo k příšernému procesu: trollové se rozpouštěli.

Kapitánovi se zvedl žaludek. Odvrátil se stranou a začal zvracet. Příčinou nebyl ani tak pohled na ony rozkládající se tvory, jako spíš onen odporný zápach, jenž to vše doprovázel.

Na podlaze se tvořily odpařující se rudohnědé louže a rychle se rozšiřovaly. Když pak už další nová tekutina nepřibývala, náhle rychle zaschly a vytvořily vrstvu temného prachu.

Trollové, deroucí se dovnitř poznali nebezpečí a rychle se stáhli nazpět. Viseli na rámu dveří a vyráželi ze sebe

sprosté hrozby.

"Dostaneme tě všude, prokletý zloději. Neujdeš nám. Dostaneme tě á rozřežeme na tisíc kousků. Jen si utíkej. Nemáš šanci!"

Svaedhin na okamžik odtrhl zrak od blikajících kontrolek a pohlédl na svého kopilota. "Co to má, Olsene, znamenat?" vydralo se mu ze staženého hrdla. "Za toto všechno vděčíme vám?"

Olsenova odpověď jej však přesvědčila, že jeho druh již ztratil veškerý smysl pro realitu.

"Bez obav," dal se slyšet Olsen. "Jsme v bezpečí. Viděl jsi přece, co se stane, když se dostanou trollové do styku s moderní technikou."

V bezpečí?

Skřípějící motory a zasněžená krajina hluboko pod nimi, jež se jim prudce řítila vstříc, obsah tohoto pojmu nanejvýš relativizovaly.

Pro Lilith to byl pozoruhodný zážitek. Stejně jako trollové i tato drobná bytůstka v jejích dlaních v ní bez zaváhání poznala upírku, jakkoli to byla jen poloviční pravda. Muselo tedy na ní být něco, co ji prozrazovalo. Trpaslíci se chovali, jako by to nebylo nic nezvyklého.

Na druhé straně však také ona se s tím vyrovnala podobně. Hned od prvního pohledu na neznámé bytosti je akceptovala s tím, že je její pohled na svět zase podstatně bohatší.

Lilith nechala drobného motýlka, aby se jí snesl na dlaně, přičemž se lokty co možná nejpevněji držela křesel vlevo i vpravo. Křehký tvoreček se vznesl trošku vzhůru a klokotavě se zasmál.

"Jaj, to je psina!"

Letadlo přešlo ve volný pád a konečně i pasažéři překonali svoje počáteční ochromení. Ženy ječely, muži řvali. A společně se pustili do trollů. Ten zmatek je zastihl všechny naprosto nepřipravené. Neměli vůbec čas si ujasnit, že vlastně mají co do činění s živými pohádkovými bytostmi.

Přešli do protiútoku. Holýma rukama se pustili do trpaslíků a do jejich řevu se mísilo i neustálé nadávání trollů, kteří samozřejmě nezůstávali pozadu a horlivě rány opláceli.

Lilith se v tom všeobecném zmatku pokoušela zorientovat. Otevřelo se několik dalších skříněk na zavazadla. Zavazadla se sesypala dolů na lidi a zasáhla taky některé trolly. Několik trpaslíků se dostalo až k předním dveřím a pokoušeli se je otevřít. Jestli je otevřou...

"Drž se pevně," sykla Lilith křehkému elfímu tvorečkovi, jenž se už zase třepotal ve vzduchu.

"Jak jinak, velká sestro."

Tvoreček jí přeletěl na rameno, kde se pevně zachytil symbiontu, napodobujícího tlustý, huňatý kožich.

Lilith si davem prodrala cestu. Trollové, docela soustředění na na cestující a na kokpit, si jí skoro ani nevšimli. Jen tři se jí vrhli po nohách, avšak všimla si jich včas a jedním silným kopnutím je všechny odmrštila.

Zběsile se probojovávala k východu, který se trollové marně pokoušeli otevřít. Naštěstí neměli nejmenší potuchy o tom, jak se takové dveře otvírají, a Lilith ani v nejmenším necítila potřebu jim to ve výšce přes dva tisíce metrů ukazovat.

"Na ni!" zařval ten zloduch jménem Gaffelstyr z jedné poličky na zavazadla. Lilith se otočila a jediným pohybem od sebe odhodila na šest útočníků.

"Trollové jsou pitomí," zapískl jí tvoreček vedle ucha a zachytil se jejích vlasů. "Hej, velká sestro, proč neotevřeš a nenecháš je vyletět ven? Trollové nevědí, co to je. Dopřej jim alespoň jednou v životě to potěšení."

Lilith energicky zavrtěla hlavou.

"Lidé taky neumějí létat. Kdybychom otevřeli dveře, všechny by je to vysálo ven."

Stěna vedle ní se spolu s podlahou překlopila stranou o několik stupňů navíc a Lilith ztratila rovnováhu. Přes celou řadu oken, které teď náhle tvořily podlahu - se kutálela nazpátek směrem k nákladnímu prostoru.

Trollové si od ní respektem udržovali odstup. Namísto aby na ni zaútočili, se na ni šklebili, vyplazovali jazyky a dělali dlouhé nosy. Až najednou jednomu z nich začal nos skutečně růst a byl delší a delší. A mužíček spustil křik, jako by ho na nože brali. Chytil se za svůj mimořádný čichometr, svalil se na zem a jeho další nářek zanikl v rámusu, který tropili ostatní.

"Podle nosa poznáš kosa. Jaj, velká sestro, jak se ti to líbí? Nejsem dobrá?"

"Super jaj," sykla Lilith mezi zaťatými zuby, přičemž se snažila neproletět přes celé letadlo, postavené pro změnu zase nosem dolů, zpátky ke kokpitu. "Drž nám tu bandu od těla, jestli můžeš."

Mnozí pasažéři krváceli z více či méně hlubokých sečných ran, které jim trollové způsobili svými malými zbraněmi, avšak nijak vážně ještě nebyl zraněn nikdo.

Až teď. Trollové se sebevražedným úsilím odřezávali těsnící obložení okýnek v kabině. Pravděpodobně vůbec nevěděli, co je to podtlak a jaké může mít následky.

"Co máš za lubem, velká sestro?"

Lilith se protlačila zpět dveřmi do nákladního prostoru, zavřela je, zamkla a při pravé straně místnosti lezla dál nahoru.

"Vypadnout odsud. Letadlo se zřítí."

"Ne, ne, ne. Slíbilas mi, že mi pomůžeš."

"Opravdu?"

"Ale ano!"

"A jak?"

"Meč. Meč elfů. Musíme ho dopravit do bezpečí. On ho má!"

Lilith pomalu začínaly docházet souvislosti.

"Ten kopilot ho ukradl. Ten s těmi škrábanci v obličeji, že?"

"Jo. Na příkaz trollů. Ale pak se něco zvrtlo. Nechal si ho pro sebe a přinesl ho do letadla."
"Magický meč."
"Samozřejmě, co jiného, jaj."
Takže magická aura meče jí způsobovala nevolnost.
"Dokud jev letadle, tak se neztratí. Drž se pevně."
"Co chceš dělat?"
"Vystoupím."
"Já zůstanu zde."
Lilith zašilhala ven malým kulatým okýnkem. Krajina se přibližovala víc a víc, navíc trup letadla se otáčel kolem své osy. Letadlo se řítilo šroubovým pohybem kolmo dolů a nejevilo žádné známky pokusu o stabilizaci letu.
Lilith rozhodně trhla zajišťovací kličkou dveří a stiskla rudý přepínač. Rozsvítilo se varovné světýlko, avšak nedbala toho. Rozhodně otočila kličkou doprava. Dveře se odjistily
Vzdálenost od země už nečinila ani tisíc metrů.
"Drž se pevně," sykla. Potom pravou nohou vykopla proti dvířkům. Kovový obdélník dvakrát jeden metr cvakl, zaskřípěl a vlivem silného nárazu větru vyletěl z pantů. Lilith se oběma rukama přidržela okrajů otvoru, protože vichr se nyní pokoušel strhnout i ji.
Teprve nyní jí konečně došlo, že jsou dvě různé věci skákat z mrakodrapu nebo ž padajícího letadla. Ale na návrat už bylo pozdě.
Šťastný let, pomyslila si ještě, než se vrhla do prázdna.
"Ne."
Nejprve si připadala jako ve snu, a kdyby se z něho neprobudila, sotva by dokázala ovládat své netopýří tělo. Jen s námahou by dokázala zabránit smrtelnému pádu.
Zatím šlo vše docela snadno. Nebylo ani zapotřebí nijak velkého duševního vypětí. Beztížný pád jí propůjčoval pocit nekonečné lehkosti a zatímco se řítila proti zemi, zavřela oči a přání létat prostě přeměnila v čin.
Její tělo se přízračně proměnilo, změnilo své rozměry i uspořádání kostí. Pokrylo se hustou srstí a s pomocí přirozeného sonaru snadno určilo vzdálenost od zemského povrchu a podle toho se i zařídilo.
Pak Lilith zaslechla za krkem křik křehké elfky, v tuto chvíli jí však nemohla nijak pomoci. Bytůstka bezpochyby trpěla nedostatkem vzduchu; nemohlo být divu při rychlosti, s jakou se Lilith řítila do hlubiny.
Opsala široký oblouk. Její čich zachytil benzinový zápach letadla, ženoucího se k severu, zpět směrem, odkud přiletěli. Pilot stále ještě neměl letadlo pod kontrolou, a vytí přetížených vrtulí dávalo cestujícím jen malou naději na přežití.
Lilith letěla za letadlem tak rychle, jak jen dokázala, a pomalu se přitom snášela k zemi. Hlavou jí prolétla vzpomínka na Ole Agens-sona. Byl to dobrý milenec, ba dokonce získala k pohlednému Švédovi jistou sympatii, avšak pomoci mu za této situace nemohla. Jen sobě samé a nanejvýš té maličké, která se jí na zádech choulila v husté netopýří srsti. Symbiont jí uprostřed zad vytvořil cosi jako protivětrný štít, aby ledový vichr toho motýlka s lidskou podobou nesmetl dolů. V této výšce a při této teplotě by mu jeho jemná, drobná křidélka byla k ničemu.
Ještě štěstí, že se do tohoto dobrodružství pustila sama, bez Beth. Jí by pomohla za všech okolností, i za tu cenu, že by se obě někde měly i s letadlem zavrtat do země.
Lilith nespouštěla letadlo ze svého přirozeného sonaru. Letadlo se naklonilo stranou, namáhavě trochu zvedlo nos a pak provedlo odvážný manévr. Pilot ustálil letadlo takřka kolmo proti směru pádu a pokoušel se brzdit plochou trupu. Po několika vteřinách se mu to podařilo. Právě včas, než ocelového ptáka vlastní tíha neodvratně stáhla k zemi, se jeho čumák dostal do rovnováhy. Vytí namáhaných motorů ustalo a přešlo v pravidelné chrčivé bručení.
Lilith cítila, jak její pohyby počínají pomalu slábnout. Honba za letadlem ji stála téměř veškerou sílu, nakonec letadlo zmizelo za kopec a tím pádem i jejího dohledu. Téměř současně se ozvala rána, jak narazilo do země.
Jen chvíli nato se i Lilithino netopýří tělo s krátkými, spárnatými nožkami ponořilo do sněhu za kopcem. Lilith ze sebe vyrazila vzdychnutí, které se jí z netopýří tlamičky vydralo jako pronikavý výkřik.
V příští chvíli se pak nejistě zvedla ze sněhové závěje mladá žena a pozorně si prohlédla sebe samu od hlavy k patě. Opět měla na sobě kožešinové vysoké kozačky a plášť. Symbiont se opět projevil jako mlčenlivý, bleskurychle jednající převlékač, jenž se neptá, nýbrž bez prodlení udělá, co se od něho očekává.
Koutkem oka zaznamenala jakýsi pohyb, drobné nožičky trčely ze sněhu a divoce se zmítaly. Udělala několik rychlých kroků nazpět, opatrně vzala do prstů malou postavičku a vytáhla ji opět na světlo denní.
Elfí bytůstka se stále ještě zmítala. Droboučkými prsty si otírala sníh z tváře.
"Tak tady jsi, velká sestro," zacinkal jasný hlásek. "Jaj, to byla jízda. A teď mě, prosím, zanes tamhle k tomu křoví. Musí se zapálit oheň. Je to naléhavé. Strážkyně meče nesmí ztratit stopu. Jinak propadne smrti."
Lilith cítila, že bytůstka svá slova myslí zatraceně vážně. Dlouho se neptala, nýbrž se přebrodila sněhem dosahujícím až do pasu a postavila elfí dívku přímo před křoví.
"Dělej, velká sestro!" zvolala maličká. "Pod kořeny je tu malá jeskyňka."
Lilith začala hrabat, až uvolnila vstup do jeskyně pod kořeny. Její "malá sestra" zmizela uvnitř a po chvíli se vrátila s kusem jakéhosi suchého kořene a hrstičkou písku. Udusala kousek sněhu, dřevo položila na něj a pískem posypala, jako se špagety sypou sýrem. Nejprve vyšlehlo pár jiskřiček, pak jasně vzplanul oheň a počal žhnout po celé délce kořene.
Lilith nerozuměla ani kouzlům, která malá elfka prováděla, ani jejich hlubšímu smyslu. Věděla jen, že pokud chce ještě nějak pomoci pasažérům letadla, nezbývá mnoho času.
"Pojďme raději," navrhla proto. "Pokud někdo přežil, pak jsou odkázáni na nás. Než dorazí pomoc zvenčí, může trvat

celé hodiny."

"Je to tu nebezpečné," odpověděla elfka stroze. "Kvůli trollům. Určitě brzy dostanou posily. Toto je země trollů. Pro elfy je tu jen málo úkrytů, jako například tato jeskyňka s magickým ohněm. Posaď se, velká sestro."

Lilith jí učinila po vůli.

"Můžeš mi říkat Lilith."

"Jaj, fantastické. Já jsem Svantje. Strážkyně meče. Hle, magický oheň vyvíjí svou sílu. Září. Meč je poblíž, dokud dřevo září zeleným světlem."

"Měli bychom se vydat zase na cestu," naléhala Lilith. "Musíme trolly před..."

"Jsi snad pitomá?" vyprskla elfka. "Jen dokud hoří magický oheň, mohu ti něco prozradit. Pak budou zase má ústa zamčená jako dosud."

Čert ví, odkud měl Olsen ten revolver. K jeho uniformě nepatřil, to bylo jisté. Hendrika Svaensona by také nikdy nenapadlo, že jeho kopilot u sebe nosí zbraň. Na trase, na které obden létali, bylo téměř vyloučeno, aby někdo unesl letadlo.

Tentokrát to však bylo jinak. Docela jinak.

Bjorn Olsen těžce oddechoval, ve spěchu nasadil nový zásobník a znovu zbraň odjistil.

"Budu ti krýt záda," řekl chraplavým hlasem. Jeho obličej byl zrudlý vzrušením, škrábance se zbarvily do modra. "Hleď, abys dostal toho ptáka dolů celého."

Svaedhin mechanicky přikývl. Oči mu planuly. Nehnutě zíral na přístroje, přitáhl řídicí páku k sobě a kdoví pokolikáté se už potýkal s výškovým kormidlem. Tím, že nos letadla držel přímo proti větru, zbrzdil kapitán poněkud volný pád. Prach, uschlé pozůstatky trollů, se honil kokpitem a usazoval se na vnější straně oken.

"Co je s venkovními dveřmi v nákladním prostoru?" vydralo se Svaedhinovi z hrdla.

Olsen vypálil dva výstřely proti dotírajícím trollům a vyklonil se, aby dohlédl až na zadní konec pasažérské kabiny. Přístroje ukazovaly, že nakládací otvor se otevřel. To pro pasažéry znamenalo největší nebezpečí. Kdyby spojovací dveře nevydržely, vysál by podtlak část z nich ven z letadla.

"Ještě drží."

"Brzy budeme dole."

Před nimi se objevily první vrcholky stromů. Letadlo opsalo lehký oblouk, vyrovnalo let a s lehce zdviženým nosem se sneslo na zasněženou plochu. Výškové kormidlo ještě poměrně slušně fungovalo, avšak jeho přenastavování šlo dost těžko.

Alespoň že přistávací sklápěcí plošky se daly normálně regulovat.

"Co se to tam u vás děje?" zaslechl Hendrik Svaedhin ve vysílačce muže

od pozemní kontroly. "Proč se už nehlásíte?"

"Proč asi? Máme ruce plné práce," zavrčel kapitán.

"Výška ještě asi dvě stě metrů, padáme. Kromě pasažérů máme na palubě ještě celou hromadu...," chvíli zaváhal, "... no, spoustu trollů."

"Vy jste pil, Svaedhine? Co se tam u vás děje? Nemáme vás už na radaru."

"Copak nerozumíte, vy zpropadený idiote? Jdeme právě na nouzové přistání! Jestli není záchranná jednotka na cestě, bude naše situace ještě zoufalejší!" Přinutil se ke klidu a udal souřadnice. "Jsme někde jižně od Tanhuy. Pokud se dostaneme v pořádku dolů, vypustíme boji. Konec."

Krajina se přibližovala strašnou rychlostí. Svaedhin snížil počet obrátek vrtulí. S tryskovým letadlem by se mu nikdy nemohlo podařit přistát ve zdraví. Takto však přiškrcováním motorů mohl brzdit.

Tachometr ukazoval rychlost dvě stě padesát kilometrů za hodinu. Pořád ještě moc. Do doteku se zemí zbývá maximálně dvacet vteřin.

Hendrik Svaedhin se opět pokusil zpomalit klesající letadlo zvednutím proti směru letu. Ještě osm vteřin. Víc nemohl udělat.

Výškoměr ukazoval dvacet metrů nad zemí.

Sníh oslepoval, přesto se však Svaedhinovi zdálo, že povrch je tu poměrně rovný.

"Pevně se držte!" vykřikl.

Olsen reagoval s rychlostí blesku. Ve stejnou chvíli vypálil pár dalších výstřelů do dotírajících trollů. Pak padl nazpět do křesla. Zapnul si bezpečnostní pásy. Upustil zbraň a horní částí těla se naklonil dopředu, hlavu strčil mezi nohy a pažemi si kryl zátylek.

Hendrik Svaedhin ještě čekal. V poslední chvíli upustil řídicí páku

a zvedl ruce před sebe. Poslední pohled na tachometr mu prozradil, že se letadlo zarylo do sněhu rychlostí sto osmdesát kilometrů za hodinu.

Trupem projel relativně lehký otřes. Oba muži byli ze sedadel vrženi dopředu, avšak pásy je zadržely. Lehká tělíčka trollů prolétla kolem nich jako střely a rozplácla se o přístrojovou desku a okýnka. Náhle byla všude spousta slizu a krve.

Nové škubnutí otřáslo letadlem. Jeho nos se zaryl do lehce se zdvíhajícího terénu, pak zůstalo letadlo nehnutě ležet.

Rudý déšť počal skapávat z předního skla. Bylo cítit zápach spáleného elektrického vedení.

Pilot s kopilotem se na sebe navzájem podívali.

"A je to," vydechl Olsen. "Jsi v pořádku?"

Svaedhin oddychl. "Jde to."

Rozepnuli si pásy a překročili pozůstatky trollů. Skoro dvacet jich Bjorn Olsen poranil nebo zabil. Ostatní leželi v pasažérské kabině.

Bjorn Olsen se rozběhl k východu a otevřel ho.

"Opusťte hned letadlo," obrátil se Hendrik Svaedhin k cestujícím. "Hrozí nebezpečí výbuchu. Snažte se dostat do bezpečí."

Přistoupil k jedné ženě a rozepnul jí pásy. Jako kapitán byl povinen opustit letadlo jako poslední. Oproti tomu Olsen již byl venku. Slyšel, jak ve sněhu těžce oddechuje. Vtom zazněl divoký řev v cizím nesrozumitelném jazyku, vzápětí se spousta maličkých stínů rozběhla venku za Olsenem.

Hendrik Svaedhin neměl čas, aby se o to staral. Ošetřoval raněné, rozepínal pásy cestujícím a vyhazoval je z jejich míst. Mnozí byli apatičtí. Hleděli na něho vyhaslýma očima, v koutcích úst jim cukalo. Nechápali, co po nich žádá.

Vůbec by později nedokázal říci, jak se mu podařilo s pomocí čtyř mužů a nějaké ženy dostat všechny ven a nakonec se i sám uchýlit do bezpečí. Hnal se co nejdál od letadla sněhem, který mu sahal až po pás. Mnozí to chtěli již po pár desítkách kroků vzdát, avšak nedovolil jim to. Teprve asi dvě stě metrů od vraku jim dovolil odpočinek. Pohledem stále hledal Olsena, avšak viděl jen jeho stopy - a vedle nich pak stopy mnoha drobných nožiček.

Trollové Olsena pronásledovali. A kapitán pořád ještě netušil proč.

"Zalehněte tam za tím pahorkem," ukázal cestujícím. "Letadlo začíná hořet. Asi vybuchne." .

Muži a ženy bez zdráhání uposlechli jeho příkazu. Avšak Svaedhin spěchal dál.

Jiná země, jiný mrav, myslela si Lilith, zatímco pozorovala elfku. Svantje tančila nad ohněm, blaženě vzdychala v žáru a požitkářsky si hladila maličká ňadra.

Poprvé měla Lilith čas pořádně si elfí ženu prohlédnout. Svantje měla dlouhé zlaté vlasy, které jí sahaly až ke kyčlím. Na spáncích je měla spleteny do copánků. Své půvabné tělo předváděla bez jakéhokoli ostychu v úplné nahotě. Pouze hroty ňader měla přikryty dvěma kapičkami zlata, podloženými kouskem rudé látky. Miniaturní kalhotky na tenké nitce z téhož materiálu víc odhalovaly, než zakrývaly. Kolem krku měla elfka svazeček stříbrných nitek, jejichž oba konce se mezi prsy spojovaly v jediný provazec, který vedl dolů a mizel v kalhotkách.

Nyní si Svantje ve svém třepotavém tanci nad magickým ohněm počala kalhotky stahovat. Činila tak s vyzývavou pózou. Nakonec je odhodila směrem k Lilith, položila se zády na hořící dřevo, aniž by se poranila, protahovala se a vyrážela z hrdla blažené sténání. Stříbrné nitky náhrdelníku končily maličkým kroužkem na jejích stydkých pyscích, pravděpodobně symbolizujících uzavřenost klína jakožto znamení panenství strážkyně.

Ještě jednou se Svantje požitkářsky protáhla, potom se vznesla nad žhnoucí větvičku, několikrát se otočila ve vzduchu a nakonec se snesla Lilith na koleno, spočívající na tlustém kořeni vedle magického ohně.

"Je tomu již mnoho tisíc let," začala Svantje vyprávět, "co jeden čaroděj vykoval mocný meč a daroval jej elfům, národu z kopců. Na věky v něm spočívají duše všech zemřelých elfů a jejich životní síla. Tehdy, až se svět nachýlí ke svému konci, přečká meč čas nicoty a dočká se stvoření světa nového. A s ním se všichni elfové zrodí k novému životu."

Trošku popotáhla za stříbrný náhrdelník, potřásla svými krásnými vlasy a pokračovala ve svém vypravování. "Pomocí meče se elfům podařilo před několika staletími zahnat lidi, kteří pronikli až do tohoto severského kraje a kteří zde ničili a plenili. Meč uloupil těm lidem jejich duše. Naplněni hrůzou a panických strachem vzali ti, kteří přežili, do zaječích.

Avšak moudrý král elfů, který v té době panoval, předvídal nebezpečí nekonečně se protahující války s lidmi, kteří nakonec dosáhnou úrovně techniky přesahující sílu elfů. Ukryl meč na tajném místě, kde jej měli střežit elfové z Porsangerf jordu, oné ledovcové oblasti poblíž Nordkapu. "Trollové se už dříve

pokoušeli získat meč do svých tlustých prstů," ušklíbla se Svantje a stiskla stehna k sobě. "Nikdy se jim nepodařilo objevit úkryt. Teprve před nedávném, po tisících let, jak jsem už řekla, se jim to i při jejich tuposti podařilo. A protože jsou zbabělí a úskoční, našli si lidskou oběť, začarovali ji a vyslali, aby za ně provedla krádež. Oni sami by nikdy nedokázali prolomit magický kruh.

Avšak s tím člověkem se přepočítali. Zřejmě se mu vlivem jeho technického dopravního prostředku vrátila paměť rychleji, než by jim bylo milé. Nedonesl meč na místo smluvené schůzky, nýbrž si ho ponechal. Teď ho však přece jen dostanou. Pomůžeš mi získat ho nazpět?"

"To ti slibuji, má malá sestřičko. Ale dávno bychom ho již měly, kdybychom tu nemámili čas."

"Což jej marníme? Ty jsi bláznivá. Tisíckrát bláznivá."

Vtom jimi oběma trhlo zahřmění exploze. A chvíli nato pak k nebi vyletěl gigantický ohnivý míč, následovaný černým oblakem kouře.

"Jaj, už to bouchlo. Technika je k ničemu."

"A teď můžeš klidně svůj meč odložit k starověkým ságám," vzdychla si Lilith. "Teď je už na všechno pozdě."

Drobná bytůstka si jí však nevšímala. Bez ustání dál zírala na žhnoucí dřevo. Světlo i nadále zůstávalo zelené.

" Jaj, vidíš? Je to magický meč. Není možné ho zničit." Elfka vesele hopsala kolem dřívka. "Ale máš pravdu. Teď bychom měly vyrazit na cestu."

Svantje zvedla dřívko a zastrčila je znovu do jeskyňky. Lilith zahrnula vchoď sněhem, potom si elfku vysadila na rameno a vydrápala se nahoru na kopec. Z jeho vrcholku pak uviděly, jak v dálce hoří vrak letadla.

"Tak jako tak bychom to nestihly," zašvitořila Svantje. Lilith mlčky přikývla. Doufala, že poblíž vraku je ještě někdo, kdo to přežil. Jakkoli to může znít hrozně, pociťovala strašlivou žízeň. A nedokázala by říci, co by se s ní stalo, kdyby příliš mnoho vyschla. A množství krve v těle Svantje bylo samozřejmě příliš maličké, než aby ji nasytilo. Přesto však, dokáže se ovládnout?

Neúprosně se přibližovali. Pronásledovalo ho přinejmenším čtyřicet trollů. Dva kilometry od vraku jej obklíčili a nedali mu už žádnou šanci uniknout.

Olsen už dávno věděl, že opustit skupinu lidí byla chyba. Proti lehkonohým trollům by neměl šanci ani v létě. A

nebyl žádný Pavó Nurmi, aby zaběhl deset tisíc metrů v rekordním čase.

Trollové jej obkličovali, jako smečka vlků obkličuje kořist. V očích jim zářila čistá krvežíznivost. Také Gaffelstyr byl mezi nimi. Trochu kulhal a levý rukáv jeho kazajky byl prosáklý krví.

"Přišel čas účtování, člověče!" vykřikl. "Pokusil ses upřít nám náš majetek. Nyní tedy pocítíš náš hněv."

"Majetek? Abych se nezasmál, vy zmuchlaní potrati." Olsen prudce oddechoval. Teď, když už byl na konci své cesty, bylo mu všechno jedno. "Majitelé jsou ti, kterým jsem ho ukradl. Takže elfové."

"Neexistují žádní elfové ani trollové. My všichni jsme jen pohádkové postavy," skřehotal Gaffelstyr. "Ve skutečnosti nás nevidíš. Jsme výplody tvého mozku, žijeme jen v tvé fantazii. Nebo snad na nás věříš?"

"Vidím vás. To mi stačí. Vy jste skutečnost."

"Bohužel, tvé prohlédnutí nebude mít dlouhé trvání," vysmíval se troll. Bjorn Olsen pocítil neblahé tušení.

Ticho náhle rozerval rachot exploze. Přehnala se přes ně tlaková vlna. Současně vyšlehl proti zatažené obloze prudký plamen. Letadlo explodovalo.

Jako by to byl tajný signál, vrhli se v tu chvíli trollové na Olsena. Zoufale kolem sebe kopal a mlátil pěstmi, avšak trollové mu s obrovskou obratností uhýbali. Když se pak obrátil a chtěl pokračovat ve svém útěku, pustili se za ním. Podařilo se mu však udělat jen několik kroků, tu se mu pověsili na nohavice a strhli ho k zemi.

Meč! napadlo jej v tu chvíli. Použij ho!

Vtom dostal ránu do hlavy. Několik vteřin viděl před očima hvězdičky. Převalil se a vyskočil na nohy. Ruka mu sjela do kapsy, kde věděl, že má meč elfů. Prudce jej vytrhl a rozmáchl se jím.

"Má ho, má ho!" zařvali trollové.

Tváří v tvář meči ztratili veškerou opatrnost. Na čtyřicet malých tělíček se vrhlo na něj a pohřbilo ho pod sebou.

Olsen se nemohl nadechnout. Proklínal ten okamžik, kdy se rozhodl podniknout ranní výlet. Kdyby jim nepřeběhl přes cestu, začarovali by někoho jiného. A let do Helsink by proběhl jako vždycky.

Tušil, že jeho osud se nyní naplňuje. Vůdce trollů se mu postavil nad hlavu a pomalu počal sklánět meč.

"Co to má znamenat? Dej tu věc pryč!"

Gaffelstyr se hlučně zasmál. Poskakoval a dělal přitom ve sněhu hluboké jamky.

"Ty to nevíš, hehehe? Meč se obrací proti tobě. Podvedl jsi nás. A tady

O samotě ti už žádný motorový kočár nepomůže."

"Můj vůz?"

"Přesně tak. Ta prokletá technika ruší naši magii. Začarovali jsme tě, ale kouzlo pominulo dřív, než se dalo čekat."

Gaffelstyr podal meč jednomu ze svých sousedů, posadil se Olsenovi na břicho a nestoudně se na něho šklebil.

"Je to náš meč. Lidem se nikdy nesmí dostat do rukou. Patřil elfům, a jestli budeme mít chuť, dokonce jim ho jednoho dne vrátíme. Předtím ale bude soudit tebe."

"Nic jsem neudělal. Nemůžete mě zabít!"

"Hohó, kdo tu mluví o zabíjení, lidský červe? My tě přece nezabijeme. V tomto meči žijí duše všech elfů, kteří ode dne stvoření zemřeli. Nyní dostanou společnost." Vyskočil a vykřikl: "Držte ho pevně!"

Trollové tiskli Olsena ze všech sil k zemi. Gaffelstyr si vzal meč nazpět a zvedl ho jakoby k smrtícímu úderu.

A přece neudeřil. Namísto toho přejel špičkou meče ležícímu přes spánky, lehce se dotkl jeho čela a počal kroužit v úrovni očí.

Něco se počalo dít. Kolem hrušky meče se utvořilo jakési elektrizující chvění. Tu a tam vyskočil drobný blesk, náhle pak vytryskl ze špičky meče energetický náboj a jako bělavá, napůl průhledná pavučina se položil muži na hlavu.

Bjorn Olsen vykřikl utrpením

I proto, že poznal, co to znamená. Křik jako by neměl mít konce, ba ani pak ne, když se síť stáhla a opět zmizela v čepeli, odkud vyšla. Blesky a chvění ustaly a Gaffelstyr povstal.

"To bychom měli," řekl, ale neznělo to právě přesvědčivě. "Všimli jste si něčeho? Je jeho duše teď uvězněna v meči, anebo uprchlá?"

Odpověď však nikdo neznal, a tak Gaffelstyr ještě do ležícího kopl a volnou rukou máchl před sebe.

"Za mnou, stateční rekové našeho lidu. Teď máme tu trofej ve svém vlastnictví. Od nynějška jsme nepřemožitelní."

A roztaženi v širokou rojnici vydali se k severu, kde se nacházel jejich domov. Střídavě nesli meč a jejich stopy se ztratily v téměř neproniknutelném lese.

Hendrik Svaedhin slyšel hluk, ale přišel pozdě. Když objevil postavu na sněhu, mizeli právě trollové za dalším kopcem.

Kapitán se sklonil a prohlédl svého kopilota. Na první pohled neměl Olsen žádné zranění. Avšak ležel tu jak mrtvý a pohnul se, teprve když se ho Svaedhin dotkl. Vyloudil ze sebe zvuk, který připomínal kňučení psa. Otevřel oči a zíral na kolegu.

Hendrika Svaedhina polévalo střídavě horko a chlad. V Olsenových očích nebyla špetka života. Hleděly tupě a bezvýrazně.

Kapitán zvedl kopilota a podepřel ho. Olsen se zapotácel a udělal nejistý krok vpřed. Upadl na kolena a rukama se zabořil do sněhu. Pak si nacpal hrst sněhu do úst a začal ho žvýkat.

"Co je s tebou?" zeptal se Svaedhin tiše. "Máš žízeň? Pojď, vrátíme se k ostatním."

Bjorn Olsen vydal ze sebe vrčivý zvuk a ohnal se po muži, který nabízel pomocnou ruku. Potom se po čtyřech počal plazit za trolly.

Hendrik Svaedhin však zasáhl. Znovu Olsena napřímil, paži mu ovinul kolem pasu a přiměl ho k tomu, aby šel po nohou. Olsen klopýtal na každém druhém kroku, avšak přece

jenom se jim jaksi podařilo dostat nazpět k ostatním.

"Tamhle je kapitán!" zvolal někdo, když se objevili na dohled.

Několik cestujících jim vyběhlo naproti a pomohli Svaedhinovi nést Olsena. Konečně byla to první smysluplná činnost, kterou mohli po nouzovém přistání provozovat.

"To byli trollové!" dal se slyšet nějaký starý muž. "Vypadali právě tak, jak je popisují staré ságy naší vlasti." ,

Jiní pasažéři polohlasně vyjadřovali nesouhlas. Jejich rozum se zdráhal akceptovat, co právě prožili.

"A byli to trollové, jakože tu stojím," zamumlal kapitán. "Vím přece, co jsem na vlastní oči viděl."

Požár vybuchlého letadla pomalu zhasínal a Svaedhin s úlevou shledal, že je mezi cestujícími i lékař. Pečoval o kritičtější případy.

"Nikdo z vedení mi neuvěří," pokračoval Svaedhin. "Všichni si budou myslet, že jsem byl opilý. Nejlepší bude, když si nechám hned udělat test na alkohol."

Zavolal lékaře k sobě. Byl to nějaký chirurg z Helsink, který si na pár dní zajel zalyžovat do Ivala.

"Mezi pasažéry není žádný vážně zraněný," sdělil Svaedhinovi. "Většinou šok..."

"Viděli i oni trolly?"

"Všichni jsme je viděli. Mnozí se stále ještě zdráhají rozumově přijmout, co viděli. Tady bude zapotřebí pečlivé péče dobrých psychologů."

"Pokud nás dřív všechny nezavřou do blázince."

"Ano, masová psychóza, tím by se to dalo vysvětlit. Ještě si promyslím, jestli by nebylo lepší naše výpovědi směřovat tímto směrem."

"Asi máte pravdu, doktore. Ošetříte mého kopilota?"

"Ale samozřejmě. Co je mu?"

"Dostal se trollům do rukou. Bůh ví proč."

Lékař se bez úspěchu pokoušel na Bjorna Olsena mluvit. V jeho očích nebylo ani stopy, že by mu rozuměl, nebo jej alespoň vnímal. Po několika zkouškách reflexů se utvrdil v tom, že ten muž propadl naprosté apatii.

"Vypadá to, že přišel o rozum," usoudil chirurg. "Můžeme jen doufat, že půjde o přechodnou záležitost."

Náhle je jakési pozoruhodné bzučení přimělo vzhlédnout vzhůru. Mezi keři s stromy se objevili pestří motýli.

Motýli? Zde, mezi samým ledem a sněhem?

Musely jich být stovky, snad dokonce tisíce. Přibližovali se obrovskou rychlostí a pak se rozdělili do několika skupin.

"Už to zase začíná," zašeptal Hendrik Svaedhin. V krku se mu udělal veliký knedlík. Nedokázal už ze sebe vypravit ani slovo. Bez hnutí sledoval, jak se motýli snášejí na hlavy mužů a žen a zahalují je. Také k němu se přiblížili. A nyní spatřil, že jsou to droboučká lidská tělíčka s křídly.

"Hej, ty," šeptaly tiché, jasné hlásky. "Zažil jsi něco moc ošklivého, tak, tak. My jsme léčitelé. Jaj, pomůžeme vám. Hned, hned bude po všem."

Drobounká ručka se dotkla jeho čela a pohladila ho. Hendrik pocítil teplo a nezměrnou lehkost. Polkl knedlík v krku a chystal se odpovědět. Jeho ústa se však pohybovala jen pomalu a oči zíraly strnule do prázdného nebe. Nechápavě se otočil.

"Co-co to..." začal.

Kromě pasažérů a vyhořelého vraku tu nebylo nic k vidění.

A mělo tu snad být něco k vidění?

Ta myšlenka jej opustila stejně rychle, jak přišla. Ovšemže ne! Byli sami a docela odkázáni na sebe.

A kladli si otázku, co se vlastně stalo mezi jejich odletem z Ivala a nouzovým přistáním na Hardagerviddě.

"Jaj, už jsou tady!"

Obě tak rozdílné bytosti stály na vrcholku kopce a přehlížely širou krajinu. Vrak ležel na dohled. Už dohořel a tvořil černou nevzhlednou skvrnu v jinak netknuté bílé krajině.

"O čem to mluvíš?" otázala se Lilith.

"Copak nevidíš? Mí bratři a sestry dorazili. Objevili trolly a teď se zrovna starají o lidi. Půjdeš za mnou, ano? Strašně spěchám."

Svantje se odrazila od Lilithina ramene a odtřepetala se pryč. Po chvíli se její drobné tělíčko rozplynulo na pozadí zamračené oblohy.

Lilith pokrčila rameny a počala sestupovat z kopce. Pokud zůstávají ve sněhu ty zrádné stopy, bylo by pro ni příliš riskantní změnit se v netopýra. Co by si cestující asi pomysleli, kdyby zjistili, že Lilithiny stopy nemají žádný začátek?

Potřebovala půl hodiny, aby sešla z kopce na rovinu. O něco dál, v bezpečné vzdálenosti od vraku, stáli cestující a oba piloti. Téměř se nehýbali z místa a zřejmě čekali na záchranářskou jednotku.

Vtom ji tiché zabzučení ve vzduchu oznámilo návrat Svantje. Elfka se zastavila Lilith před obličejem a zůstala viset ve vzduchu,

"Konečně jsi tady," vyčinila jí. "Jak dlouho na tebe mám čekat?"

"Za co mě máš? Jsem snad sněžný králík?"

"Promiň. Já jsem to tak nemyslela. Moje sestřičky tě všechny pozdravují. Schovaly se zpátky do lesa a budou naši cestu sledovat z povzdálí. Jakmile svůj lid zavolám, hned nám přispěchá na pomoc."

" S takovou bojovou silou v zádech se hned cítím bezpečnější," odpověděla Lilith. Zdálo se, že Svantje buď ironický podtón nepostřehla, nebo jej ignorovala.

"Musíš mi věřit. Teď se vydáme tímto směrem."

Elfka ukázala daleko mimo skupinu pasažérů.

"Měly bychom se postarat o ty muže a ženy z letadla," připomněla Lilith. Svantje jí usedla na rameno a energicky

zavrtěla hlavou.

"To nejde. Nemůžeš jim pomoci. Mé sestry jim vzaly všechny vzpomínky na setkání s trolly a elfy. Víš, to se jen tak přejede přes čelo á všechno je to tam. Víc se nedá dělat. A tomu podrápanému už není vůbec pomoci. Trollové tomu zloději uloupili duši. Byla bys tak hodná, a vydala se se mnou po stopách těch hrbatých tlusťochů? Naším cílem je meč, velká sestro."

Lilith protáhla obličej a spolkla podrážděnou odpověď.

Beze slova se vydala na cestu.

Gunnar Lofotten se požitkářsky protáhl na svém slamníku a pak vsunul ruku pod Nořinu přikrývku.

"Vstávat, miláčku," zašeptal. "Už je čas."

Nora si mohutně zívla a vklouzla k němu pod deku. Přitiskla se těsně k němu a jako vždycky se začali navzájem laskat. Byla to ta nejlepší terapie, probouzet se pomalu a s veselou myslí, aby pak konečně teprve po půl hodině vstali.

Venku počínalo klíčit prvními paprsky ráno a dole ve stáji kokrhal Fyrfyx, kohout všech kohoutů, jak jej Gunnar pyšně nazýval.

Gunnar rukou hmatal po okraji Nořiny noční košile, pak jej našel a počal jej pomalu vyhrnovat vzhůru. Jeho drsné prsty vyhledaly ženina hebká ňadra a lehce pohladily bradavky. Účinek byl okamžitý. Bradavky se vzpřímily a ztvrdly.

"Ách, to je ráno," zasténala Nora a tiskla sek němu ještě víc. "Ano, tak je to dobré..."

Něžně ho kousla do ušního lalůčku, a v tu chvíli již Gunnar věděl, že dnes asi vstanou o něco později.

Ruce mu sklouzly po jejím těle níž a počaly ženě hladit boky. Nora zavzdychala a s hadím pohybem se vysvlékla z noční košile , zatímco on si strhl slipy až ke kolenům a nohama je pak shodil úplně kamsi za postel.

Náhle jej však cosi vyrušilo. Nejprve ten pocit nebyl schopen rozumově zařadit, ale něco se změnilo. Venku.

Sedlák z odlehlé horské samoty zvedl trochu hlavu a zaposlouchal se.

Fyrfyx pořád ještě kokrhal, teď ale jaksi víc a znepokojeněji. Slepice bez ustání kdákaly a Gunnar Lofotten polohlasem zaklel.

"Co je?" vydechla mu Nora do ucha. "Ty nechceš?"

"Neslyšíš ten rámus, který dělají slepice? To bude ve stáji liška. Nebo ještě hůř, vlk."

"Tak se běž radši podívat. Já tu na tebe počkám."

"Jasně."

Vyklouzl z postele, přikryl její nahé tělo a sám se oblékl. Venku v předsíni si nazul holínky, přes ramena si přehodil kožich a sundal z háku dvouhlavňovou kozlici. Ujistil se, že je nabitá, pak tiše otevřel zadní dvířka a vyhlédl do dvora.

Všude byl klid, avšak Gunnar zahlédl stopy ve sněhu, celou spoustu stop, jako by tudy mašírovala celá smečka žravých zlodějů drůbeže. Přichystal si pušku ke střelbě, pak vykročil přes dvůr a po stopách zamířil k zadním dveřím do stáje. Zde taky uviděl, že stopy nepatří žádné šelmě, nýbrž malým... dětem?

Lofotten zůstal stát. To není možné. Tady nikde žádné děti nejsou a do nejbližší vesnice je to nejmíň tři hodiny pěší chůze. Nebylo vůbec myslitelné, že by sem v tuto denní hodinu zabloudila nějaká školní třída.

Sedlák naslouchal. V kurníku už bylo ticho. Dokonce ani Fyrfyx už ani nemukl. Jenom jedna ze sedmi krav tiše a spokojeně pobrukovala.

Gunnar Lofotten rozhodně vytáhl z kapsy svého pláště baterku a rozsvítil ji. Potom vrazil do dveří.

Jako první uviděl v jasném světelném kuželu kohouta. Fyrfyx ležel na zemi asi na tři kroky od něho a nehýbal se. Několik slepic mu dělalo stejně neživou společnost. A o něco dál, tam kde stály krávy, zaslechl sedlák typický zvuk, jako když se dojí kráva a mléko stříká do ještě prázdného plechového kbelíku.

Ale to přece není možné, to by přece...

"Ať už jsi kdokoli, polez ven," zavolal. "Jsem pěkně namíchly a mám nabito."

Odkudsi ze tmy mu k uším dolehlo tiché šeptání, jako by se tam tiše spolu domlouvalo víc osob. Pak následoval potlačovaný smích.

"Nemám náladu na žertování!" dodal sedlák.

A nic. Šeptání utichlo, jen zvuky dojení pokračovaly.

Gunnar posvítil do každého koutku stáje, ale nikde nic neviděl. Jeho vnitřní hlas mu říkal, že tu má co do činění s nečistými silami. Nejradši by se na místě obrátil, ale pak jeho pohled padl znovu na Fyrfyxe, chloubu jeho statku.

Rozhodně postoupil dál kolem prázdných bidel pro slepice směrem k boxům pro krávy. Pak před sebou uviděl celou hromadu bílého peří. Dvě mrtvé oškubané slepice ležely poblíž jedné krávy, mezi jejíma zadníma nohama se pak cosi pohybovalo. Jakési drobné, hbité ručky tam šikovně krávě masírovaly vemeno a připravovaly ji k dojení.

Sedlák sebou trhl. Oči mu málem vypadly z důlků. Divže neupustil baterku. Napřáhl pušku před sebe a vykřikl: "Polez ven!"

Neznámý vetřelec mu vyhověl. Vylezl zpod krávy a založil si ruce na prsou.

"Co mě rušíš?" zaskřehotal a drze vzhlédl nahoru ke Gunnarovi. "Nemám rád, když mě někdo vyrušuje při dojení mých krav."

"Tvých... krav...," vykoktal ze sebe sedlák. Kolena se mu skoro podlomila, křečovitě zašmátral po něčem, čeho by se mohl zachytit. "To - jsou -moje-krávy!"

Jeho mozek pomalu začal zpracovávat, co to vlastně vidí. Trpaslík před jeho očima nemůže být skutečný. Je to jen zjevení, halucinace. Takové bytosti jsou jen v ságách, ve skutečnosti ne.

"Byly, byly." Trpaslík si poskočil. "Teď patří mně a mým bratrům."

Lofotten zasténal. Chtělo se mu začít křičet a zavolat Noru. Avšak přes rty mu proniklo jen chraplavé zaskřehotání.

"Bra...trům?" vydralo se mu konečně z úst.

Zjevení ukázalo přes rameno dozadu na seno.

Gunnar Lofotten cítil, jak se v něm všechno bouří proti uvěření tomu, co na vlastní oči vidí, avšak nakonec přece jenom pochopil, že to není sen, nýbrž skutečný zážitek.

Světlo z jeho baterky sklouzlo přes hřbety krav k hromadě sena. Seno však nebylo skoro ani vidět, jak se jen hemžilo malými hrbatými postavičkami se starými obličeji. Na sobě měly šedé hadry, k tomu bizarní kloboučky a kapuce. Vysrkávaly obsah z čerstvých slepicích vajec a z kbelíků chlemtaly ještě teplé mléko.

"Hej sedláku!" vykřikla jeden z nich pronikavým hlasem. "Co tak čumíš? Tos ještě nikdy neviděl trolly?"

Gunnar Lofotten pocítil, jak jeho rozum musí každou vteřinou nadobro vysadit. Znovu zvedl výhružně pušku.

"Ať už jste kdokoli, okamžitě se ztraťte z mojí stáje."

Pokřižoval se a začal se modlit otčenáš.

Rouhavé kletby mu byly odpovědí. Náhle cosi přiletělo jeho směrem a udeřilo ho do ramene. Byl to prázdný kbelík od mléka.

Sedlák vystřelil. Prostě jen bez míření zmáčkl současně obě spoušti. Ozvala se dvojitá rána. Dvě z těch příšer udělaly kotrmelec a zůstaly bez hnutí ležet. Pod jejich těly se počala tvořit rudá louže.

"Za to budeš pykat!" vykřikla celá banda, rázem zapomněla na vejce i na mléko a vrhla se na něho. Strhli ho na zem, tloukli ho jeho vlastní puškou, hlavní ho šťouchali do břicha a nakonec mu chytili hlavu, že ležela nehybně jako upnutá ve svěráku.

Jedna z těch přízračných postaviček mu vyskočila na stehno a zamávala maličkým mečem.

"Nikdy více nezabiješ žádného z nás. Vezmeme ti to nejcennější, co máš. Tvou duši!"

Pak začal mečem pohybovat před Gunnarovým čelem a náhle sedlák pocítil žár, vycházející z maličké zbraně. Pak jako by na něj něco přeskočilo a spoutalo jeho rozum.

Já sním! křičelo jeho vědomí. To přece není pravda!

Není pravda, není pravda! jako by zaslechl ozvěnu ve svém vlastním nitru. Pak jeho mozek sevřela příšerná síla a cosi z něho vyhnala ven. Náhle se kolem Gunnara Lof ottena setmělo a vše ztichlo. Zůstal jen jediný podivný zvuk, ale i ten po chvíli zmizel.

Vše bylo prázdné.

Jeho nitro i celý okolní svět.

Pusté.

Vykradené.

Nic.

"Co je s tebou, jaj?"

Lilith se už sotva držela na nohou, avšak to mělo jen pramalou souvislost s vynaloženým úsilím. Pochodovaly už od odpoledne a mezitím nastala noc. Nebe se poněkud vyjasnilo. Mezi vysokými, tenkými mraky zářil půlměsíc a vrhal na zasněženou krajinu sinalé světlo. Byl krutý mráz a symbiont se jen nepatrně rozdělil, aby ze své látky vytvořil pro Lilith spodní prádlo, které ji hřálo a bezprostředně přecházelo do kozaček.

"Mám žízeň," zasténala Lilith. "Je to téměř k nevydržení."

"Jez sníh, velká sestro."

"Ne, to není to pravé. Potřebuji krev."

"Chápu. Ovšemže potřebuješ krev. Bez krve je každá upírka ztracená."

"Ano, a já bych pravděpodobně již dávno zemřela, kdybych nebyla míšenka. Moje matka byla upírka a otec člověk."

"Tedy bastard? Jaj, promiň, nemyslela jsem tím slovem nic zlého. Je něco takového vůbec možné?"

"Podívej se na mě. Je to možné."

"Nu dobrá. Věřím ti. Zítra se počasí zlepší, to ti přísahám. A do jeskyní trollů je to ještě daleko. Určitě je doženeme. To slibuji, jaj. Ten bídný národ se nebude dlouho naparovat, že ukradli meč elfů, náš nejvzácnější majetek."

Elfka nepolepšitelně dokázala plácat o všem možném, většinou o samých nedůležitých věcech. Kdykoli se jí Lilith na něco přímo zeptala, dala vyhýbavou odpověď a popohánělа ji dál ke spěchu.

"Mohla bych ti nabídnout pár kapek krve ze svého prstu," pokračovala Svantje o něco tišeji a přitom usedla Lilith na rameno.

Ta však odmítla.,

"To by mě jen vydráždilo. Potřebuji víc, abych utišila alespoň nejhorší žízeň. "Jednoho nebo dva lidi a od každého alespoň čtvrt litru, pak by mi bylo mnohem lépe."

"Ty násosko. Kolik krve má člověk?"

"Asi sedm litrů. Odpočiňme si. Já už nemůžu."

A na místě padla do sněhu. Studené krystalky jí chladily horký obličej. V koutcích očí se jí vyměšoval lepkavý sekret, na rtech cítila slanou příchuť. Rozkašlala se a pak skutečně snědla trochu sněhu, aby svlažila rty.

"A co kdybys letěla? Šlo by to rychleji."

"Nemám dost sil, abych provedla proměnu. Musíme jít pěšky. Nejlepší by bylo, kdybys letěla napřed a zajistila nějaký povoz."

"íííííí! To si vážně myslíš, že by se strážkyně meče zahodila s lidskou technikou? Pokud něco správně funguje, tak jedině magie. Tak pojď už, neulívej se, velká sestro. Nemůžeme ztratit stopu."

Dál se těžce vlekly nocí. Svantje měla podobnou schopnost nočního vidění jako Lilith a skvěle se v této krajině vyznala. Čím více se přibližovala půlnoc, tím se elfka chovala tišeji. Přelétavala Lilith z jednoho ramene na druhé a pak jí provedla za krkem několik cviků. Nakonec se přidržela jejího ucha.

"Hej, sestřičko přesladká. Co takhle trošku nektaru?"

"Já bych snad ještě měla pomáhat tobě? Vůbec na to nemám náladu."

"To je jedno. Jiné věci jsou důležitější. Slyšíš to bzučení?"

Jakkoli Lilith napínala svůj jemný a citlivý sluch, neslyšela nic. Proto jen mlčky zavrtěla hlavou.

"Moje sestry zpívají. Informují mé bratry."

"Tvůj lid je nablízku?"

"Všichni, kteří se nacházeli na místě havárie, sledují stopu trollů. Jsou stateční jako nikdo jiný. Avšak udržují si odstup od lesního lidu. S mečem jsou Skogsra neporazitelní."

"To, jak jim říkáš, dává tušit, že ti trollové nepocházejí odtud, nýbrž ze Švédska, ano?"

"Ano. Přistěhovali se sem před několika tisíci roky. Smísili se se zdejším původním lesním lidem a vstřebali ho do sebe. Nikdo jim nedal právo tu bydlet. Jsou to zloději a vrazi. Ty získáš nazpět meč a tím je vyženeš."

"Zdá se, že má pomoc nezná mezí."

"Jaj, tos řekla ty."

Několik dalších hodin mlčely. Elfka jí vlezla za límec, vklouzla pod plášť a usadila se Lilith mezi ňadry. A chvíli nato usnula a zpod pláště se ozývalo tiché chrupkání.

Lilith si toho nevšímala. Musela šetřit rezervami svých sil a plně se soustředila jen na svoje tělo. Tak míjely hodiny a na východě se nebe počalo rozjasňovat, aby ohlásilo příchod nového dne. Lilith ještě hodinu vydržela a pak padla do sněhu a zůstala ležet na zádech.

Ani si nevšimla, jak elfka zase vylezla z kožichu ven a vystartovala na průzkumný let. Její vědomí bylo ochromené, tělo si nutně žádalo potravu. Když jí pak na tvář dopadlo něco mokrého, dlouho to nevnímala. Teprve šimrání v nose jí vytrhlo z hloubi vyčerpanosti nazpět k bdělosti.

"Honem, honem," zaslechla těsně u ucha vzrušený hlas Svantje. "Na dohled je jakýsi zámek. Palác na nás čeká. V něm bydlí nějaký král, který se chce s tebou oženit. - Co hledíš tak hloupě? Našla jsem někoho, kdo ti odpomůže od tvé žízně!"

Lilith pomalu vstala. Trochu se potácela a jen s námahou byla schopná sledovat elf ku, letící před ní.

"Kde? Nic nevidím."

"Tam vpředu, na té velké mýtině!"

"To jsou nějaké čtyři dvorce. A kde je ten zámek?"

"Svantje si z tebe vystřelila, jako z hloupého trolla, jaj. Ale tak se nezlob, hej. Tam dole jsou lidé. Docela určitě. Slyším řvát krávy. A kde je dobytek, tam jsou i dobytkáři. Žízeň, žízeň! Pojď, pojď, napiješ se, velká sestro!"

Těch posledních pět set metrů bylo nejhorších. Mezitím již nastal jasný den. Lilith pozorovala skupinku samot a vyhlížela obyvatele. Konečně rozhodně zaklepala na jedny dveře. Byly otevřené, a když do nich se zaváháním vstoupila, spatřila u dveří do světnice stát nějakého výrostka. Byl nahý a upíral oči do prázdna.

Lilith mu ukazováčkem zakývala před nosem sem a tam. Nereagoval. Sice nespal, ale přesto jako by byl v mrákotách.

Lilith se zděsila. To je určitě oběť trollů! Člověk, kterému uloupili duši!

Zaváhala. Žízeň jí spalovala vnitřnosti, ale přesto se nedokázala přimět, aby ji utišila. U bezduchého ne.

Tento odpor jí však vydržel jen chviličku. Nedalo se nic dělat. Jestli se nenapije jeho krve, bude za chvíli mrtvá.

Rozhodně k němu přistoupila, hlavu mu dala stranou a zakousla se do krku. Krev chutnala fádně, téměř ani nebyla s to ji nasytit. Když se trochu posílila, ještě chvíli počkala, aby se ujistila, že se obě stopy po jejích zubech okamžitě uzavřely a zajizvily.

Mladík nadále vůbec nereagoval. Lilith ho uchopila za ruku, došla s ním do ložnice a uložila ho do postele. Takto alespoň neprochladne. Na okamžik si lítostivě pohledem změřila jeho nahé tělo, nežli jej přikryla těžkou přikrývkou. Kdyby tak byl při vědomí...

V patře pak našla dva dospělé. Leželi v posteli a nehýbali se. Trollové jim uloupili duše ve spánku.

Lilith vyšla z domu. Svantje seděla na okapu a vzrušeně na ni zamávala.

"Ve stáji jedli vejce a pili mléko. Sedlák vypadá jako mrtvý."

Lilith se rozběhla po cestičce, vytvořené ze spousty malých stop, a nakonec našla muže asi ve středních letech. Ležel na zemi vedle krav a na její doteky vůbec nereagoval. Postavila ho na nohy a vytáhla s sebou ven. Mrtvé drůbeže si nevšímala. Zato se napila ze sedlákova krku a pak ho zavedla nazpět do domu k jeho ženě, která ležela v posteli nahá a naprosto stejně apatická. Elfka letěla napřed a usadila se na pelest.

"Ty stopy jsou úplně čerstvé, nanejvýš tak hodinu. Držíme s nimi krok docela slušně. Pojď, musíme sebou hodit, velká sestro. Musíme zabránit katastrofě."

"Rozumím," zamumlala Lilith a věnovala se selčině krku. Tentokrát potřebovala na nasycení víc času. A taky víc krve než jindy. Svantje přelítla na druhou stranu postele a se zájmem přihlížela.

"Spokojená?"

"Vůbec ne. Spokojená mohu být, jedině když krev jaksepatří proudí. Nejlíp chutná vzápětí po orgasmu. Toto je ale jen nouzová náhražka."

"Škoda."

Prozkoumaly všechny čtyři místní usedlosti. Našly šestnáct osob, avšak všechny j en vegetovaly v politováníhodném stavu. Trollové tu svou práci dotáhli až do konce.

"Pro člověka je to do nejbližší vesnice tři hodiny cesty pěšky!" zvolala elfka a vylétla do výšky. "Stopy trollů vedou jednoznačně tam. Rychle, rychle!"

Lilith spěchala za ní stejným směrem, kterým Svantje ukazovala. Na sněhu objevila osamělé stopy maličkých nožiček se sněžnicemi. Byly čerstvé, snad nanejvýš staré čtvrt hodiny. Stopy bandy však probíhaly o něco níž. Jejich okraje byly již zapadané a částečně smazané.

"Jeden troll tu zůstal a sledoval nás," vyvodila z toho. "Měly bychom být opatrné."

"Bez obav. Jsou pitomí," odpověděla elfka. "Ale taky mazaní. A teď zahájili proti lidem svoji malou válku. Pomocí meče berou lidem duši a zanechávají za sebou jen prázdné schránky, neschopné dalšího života."

"Proč to dělají?" zeptala se Lilith.

"Nenávidí lidi. Nestačí jim vymezit si svůj vlastní životní prostor vůči těm protivným obrům, jako to děláme my. Až dosud byla moc trollů omezená a jejich akce byly zřídkakdy úspěšné. Nyní však mají meč."

"Jednou však už meč nebude schopen pojmout další duše a ztratí svoji moc, ne?"

"Hej, pořád ti to ještě není úplně jasné, velká sestro. Meč bude růst tak dlouho, až ho nikdo nebude moci unést, nanejvýš ještě tak nějaký člověk. K tomu ale, jaj, nesmí dojít. Lidské duše v něm nic neztrácejí. Ruší jednotu mých předků, snad je dokonce přivádějí k šílenství. To nesmí být. Musíme ty lidi varovat."

"Žádní mrtví?" Doktor Fjállo Rokkevadn vrtěl udiveně hlavou. "To je zázrak. Skutečný zázrak."

Velitel akce ukázal směrem ke třem vrtulníkům, jejichž rotory se právě přestávaly točit. Ošetřovatelé začali odvádět pasažéry zříceného letadla do sanitky.

"Díky obezřetnosti kapitána Svaedhina nedošlo ke katastrof ě. Včas nechal evakuovat letadlo hned po nouzovém přistání, dřív, než došlo k explozi. Ale máte pravdu. Je to zázrak. Podle prvních Svaedhinových zpráv jim vysadilo výškové kormidlo a chvíli nato částečně i elektronika. Co však zřícení způsobilo, to neví ani on sám. Ale to je pochopitelné. Přepnul na manuální řízení a měl plné ruce práce, aby letadlo dostal dolů jakž takž celé. Pozoruhodný je však celkový stav pasažérů."

"Jak to myslíte?"

"Nejsou tu žádné rozdíly. Víte přece, že každý člověk reaguje jinak. Někdo se z takové katastrofy vzpamatuje hned, druhý později, u někoho se šok dokonce může dostavit až po několika dnech. Ale těchto devatenáct mužů a žen se ničím neliší. Všichni se chovají jaksi ve stejné míře apaticky a jakoby duchem nepřítomně. Všichni si stejně vzpomínají , že nastoupili do letadla, a to odstartovalo. Co se pak později přihodilo ve vzduchu, nedokážou říci. Je to, jako by všichni spali. Nikdo si ničeho nevšiml. Ale nejhůř se zdá být postižen kopilot. Ten je neschopen naprosto čehokoli."

Tvář lékaře se zachmuřila.

"Děkuji vám," řekl. "To je opravdu velice zajímavé. Postarám se o všechny."

"To jistě, to jistě. Část mých lidí je dosud na místě a pokračuje v pátrání."

"Proč?"

"Jeden pasažér chybí. Žena. Podle výpovědi kontrolorky v Ivalu měla na sobě kožich - a nic pod ním."

"Ach," vyjekl lékař. "To je v tuto roční dobu skutečně neobvyklé."

"Přesně, jak říkáte. Každopádně se od ostatních oddělila, zřejmě pod vlivem šoku. Osamělá stopa vede k severu. - To je prozatím všechno. O dalším vás ještě informujeme, doktore."

"Děkuji. Tak brzy na shledanou."

Lékař se obrátil a nastoupil do sanitky. Lidé uvnitř do něho zabodli vystrašené pohledy. Usmál se.

"Nemusíte mít žádný strach. Jsem doktor Rokkevadn, váš pečovatel v několika dalších hodinách. Všechno je v pořádku. Jak vidím, havárii jste přestáli velmi dobře."

"Kde to jsme?" zeptal se někdo.

"V bezpečí. Vezeme vás na prohlídku do nemocnice v Luirijoki. To je nejbližší zdravotnické zařízení. Nemusíte se ničeho obávat, nebude to trvat dlouho."

Muži a ženy seděli se skloněnými hlavami. Nikdo z nich nemluvil o tom, co se stalo. Dojmy byly jistě ještě příliš čerstvé, proto se i lékař přizpůsobil všeobecné náladě a odložil vyptávání na později.

Po půldruhé hodině jízdy dorazilo auto do malého města. Fjállo

Rokkevadn zajistil ošetření lidí v šoku, zajistil pro ně nápoje a svačinu a pak jim ukázal, kde budou ubytováni. Byly to volné nemocniční pokoje, rozptýlené na různých patrech. Nakonec si je nechal od svého asistenta všechny přivést do terapeutické místnosti a posadil se mezi ně.

"Přežili jste to," začal. "Až na několik modřin a řezných ran se vám nic nestalo. Díky kapitánově obezřetnosti se podařilo vyhnout katastrofě."

"Co se stalo?"

Několikrát mu pasažéři položili tuto otázku. Lékař pokýval hlavou a lehce pokrčil rameny.

"Pokud to nevíte vy, kteří jste seděli uvnitř letadla, kdo by to pak měl vědět?"

Venku na chodbě se ozvalo dupání drobných krůčků. Přibližovaly se. Doktor Rokkevadn viděl, jak sebou muži i ženy všichni trhli a se strachem upřeli pohled na dveře. Když se pak dveře otevřely a dovnitř se vřítily dvě děti, projel shromážděním šum úlevy.

Lékař jejich reakci sice zaznamenal, avšak nedokázal si ji s ničím dát do souvislosti. Usmál se na děti.

"Tak se mi zdá, že jste si spletly dveře," usoudil.

Obě děti přikývly a rychle vycouvaly ven. Když se dveře za nimi zavřely, obrátil Rokkevadn opět svoji pozornost k pasažérům. Z j evně se již uklidnili. Rokkevadn se oproti tomu musel stále ptát, co se to s nimi stalo. Proč vlastně reagovali takovým způsobem. Anebo snad jen hluk podráždil jejich pocuchané nervy? Obrátil se na svého asistenta.

"Necháme si všechny pasažéry u nás nejmíň čtyři dny," řekl mu.

"Informujte, prosím, policii, aby navázala kontakt s příbuznými a vysvětlila jim vše potřebné. Návštěvy se během této doby nepovolují."

Přisunul si židli k jednomu muži v první řadě, podal mu ruku a stoupl si před něho.

"Vyprávějte mi trochu o sobě," požádal ho. "Jaké máte povolání? Máte rodinu?"

Muž začal zajíkavě a dosti nesouvisle vykládat. Lékař ho opatrně směřoval k událostem posledního dne a k samotnému letu. Na nastoupení v Ivalu si ještě přesně pamatoval, také na část letu. Ale pak náhle obrovské okno, které

končilo teprve chvíli po nouzovém přistání, když už letadlo dávno vybuchlo.

Lékař zjistil, že všichni mají naprosto stejný výpadek paměti, včetně kapitána.

A pak ještě zůstával obzvlášť těžký případ kopilota, mladého, asi pětadvacetiletého muže s ohnivě rudými vlasy. Jeho si nechal lékař až úplně na konec, když už šli ostatní spát.

Bjorn Olsen seděl v přízemním pokoji pod dohledem svalnatého ošetřovatele a zíral bez pohnutí do kouta. Fjállo Rokkevadn svraštil čelo a tázavě se podíval na ošetřovatele.

"Všechno marné," řekl muž. "Nemluví, nevnímá. Jeho tělesné funkce jsou v naprostém pořádku. Například před půl hodinou si načural do kalhot. Umyl jsem ho a dal jsem mu nové prádlo. Pije, když se mu dá. S jídlem to je podobné. Z vlastního popudu není schopen naprosto ničeho."

Lékař se pokusil zavést s Olsenem rozhovor. Brzy to však vzdal. Mladý muž naprosto nekomunikoval a v prostředí pokoje působil jako dokonale cizí těleso. Na lékaře působil dojmem nádoby bez obsahu. Doslova jako tělo bez duše.

Že právě tím udeřil hřebíček na hlavičku, však doktor Fjállo Rokkevadn netušil ani v nejmenším.

"Jsou tu. Toffeltyr a ti druzí dorazili."

Všichni Skogsra vyskočili. Začali se tlačit a strkat, propukla mezi nimi naprostá panika. Divoce se všichni Skogsra hnali až ke kraji propasti. Strážce Panslufer poskakoval kolem dokola jako blázen a šermoval rukama ve vzduchu. Chrochtal a bučel a přitom neustále zíral dolů do hlubiny.

Gaffestyr ho odstrčil stranou, až po hlavě upadl do sněhu a vyloudil ze sebe naříkavý skřek.

Vůdce bandy se opatrně podíval dolů do rokle. Pohybovalo se tam několik postav. Tvořily průvod o délce dobrých čtyřiceti stop. Uprostřed nesly nosítka, zastřešená červeným baldachýnem. Všude na nich cinkaly drobné zvonečky.

"Jsou to skutečně oni," uchechtl se Gaffelstyr. "Bude sranda."

Přistoupil až k okraji propasti a naklonil se o něco nad ni. Rukama utvořil před ústy trychtýř. Potom děsivě zavyl, připomínalo to něco mezi vlkem a sovou a patřilo to k jejich tajným dorozumívacím znamením.

Karavana se zastavila. Pod baldachýnem se cosi zavlnilo a Toffeltyr vystrčil holou hlavu s rozbředlou tváří. Jeho obrovské oči pátravě klouzaly vzhůru po skalních stěnách, dokud neobjevily postavičky druhé skupiny trollů. Z odulých úst se mu vydralo zařvání. Toffeltyr odhalil dvě řady blýskavě žlutých zubů a vyplázl jazyk.

"To je tedy pohled. Hej, ty neotesance, jak se dostaneme nahoru ktobě?"

"Pořád rovně a potom po našich stopách," vyštěkl Gaffelstyr. Vytáhl zpod opasku vzácný lup a zvedl ho nad hlavu. "Tentokrát jsme byli úspěšní. Nyní Skogsra na jejich divokém tažení nezastaví ani vůl ani osel."

Holá hlava zmizela. Toffeltyr zabrblal nosičům nosítek pár rozkazů, tito pak v akordu cosi zabručeli a chopili se neochotně své práce. Toffeltyr počal ševelit ječivým diskantem, sliboval jim nebe na zemi, jakož i ty nejstrašnější tresty, jestli se nepohnou.

Karavana se opět namáhavě pohnula kupředu, až nakonec po takřka nekonečném pochodu dospěla na plošinu před jeskyní. Gaffelstyr vyčkával se skříženými pažemi. Stál na jedné zasněžené skále a pozoroval příchozí. Velká část z nich zmizela okamžitě uvnitř jeskyně, aby si na několik hodin odpočinula. Nosiči nosítek upustili držadla. Nosítka spadla na zem a zaskřípěla, pak se naklonila a skřet uvnitř spíš vypadl, než vyšel ven. Jeho tlusté tělo se snažilo nabýt rovnováhy, které nebylo schopno. Chvíli nato to vzdal a docela jednoduše se svalil do sněhu.

Vůdce Skogsra došel až k němu a naklonil se nad beztvarým tělem v zeleném plášti.

"Nebezpečí," zašeptal. "Narazili jsme na nějakou upírku. Ohrožuje náš plán. Pomáhá elfí strážkyni a chce nám vzít meč. Proti ní nemáme šanci. Cizí magie. Proto jsme se stáhli sem nad rokli. O vesnici se postaráme zítra. Do té doby musíme udělat vše proto, aby vesničané tu upírku probodli kůlem, nebo jinak vyřídili. Wellnixdvar tě obeznámí s podrobnostmi."

"Práce, samá práce. Proč mě chvíli nenechají na pokoji?" breptal si Toffeltyr a vrtěl svou odulou holou hlavou. "Starejte se o svoji špínu sami. Kde jsou mí pečovatelé? Přál bych si koupel."

"Tu dostaneš až po práci. Teď honem. Do křoví s tebou."

Na Gaffelstyrův pokyn přispěchalo na tucet trollů, uchopili Toffeltyra a odvlekli ho sněhem až na určené místo.

Náčelník Skogsra pokynul Welnixdvarovi. Tento špion přistoupil k Toffeltyrovi a přidřepl k němu.

"Nejdražší Toffeltyre, velectěný Hárro Všemocný," šeptal. "Poslouchej mě přesně, Každý detail je důležitý."

Gero Loovainen téměř vypadl z okna. Dolů po ulici scházela žena, jakou ještě za celý život neviděl. Nepatřila k téměř pěti stům obyvatelům Noreysgvardu. Ty všechny znal. Byla to tedy nějaká turistka. Jaká vzácnost v tomto hnízdě na konci doby ledové. Její dlouhé černé vlasy a bledá pleť vytvářely kontrast takřka neodolatelný. Na sobě měla černobílý strakatý kožich a vysoké holínky ze stejného materiálu. Jakoby znuděně se každou chvíli zastavovala a zírala na nízké domečky.

Gero zavřel okno a pospíchal ke schodišti. Pár skoky se ocitl dole u domovních dveří. Značně rozechvěle dveře otevřel a vyšel ven na ulici. Koutkem oka ženu pozoroval. Pohybovala se pomalu a s vyzývavou grácií. Nade vší pochybnost to musela být čistokrevná žhavá jižanka.

Loovainen dělal jakoby nic a užíval si čerstvého odpoledního vzduchu. Cizinka se zastavila na druhé straně ulice a zdálo se, že je dál hluboce zabraná do pozorování těch ubohých stavení. Náhle však prudce obrátila hlavu, potřásla svojí báječnou hřívou a rozhlédla se kolem sebe. Objevila ho před jeho domem a cílevědomým krokem zamířila přímo k němu.

"Dobrý den. Není báječné počasí?" zeptala se.

Gero Loovainen slyšel v tu chvíli zpěv kůrů andělských a jen stěží se udržel, aby se nezačal samým blahem vznášet. Nervózně si olízl rty a pokoušel se nepropadnout do jejích bezedně hlubokých očí.

"Ba, ba, samozřejmě. Máte naprostou pravdu. Po všem tom sněžení v poslední době skutečné osvěžení."

"Je tu někde hostinec?"

Zasmál se a poznal, že ona naprosto zjevně pozoruje, co se s ním děje. Maličký červík v jeho kalhotách pomalil narůstal do velikosti zřetelně se rýsujícího kolíku.

"Ne, ne. Tady jsou samí sedláci. Jen málokdy někdo zabloudí do této krajiny. A když už, tak jen nějaký úředník z okresu, který zjišťuje stav dobytka a upomíná s nějakými daněmi."

"To je škoda." Hlas ženy zněl tak svůdně a naprosto jednoznačně signalizoval její skutečné úmysly. "Měla jsem v úmyslu pár dní se

"To se dá zařídit. Ve větších domech, jako je můj, je několik samostatných hostovských pokojů."

"Vy byste mi pronajal pokoj?"

"Ale rád. Jen račte dál. Mám odněkud nechat odvézt zavazadla?"

"Ne, děkuji." Marnivě se na něho usmála. "Svá zavazadla jsem nechala v Helsinkách. Vše, co potřebuji, si nosím s sebou."

A je toho dost, pomyslel si sám pro sebe. Nahlas pak řekl: "Vítejte. Vstupte do mého skromného domu."

Loovainen si nedělal žádné iluze. Žena jako tahle by se nikdy nerozhodla strávit zbytek života v této pustině. Stačí pár dnů a pak adié. Pro svobodného mládence, který už měl dávno léta na ženění, žádná šance.

Uvedl ji do obývacího pokoje a nabídl jí čaj. Jako vodopád vyprýštila z jejích rtů zmínka o čaji a on se mohl hned přetrhnout, aby jí vyhověl. Dvě minuty nato již držela v ruce šálek s bylinkovou směsí.

"Horká voda bude hned," řekl. Ona odložila šálek.

"Není třeba. Pojď sem."

Nechápavě na ni zíral. Její ruce pomalu rozevřely kožešinový'plášť a odložily jej. S hravou snadností vyklouzla také z holínek a stála před ním, jak ji příroda stvořila. Vyzývavě vypínala pevná ňadra a rytmicky kroužila pánví.

"Ty mě dorazíš," vydechl. Kalhoty se mu vzduly žádostivostí.

"Pojď už. Vezmi si mě," zašeptala a pozpátku klesla do křesla.

Doslova ze sebe strhal všechno oblečení, až před ní nakonec stál nahý jako prst. Ona si jazykem přejela rty.

"Popusť uzdu své fantazii," zašvitořila. "Jsem svolná ke všemu. Honem, pojď mě vyzkoušet."

Vrhl se na ni tak prudce, až se oba svalili na zem. Opatrně, ale pak stále silněji do ní pronikal. Převalovala se pod ním a sténala. Zuby jí tiskl prsní bradavky, zatímco mu ona zatínala nehty do zad.

Nehty?

Loovainen náhle zvedl hlavu a vykřikl. Ostré zvířecí drápy na prst dlouhé mu rvaly maso z žeber. Rval jako na rožni a pokusil se dostat se z jejího sevření a odstrčit ji od sebe. To se mu však nepodařilo, žena měla sílu jako medvěd. V její-nyní již zase normální - pravé ruce náhle zahlédl malý nůž a pokusil se o zoufalý obranný pohyb. Nůž se mihl vzduchem a bodl.

Sore Eklund zaslechl hlasy a odložil lopatu stranou. Kdosi přišel. Nějaká žena. Bavila se s Inger, jeho tchyní. Obě ženy vešly do domu, sedlák pokrčil rameny a znovu se dal do práce. Lopatou odhazoval sníh před stájí. Tuto zimu jako by sníh ani nechtěl přestat padat. Mnohé vesnice nahoře v horách už byly odříznuty od ostatního světa a byly zásobovány pomocí vrtulníků. Jestli to tak půjde dál, brzy postihne i Noreysgvard stejný osud.

No jo, alespoň dnes že svítí na zářivě modré obloze sluníčko. Ale na noc už zase rádio předpovídalo další sněžení.

Co chtěla ta žena od Inger. Její hlas mu nebyl ani trochu povědomý, ale mohl se zmýlit. Odkud by se tu v tuto roční dobu vzala cizinka?

Procházel cestu až ke stáji, podíval se na prasata a krávy. Klidně si ležely nebo stály a dopřávaly si tvrdého sena, které jim předložil. Na mlátě je sena ještě dost. Alespoň tady hned tak hlad nehrozí.

Vtom jej děsivý výkřik z domu přiměl, aby se otočil. Sevřel v ruce lopatu a dlouhými kroky se rozběhl ven ze stájí a dál přes dvůr. Rozrazil zadní dveře a vrazil do předsíně. Domovní dveře se právě zavřely, tu přiskočil k okýnku vedle nich a vyhlédl ven. Uviděl prchající ženu, jak zrovna mizí mezi sousedními domy. Na sobě měla drahý kožich a on okamžitě věděl, že ji ještě nikdy v životě neviděl.

"Inger?"

Žádná odpověď. Se zlým tušením vstoupil do hlavního pokoje. Lopata mu vypadla z ruky. Zíral na svoji tchyni. Ležela na zemi v obrovské kaluži krve. Na krku měla dvě na palec široké krvavé rány, ze kterých vytékal zbytek krve stále slabším proudem a stále pomaleji. Když se nad ni sedlák sklonil, přestala krev téci úplně.

Nechápavě stál Sore Eklund nad mrtvou.

"Inger!"

Otočil se, zvedl lopatu a vyřítil se z domu. Pokoušel se neznámou dohnat, ale ta už mezitím beze stopy zmizela. Sore se odhodlaně rozběhl k domu svého souseda Kweyna Ogstroma. Zaklepal a vstoupil dovnitř. Ogstrom mu doslova padl do náruče. Napůl se opíral stěnu. Na krku měl stejná krvavá zranění a na první pohled byl i soused mrtev.

Sore se otřásl hrůzou, vyběhl z domu a hnal se dolů ulicí ke kanceláři jediného policisty v Noreysgvardu, dokud téměř neproletěl jejími dveřmi.

Tomas Kvasund seděl za psacím stolem a užasle zvedl hlavu.

"Copak, Sore, co to do tebe vjelo?"

Nesouvisle a stále ještě nic nechápaje, vykládal sedlák, co právě viděl. Kvasund na něho přitom zamračeně hleděl.

"Sore, Sore, znám tě jako spořádaného člověka s jasnou hlavou. Kdyby byl na tvém místě teď kdokoli jiný, pomyslel bych si, že trošku přehnal hašení žízně..."

"Pojď konečně!" zařval Eklund. "Po naší vesnici se prohání vražedkyně!"

Konečně vjel do policisty život. Vyskočil, až převrátil židli a sáhl po opasku. V chůzi si ho připnul a ještě zkontroloval, jestli má pistoli řádně nabitou.

Z jakéhosi domu na hlavní ulici uslyšeli děsivé výkřiky. Kvasund zbledl.

Dvě minuty nato stál policista nad nahou mrtvolou Gero Loovainena a úporně zápasil o zbytek chladného rozumu.

"Masová vražedkyně," zasténal sedlák po jeho boku. "Musíme ji zastavit co nejrychleji."

Z úkrytu jehličnatého lesíka pozorovaly vesnici. Neobjevily nic mimořádného a Lilith si bezděky oddychla.

"Přišly jsme ještě včas," zašeptala. "Byla bys tak hodná a šla vyhlížet trolly?"

"Ale jistěže, velká sestro. Vidíš tam dole tu skupinku borovic? Tam mě najdeš. Až úplně na vršku toho nejbližšího stromu. Kdybych objevila Skogsra, hned tě vyhledám. Zůstanu neviditelná, takže nehrozí žádné nebezpečí. A teď jdi a varuj své oběti."

Lilith naklonila hlavu na stranu a zírala na elfku.

"Lidé pro mě nejsou žádné oběti," vyjela na tu drobnou bytůstku, podobnou motýlovi, jež jí seděla na rameni. "Napůl jsem člověk, napůl upír. To znamená, že se sice živím lidskou krví, ale své oběti nezabíjím a ani si je nezotročuji."

"Jaj, ohromné. Ale přesto radši běž, než Skogsra uloupí těm lidem jejich duše."

Svantje se vznesla do vzduchu, zamávala křídly a byla pryč.

"A nezapomeň, velká sestro. Sejdeme se tam dole u borovic."

Lilith obešla lesík a vysokým sněhem se přebrodila až k úzké, prohrnuté cestě, která spojovala vesnici s další a možná že pak s ještě další obcí. Opodál pracovala sněžná fréza a prohrnovala závěje. Stroj se pomalu přibližoval k vesnici a za pár hodin jí snad dosáhne.

Lilith objevila jen jedny stopy, podobné těm jejím, jenže mnohem menší. Vedly od vesnice dál na sever a bez pochyby pocházely od jednoho trola se sněžnicemi.

Takže byl už zde a rozhlížel se, přemýšlela Lilith. Zřejmě teď vyhledá své komplice, aby jim sdělil, že vzduch je čistý a vesničané vůbec nic netuší.

Dlouhými kroky se přibližovala k vesnici a vyhlížela lidi. Konečně objevila nějakou ženu. Nesla domů plnou náruč dříví.

"Dobrý den!" zavolala na ni Lilith. "Mohla byste mi říci, kde tu najdu policejní stanici?"

Žena se zastavila a zírala na ni. Pak upustila dřevo a vběhla do domu. S hlasitým úderem přibouchla dveře za sebou. Lilith ještě zaslechla, jak žena zastrčila závoru a celá bez sebe něco křičí na svého muže.

Lilith šla celá zmatená dál. Kladla si otázku, jestli snad obyvatelé této vesnice ještě nikdy neviděli cizince. Ta žena reagovala, jako by potkala samotného satanáše.

Lilith naslouchala svým bystrým instinktům. Nedokázala vypátrat nic nezvyklého. Žádné démonické vyzařování ani nic podobného. Všude byl klid a mír. Zůstávalo jedno jediné možné vysvětlení: reakci té ženy musela vztáhnout na sebe.

Snad ten kožich? Jeho barva? Přemýšlela, jestli nemá symbiontu uložit, aby změnil oblečení. Kožich a kozačky pěkně hřály, ale spodní prádlo trochu vykukovalo ven. Poručila symbiontu, aby je stáhl víc dovnitř.

Za skupinou domů se ozvaly hlučné hlasy a volání. Narůstaly rychleji, než se Lilith pohybovala. Na jednom z domů objevila ceduli, prozrazující, že právě zde je kancelář obecního policisty. Zamířila přímo tam a na okamžik zůstala stát před vchodem. Nejlepší bude, když se obrátí přímo na příslušnou instituci.

Odhodlaně stiskla kliku a vstoupila dovnitř. Před ní se objevila malá kancelář s chudým vybavením. Psací stůl, dvě židle, k tomu pár skříní na akta, to vše dodávalo místnosti patřičně byrokratickou atmosféru. Avšak ve většině skříní stály květináče s kytkami. Dveře do sousedící místnosti byly pootevřené a za nimi zahlédla v pozadí Lilith železné tyče mříží vězeňské cely.

Zavřela dveře a řekla: "Haló?"

V tu chvíli vycítila, že v místnosti někdo je. Prudce se otočila a trhla sebou, když uviděla ústí na sebe namířené pistole.

Nikdy si ještě nevyzkoušela, jestli je její tělo imunní proti kovovým střelám. Ale neměla ani chuť to zkoušet. Osoba držící revolver na sobě měla uniformu. Lilith trochu zvedla ruce a ukázala, že je má prázdné.

"Nehýbejte se," zasyčel policista. "Vyndejte nůž z kapsy a hoďte ho sem na podlahu."

"Jaký nůž? Nemám žádný nůž. A ani kapsy."

Muž měřil bezmála metr devadesát a měl silnou trénovanou postavu. Pod košilí se mu rýsovala hromada svalů. A jelikož v tomto zapadákově bude sotva fungovat nějaké fitcentrum, dalo se takřka bez pochyb uhodnout, že takové tělo je produktem těžké tělesné práce, jíž zdejší život přináší.

"Takže jste ho zahodila," usoudil policista. "Stát, nehýbejte se, nebo střelím. Odložte ten kožich."

Tváří v tvář namířené zbrani jí stejně nezbývalo nic jiného, než poslechnout, jak jen to šlo. Rozevřela svůj plášť a odhrnula ho i z ramen.

Policistovy panenky se rozšířily. Zjevně měl co dělat, aby se ovládl.

"Nemám u sebe vůbec nic, co by mohlo být nebezpečné," pokoušela se mu Lilith vysvětlit.

"To uvidíme. Opřete se rukama o stěnu. Rozkročte se!"

Prohmatal jí plášť, aby zkontroloval, jestli nemá někde schovanou zbraň. K Lilithině zklamání to provedl velice nedbale, neboť k jejímu klínu, jakož i k ňadrům se jeho ruce vůbec nepřiblížily.

"Dobrá, otočte se," zavelel. "Teď si zjistíme vaše osobní údaje. Váš pas, prosím. Předpokládám, že nejste Finka. Doufám, že svůj cestovní pas máte s sebou."

"Váš předpoklad je v podstatě správný, pane. Ovšem pas se nachází nyní v mém zavazadle v úschovně na helsinském letišti."

"Ach tak? A jak se jmenujete?"

"Lilith. Lilith Edenová ze Sydney. Z Austrálie."

"A že ne rovnou z jižního pólu? Nevěřím vám ani slovo. Na základě svých policejních pravomocí a svědectví bezúhonných svědků vás tímto zatýkám. Jste důvodně podezřelá z toho, že jste během několika málo uplynulých hodin bestiálně zavraždila celkem šest místních obyvatel."

"Cože? To je absurdní! Právě jsem přišla."

"To by mohl říci každý. Máte svědky?"

"V pravém slova smyslu ne. Kromě toho jsem nepřišla, abych poslouchala vaše hlouposti, nýbrž abych obyvatele této vesnice varovala. Hrozí jim přepadení."

"Slyšte, slyšte. Já jsem měl pocit, že k němu už došlo."

"Zatím asi ještě ne. Tam někde venku se shromažďuje horda trollů. Chtějí zdejším lidem uloupit duše."

Policistova ruka s pistolí se napřáhla trochu dopředu.

"Čím dál tím líp. Takže trollové. Ty malé směšné postavičky z pohádek, které provádějí všelijaké nezbednosti a teď se chystají nám ukrást duše."

"Je to tak. Jsou to Skogsra, jeden švédský kmen, který tu ve zdejších lesích žije už několik tisíc let."

Policista ustoupil kousek stranou a ukázal z okna.

"Tam to venku je skutečnost. Několik desítek sedláků s vidlemi, sekyrami a dalším náčiním. Chtějí vás lynčovat, a já jsem bohužel nucen chránit vás před nimi, abyste mohla být postavena před řádný soud. Tak rychle, do cely."

Dirigoval ji přímo do zadní místnosti. Pak za ní přibouchl mřížové dveře a zamkl. Klíček si schoval do kapsy u kalhot.

"Trollové," vyprskl ještě. Stále ještě jí mířil pistolí proti hrudníku. "Poslouchejte, jestli si myslíte, že to uhrajete na nepříčetnost, tak to se mýlíte."

Otočil se a vrátil se do své kanceláře. Spojovací dveře za sebou zavřel.

Lilith se posadila na tvrdou pryčnu u stěny a hřbetem ruky si podepřela bradu.

To byl pěkně praštěný nápad jít obyvatele varovat před nebezpečím, na které nevěří. Před trolly a elfy. Pohádkovými bytostmi.

Tos mi pěkně nadrobila, ty motýlí děvenko, pomyslela si. Naštěstí není pro mě žádný problém se odtud dostat.

Hluk narůstal. První muži pronikli až do kanceláře a hlasitě se dožadovali slyšení. Došlo k prudké výměně slov. Někdo zalomcoval spojovacími dveřmi a pokoušel se dostat dovnitř.

Nakonec však asi po čtvrthodině nastal zase klid. Policista otevřel dveře a uvedl dovnitř muže s tváří zalitou slzami.

"Je to ona?" zeptal se policista.

Muž přikývl.

"Viděl jsi ji zepředu?"

"Ne, jen zezadu. Ale její vlasy, ten kožich, ty boty, všechno souhlasí. Je to ona."

"Máš štěstí, Sore Eklunde. Dva muži jí viděli i do obličeje. Můžeš jít, děkuji ti."

Vzápětí si musela nechat Lilith líbit ještě dvě další konfrontace. Připadala si jako polapený tygr. Bylo jí to nepříjemné být nestále okukována těmi muži a nemoci proti tomu nic podniknout.

"Ti chlapi lžou," řekla, když poslední z nich odešel. "Nikoho jsem nezabila, jsem v této vesnici teprve půlhodiny."

"Ale samozřejmě. A ti svědkové trpí halucinacemi. V pořádku, lady, zůstanete tu tak dlouho, dokud si pro vás nepřijede auto z města, aby vás odvezlo a dopravilo do řádného vězení. Do té doby se chovejte klidně a nedělejte žádné potíže."

Lilith se opřela o chladné zdivo a vzdychla. Za pár hodin trollové zaútočí na tuto vesnici. A venku na té své borovici sedí Svantje a marně čeká na její návrat.

Musí pryč odtud. Bezpodmínečně.

Lilith se zadívala policistovi do očí.

"Teď mi otevřete dveře a necháte mě jít," poručila mu se vší sugestivní silou, jíž byla schopna.

Muž se však zasmál a zaťukal si na čelo.

"Asi jste vážně cvok," odpověděl, obrátil se a vrátil se nazpět do své kanceláře.

Lilith si vztekle hryzla rty. Zatraceně! Právě tento chlap musí patřit k těm několika málo lidem, kteří na její sugestivní impulsy nereagují.

A tak pěkně seděla v pasti a mohla jen doufat, že se Svantje brzy objeví a přesvědčí toho muže, že trollové a elfové existují.

"Hej, kampak to jdeš?" Hlas elfky zazněl zeshora ze stromu jako závan větru. "Tak stůj už přece!"

"Ach, ty jsi tam nahoře? Nepočítala jsem s tím. Čekáš tu na mě?"

"Samozřejmě, co jiného? Pojď sem."

Svantje pozorovala, jak Lilith opustila vyšlapanou cestičku a brodí se sněhem ke skupince borovic. Přímo pod stromem se zastavila a pokynula jí.

"Tak pojď už konečně dolů. Nesu novinky."

Elfka se snesla dolů a posadila se Lilith na rameno.

"Jsem jedno ucho, velká sestro. íííí, fuj, nějak jsi od těch lidí načichla. Šíříš kolem sebe podivný smrad."

"Musela jsem se jim bránit. Odtrhávali mě od trolla, se kterým jsem se dala do rvačky."

"Boj, jaj, měření sil," vyjekla Svantje. "Škoda, že jsem u toho nebyla . Slyšela jsem ten hluk z vesnice až sem. Ale zůstala jsem na svém místě, to bylo důležitější."

"Samozřejmě." Lilith se usmála. "Co bych si bez tebe počala, ty moje maličká. Podařilo se mi vystopovat jednoho trolla. Schovával se za hromadou dříví a pozoroval mě. Podařilo se mi vyděsit ho k smrti a získala jsem od něho všechny potřebné informace. Docela nablízku je tu nějaká jeskyně. Tam schovali meč až do doby, kdy ho budou potřebovat. Když si pospíšíme..."

"Už tam letíme. Pojď, velká sestro. Ať neztrácíme čas."

Nerovný pár opustil skupinku borovic a dorazil až k okraji rokle. Odtud vedly stopy příkře do výšky.

Šly po nich, až došly na náhorní plošinu. Schovaly se za skupinku keřů a stromů.

"Tamhle, vidíš?" zašeptala Lilith. "Tam ve skále se nachází vchod do jeskyně. Ten troll nelhal."

"Ten vchod je dost malý," usoudila Svantje. "Jak tam chceš vlézt?"

"Kdepak já. To musíš udělat ty. Najdi meč a vynes ho ven. A já ti ho pak pomohu nést."

"Jaj, to je taky řešení. Ale vlastně jsem si to představovala úplně jinak. Strážkyně meče není žádný poslíček."

"To já vím, moje elfí sestřičko," zaševelila Lilith cukrově. "Ale nic se na tom nedá změnit."

"No dobrá. Přesvědčilas mě. Hned jsem zpátky."

Vznesla se z Lilithina ramene a odlétla. Nad skalním blokem opsala oblouk a přistála přímo před vchodem do jeskyně. Krátce se ohlédla nazpět, avšak Lilith již neviděla. Pak Svantje opatrně nakoukla dovnitř. Do nosu ji udeřil slabý zápach dýmu. Uvnitř hořely dvě pochodně a spoře osvětlovaly jeskyni.

Když složila křídla na zádech a po špičkách vstoupila dovnitř, přivítalo ji sborové chrápání trollu. Strnula s tělem přitisknutým k chladné skále a se zatajeným dechem naslouchala.

Trollové spali hluboce a pevně. Ani si nepostavili stráž, zjevně spoléhali na včasný návrat svého vyzvědače, který je v pravý čas probudí.

Elf čin pohled klouzal dál, až objevil dřevěnou mříž, oddělující zadní část jeskyně. Za mříží číhal obrovský žravý pavouk a těsně před klecí visel kousek nad zemí meč.

Svantje na okamžik zaváhala, potom se oddělila od skály a vydala se mezi spící Skogsra. Několikrát se zastavila a naslouchala. Nic se nehýbalo. Ti tlustí, líní trollové jen leželi a chrápali jako o závod.

Elfka udělala čtyři, pět kroků a spáči zůstali za ní. Pavouk se pohnul a slezl po dřevěné mříži dolů. Zjevně větřil kořist.

Svantje se ušklíbla. Dokud je mříž zavřená a ona je na správné straně...

Ještě dva kroky. Meč se nacházel přímo před ní. Elfka se naposledy ohlédla, aby se ujistila, že je vše v pořádku. Pak natáhla paže á sáhla po meči. Chystala se za něj zatáhnout a přetrhnout tenkou pavučinu, na které byl zavěšen.

A náhle hop! Meč vyletěl na nitce do výšky a současně se rozlehl jeskyní ohlušující řehot. Trollové přestali předstírat spánek. Vyskočili a nadšeně začali poskakovat. Pavouk se při tom hluku rychle stáhl do nejzadnějšího kouta svého vězení.

Svantje poznala, že jí trollové nastražili léčku. Ten špion se zřejmě nechal od Lilith zajmout schválně. Nyní elfka myslela jen na jedno: musí Lilith varovat. Bleskurychle se odrazila od země a těsně při stropu se rozletěla směrem k východu. Trollové zmlkli a v napjatém očekávání hleděli za ní.

Těsně před východem z jeskyně narazila elfka do jakési dosti měkké překážky. Byl to troll pozoruhodné velikosti. Byl větší a tlustější než všichni Skogsra, se kterými se elfí národ z kopců kdy setkal. Byl nahý a hlava a celé tělo se mu třepaly sem a tam. Jediným pohybem své paže srazil Svantje k zemi. Ostatní trollové se na ni okamžitě vrhli a chytili ji. Tahali ji za její náhrdelník a přitom ze sebe vyráželi oplzlé poznámky.

"Utrhněte jí křídla, aby už nikdy nemohla létat," zařval jeden. "Strhejte jí stříbro z těla. Pak už nebude mít nad mečem žádnou moc."

"Ne!" ozval se Gaffelstyr. "Nechtě ji být. Vyveďte ji ven. Tof f eltyr jí chce něco ukázat."

Toffeltyr, to byla ta hora masa ve vchodu. Vysoukal se znovu ven a chrastivě se zasmál.

"Ty malý hlupáčku," zvolal. "To jsi ani na chvíli neměla podezření, i když jsem udělal několik chyb? Elfové si nezaslouží nic jiného, než aby je pořád někdo vodil za nos."

Nahé tělo se počalo rozpouštět. Vytáhlo se až do výšky lidské postavy, zpevnilo své tělesné tvary a během malé chvilky nabylo podoby ženy.

Lilith!

Troll jménem Toffeltyr vypadal najednou jako Lilith.

Svantje si vzdychla. Skogsra měli mezi sebou měnivce, velmi vzácného bastarda. Trollové s těmito schopnostmi dokážou napodobit jakoukoli postavu až do velikosti člověka. Pravá Lilith se zřejmě dosud nachází ve vesnici, nebo ji už zoufale hledá.

"Ponechám si prozatím toto tělo," řekl Toffeltyr Lilithiným hlasem a zakroužil plnými ňadry. "Je zábavné. Má v sobě spoustu zón s velikou dráždivostí a pořád něčím překvapuje."

Obrátil se, sklonil a zvedl ze sněhu kožich a kozačky, které se k nerozeznání podobaly těm Lilithiným.

Trollové odtáhli Svantje nazpět do jeskyně. Otevřeli dřevěnou mříž á strčili elťku dovnitř k pavoukovi.

"Teď ukaž, co ti je tvé stříbro platné !" zvolal Gaff elstyr s svíjel se smíchy. "Co dokáže tvoje magie bez meče? Nic. Vůbec nic a ještě jednou nic. Vidíš, jak tomu pavoukovi svítí oči? Má hlad. A chuť na jednu malou, křupavou elf ku."

Myšlenka na trolly nešla Lilith z hlavy. Dávno již nabyla jistoty, že ta jediná stopa, vedoucí od vesnice, má co do činění s jejím zatčením. Trollové museli najít nějaký způsob, jak vesničany zhypnotizovat.

Avšak toto poznání jí v její nynější situaci nepomohlo ani trochu. Podle lidských měřítek se trollové vyskytují jenom v pohádkách. Nikdo jí nebude věřit, ať už bude vykládat cokoli.

Navečer jí donesl policista džbán s vodou a ještě jednou se přesvědčil, že je cela dobře zamčená.

"Teď mi končí služba. Ale žádný strach; můj zástupce nepatří k těm, kteří si žádají oběť. Naštěstí pro vás."

A s těmi slovy ji nechal samotnou.

Lilith netrpělivě čekala. Trvalo aspoň čtvrt hodiny, než konečně nahlédl dovnitř její nový strážce. Mohlo mu být tak pětadvacet a měl na sobě obyčejné civilní oblečení a v podpaždí pouzdro na pistoli. Ovšemže prázdné.

"Vůbec nevypadáte jako vražedkyně," konstatoval po krátkém prohlížení. "Spíš jako nějaká fajnová kurvička. Ale hranice mezi tím jsou většinou velice nejasné."

"Nejsem ani jedno, ani druhé," zašeptala Lilith a obdařila ho pohledem svých bezedně hlubokých očí. "Neměla bych nic proti tomu, kdybychom se trochu pobavili. Odemkl byste laskavě tu celu?"

S úlevou zaznamenala, že není vůči hypnóze imunní. Odemkl a posadil se k ní do cely. Dvě minuty nato už se váleli po podlaze. Lilithin symbiont se proměnil v měkkou a teplou deku, jež se rozprostřela na studených kamenech.

Přírodní lidé často milují nenuceněji než měšťáci. Nemusejí se ohlížet na upjaté konvence nájemních bytů, kde všechny stěny mají uši. Tento chlap, kterého vlastně ani neznala jménem, si ji bral bez okolků a s divoce svítícíma očima. Poněkud

povolila uhrančivé pouto, kterým ho držela na uzdě a dopřála jeho fantazii volnost. Šlehal ji řemínkem pouzdra od pistole a ona ho ještě popichovala krátkými, ostrými výkřiky. Čas jí však utíkal, proto se přinutila trošičku zkrotit svou vášeň. Musí to být jen rychlovka.

Převzala věc do svých rukou - a to doslova. Dřív než na to stačil jen pomyslet, už byl v ní. Lilith ho vzala opět na kratší opraťˇ, zesílila své hypnotické působení a pak se mu s chutí zakousla do krku. Krev vystříkla z tepny jako horká láva a ona pila po několika dnech konečně zase až do sytosti. Když pak přestala a ustoupila, obě rány po jejích zubech se mu okamžitě zacelily.

Symbiont se opět navrátil do původní podoby oděvu a jen chvíli nato již Lilith otvírala s pomocí úředního svazku klíčů zadní dveře budovy a vyklouzla ven. Ten ubohý chlapík v cele si později vůbec nevzpomene, jak se do této situace dostal a kdo ho zavřel. Ale tak, jak tam leží, se určitě dostane řádně do místních řečí, až ho najdou.

Svazek klíčů zahodila Lilith vysokým obloukem do sněhu a spěchala pryč odtud. Přikrčeně se plížila mezi domky a zastavila se až těsně před skupinkou borovic. Zavolala tiše na elfku, ale Svantje neodpověděla.

Tu Lilithupřela pozornost na stopy dvou nohou ve sněhu. Tentokrát to podle jejich velikosti vypadalo na člověka v holínkách. A protože opisovaly stopy dole kolem borovice kruh, bylo jasné, že to nejsou stopy někoho, kdo šel kolem jen náhodou. Pak tu tedy musí být nějaká souvislost se zmizením elfky.

S nepříjemným pocitem kolem žaludku zamířila Lilith po stopě. Ta ji vedla podél skupiny borovic, pak nahoru na plošinu, vzdálenou asi jeden kilometr, jejíž spodní okraj se prudce svažoval do hluboké propasti. Na částečně zmrzlém sněhu se to |jen hemžilo otisky drobných nožiček, jakož i maličkých sněžnic.

Lilith se napůl přikrčila za křovím a prohlížela si situaci. Nahoře na plošině bylo několik skupin stromů. Na zadní stěně plošiny se tyčil vysoký skalní blok, na jehož úpatí uviděla Lilith malý temný otvor. Před ním dřepěli dva trollové a nahlas se procvičovali v počítání.

"Jeden, dva, sud piva. Tři, čtyři, pět, vypijem hned." Hulákali a dělali, jako by byli opilí. Vtom je však ostrý hvizd rázem postavil do pozoru. A najednou z úkrytu vylezla celá banda. Ve dvojstupu vyrazili na cestu a nemohlo být nejmenší pochyby, co je cílem jejich výletu.

Trollové se rozběhli po lehce se svažujícím terénu a prohnali se kolem Lilith. Úplně vpředu, v čele všech se hnal ten velkohubý Gaffelstyr, meč elfů držel nad hlavou jako stříšku.

"Dneska tančíme, dneska jančíme," mumlali sborem. "Už to máte spočítané, co se má stát, to se stane. Až vás řádně zmučíme, dušičky si půjčíme."

Lilith naslouchala zvuku jejich drsných a přece dětských hlásků. Čekala, až procesí dosáhne kraje lesa a zmizí v přítmí mezi zasněženými stromy. Rozhodně pak vykročila směrem k jeskyni - a zůstala stát jako opařená.

Hleděla do zrcadla. Naprosto neviditelné se tyčilo uprostřed plošiny. Jakkoli se snažila, neviděla nikde jeho okraje.

Ale muselo tu být, neboť Lilith viděla samu sebe.

Necelých dvacet kroků od ní stál proti ní její zrcadlový odraz a šklebil se na ni.

To není zrcadlo! rozsvítilo se jí náhle v hlavě. V zrcadle by se přece jako poloviční upírka nemohla vidět tak ostře!

A náhle taky pochopila, že nevidí taky žádnou halucinaci. Toto stvoření bylo naprosto reálné.

Lilith, ta druhá Lilith, se dala do pohybu a blížila se jí naproti.

Tohle byla ona vražedkyně vesničanů!

Lilith se přikrčila a vyčkávala bezprostředního přiblížení své dvojnice. Současně se trollové vrátili od lesa a mlčky se rozdělili do stran. Vytvořili kolem obou naprosto stejných postav veliký půlkruh.

Arénu.

Lilith pochopila, že vběhla do pasti. Trollové s tím počítali, že se tu objeví.

Nejhloupější na celé situaci bylo, že Lilith neměla nejmenší potuchy, co si má o své dvojnici vlastně myslet. Necítila žádné démonické vyzařování a věděla jen, že tento tvor rozhodně není upír. Zřejmě něco jiného. Ještě horšího.

V tu chvíli se Lilith II vrhla na originál.

Lilith v posledním okamžiku uhnula stranou. Útočnice proletěla kolem ní, upadla do sněhu, avšak hned zase vyskočila na nohy. Vyrazila ze sebe ošklivý smích. Nezněl ani jako lidský, ani jako upírský.

"Nemáš šanci mi uniknout," zasyčela Lilith II. "Na tento okamžik jsem čekal. Jak to, že tě nechali běžet? To nebylo v plánu. Mnohonásobní vrahové se nepropouštějí. Ti se věší!"

Opět zaútočila, avšak tentokrát Lilith úhybný manévr jen předstírala. Poněkud pootočila tělem a odrazila nápor soupeřky rukama, současně

zvedla nohu a kolenem svou dvojnici zasáhla do břicha. Ta vykřikla, zkroutila se a rychle se klidila z Lilithina dosahu.

"Zapomínáš, že já nejsem vražedkyně," sykla Lilith. Horečně přemýšlela. Ta bytost útočila čistě jen tělem. Nikterak se nepokusila cokoli jí vnutit hypnoticky. Ta bytost nevládla žádnou duchovní silou a podle všeho má pouze jedinou schopnost -proměňovat se.

A náhle ta druhá držela v ruce malý nůž, jaký používají trollové. Poskakovala kolem Lilith a pomalu se k ní přibližovala.

"Upírko, ty špinavá bestie!" vřískala. "Vyřídím tě jako ty lidi ve vesnici. Vyvrtám ti takové dvě díry do krku, až bídně

vykrvácíš."

Lilith se zasmála. Bylo zjevné, že ta bytost nemá ani potuchy o upírech, natož pak o jejich míšencích.

Natáhla krk a nastavila ho své soupeřce.

"Poslouž si. Já jsem ze železa!"

Lilith II vykopla nohou. Lilith však nevěnovala pozornost jejímu úhybnému manévru a kopnutí do stehna, nýbrž upírala zrak jen na drobný nůž. Ruka, která jej svírala, vyrazila seshora dolů proti jejímu krku. Lilith proti ní vyrazila hranou dlaně a s uspokojením zaznamenala, že jí nůž proletěl těsně kolem krku a ramene a upadl na zem. Odkopla ho a současně oběma rukama chytila tu druhou za vlasy.

Nůž odletěl a zapadl do sněhu. Dvojnice zařvala, neboť v tu chvíli ji Lilith vrazila loket do žaludku. Odkulila se stranou a nastavila Lilith nohu. Polovični upírka upadla do sněhu.

Trollové začali povzbuzovat svoji favoritku a skandovaně vytleskávali. V tom rytmu bylo cosi ochromujícího, co oslabovalo Lilithina ducha. Na chvíli měla problém soustředit se a její protivnice využila

šance a vrhla se na ni. Zaklesnuty do sebe se několikrát převalily ve sněhu. Trollové ztratili přehled a ptali se jeden druhého, která je teď která.

Lilith uchopila svoji protivnici za kožich a prudce trhla. Několik švů prasklo. Ozval se ošklivý zvuk a protivnice ztratila část svého oděvu. Prsa jí vyklouzla zpod pláště ven a houpala se sem a tam.

Také Lilith II zabořila prsty do Lilithina domnělého kožichu, ten jí však sám od sebe z rukou vyklouzl. Lilith využila soupeřčina překvapení a sevřenou pěstí ji udeřila do úst. Ve tváři dvojnice se objevila krev.

"Za toto budeš pykat, ty děvko," zasupěla Lilith II.

Zuřivost jí dodala nových sil. Lilithina obrana přišla pozdě. Ruce dvojnice jí sevřely hrdlo a brutálně stiskly.

V tu chvíli viděla Lilith hvězdičky. Kopala kolem sebe, pokoušela se koleny od sebe odrazit tělo té druhé. Nepodařilo se jí to. Sevřela dvojnici nadloktí a pokoušela se uvolnit sevření prstů kolem krku. Marně.

Náhle ucítila pod zády nějaký ostrý předmět. S vypětím všech sil uvolnila jednu ruku, sáhla pod sebe - a podařilo se jí uchopit nůž. Zdvihla jej do výšky a bodla třikrát, čtyřikrát, dokud ruce kolem jejího krku neochably.

Její protějšek na ni vytřeštil oči. V tu chvíli se tělo dvojnice sesunulo stranou. Krev smáčela její kožich. Prýštila jí z prsou,a z boku. Jedno bodnutí šlo do ledvin. Lilith II si tiskla ruku právě k této ráně.

Její oči se obracely v sloup a Lilith už věděla, že od tohoto tvora se žádného útoku obávat nemusí. Opatrně položila nůž stranou a vylezla zpod krvácejícího těla.

"Toffeltyre?" volali trollové nesměle. "Jsi to ty?"

Lilith přikývla. "Ano, to jsem já." Došla až k bandě. "Ale nebylo to lehké, to mi věřte. Podruhé bych už do toho nešel."

Gaffelstyr přistoupil k raněné.

"Ještě žije. Dorazím ji."

"Nech to udělat mě!" ozvala se Lilith a vytrhla mu elfí meč. Všimla si jako první, že se tělo její dvojnice začíná proměňovat. Zmenšovalo se a nabývalo podoby obludného, odulého trolla.

Gaffelstyr vykřikl a obrátil se. Chtěl Lilith zadržet, ale vytrhla se mu a rozběhla se dolů ze stráně k rokli. Nad propastí se zastavila.

"Meč, meč!" Trollové se s řevem a mečivým bědováním dali do pronásledování.

Kde jsi, Svantje? pomyslila si Lilith a vrhla se do rokle. Její tělo se proměnilo a krátké netopýří pařátky sevřely meč elfů. Lilith využila vztlaku a vznesla se z rokle vzhůru k nebi.

Její vysoce citlivé uši zachytily elfčino volání o pomoc z jeskyně ve skalním bloku přímo pod ní.

Lilith se vrhla střemhlav dolů.

Musí tam být dřív než trollové, jedno jak.

Jediné kousnutí pavouka by pro tak křehkou elfku jako Svantje bylo absolutně smrtelné. Jako strážkyně meče měla dosud zkušenosti s vážkami, mravenci a jiným hmyzem, který se až dosud zvědavě pokoušel vyzkoušet, zda by elfka nemohla být dobrou kořistí.

Tito pavouci jsou pověstní svojí žravostí a dravostí. Pod kořeny stromů a za skalami číhají na kořist, která kolikrát může být i dvakrát až třikrát větší než oni sami.

První pokusy vražedných kusadel vyšly naprázdno. Svantje obratně vyšplhala nahoru na mříž a odtud se snažila přehlédnout situaci.

Pavouk váhal. Hluk a jeho zkušenosti se Skogsra ho naučily opatrnosti. Stáhl se o kousek zpátky a vyčkával, jak se jeho oběť zachová.

Svantje se chránila toho, aby bez rozmyslu poletovala sem tam. Složila křídla na zádech, aby nevzbuzovala představu rychle polapitelného hmyzu. Namísto toho vydávala chrochtavé a bručivé zvuky a snažila se, aby její hlas zněl co možná nejhlouběji. Současně se natahovala, aby vypadala co největší.

Nějakou chvíli reagoval pavouk vyčkávavě, snad dokonce trochu bázlivě. Současně jej však již fakt, že tu byl uvězněn, činil nervózním a nevypočitatelným.

Trollové odešli a vyrazili směrem k vesnici.

Na nákup dušiček, jak to Gaffelstyr velkohubě nazval.

"Dobrou chuť," volali ještě zvenčí a nemohlo být pochyby, komu to přejí.

"Bratři a sestry!" zvolala Svantje. "Jestli mě slyšíte, pomozte mi!"

Bylo to beznadějné. Elfové z kopců se nacházeli poblíž vesnice a vyčkávali, až jim dá znamení.

Náhle pavouk vystřelil prudce dopředu. Svantje postřehla nebezpečí včas a vrhla se z mříže dolů. Proklouzla mezi chlupatýma pavoučíma nohama, narazila na tvrdou skalnatou zem a rozběhla se do zadní části jeskyně. Co nejrychleji

se vmáčkla mezi dva vyčnívající kameny.

Pavouk hmatal po mříži a beze spěchu se otáčel. Pak znovu zavětřil. Skutečnost, že se jeho kořist nachází tam, odkud právě přišel, ho zřejmě mátla.

Avšak tento stav trval jenom chvíli. Velké, temné fasetované oči se upíraly na Svantje.

Elfka poznala, že teď je v dokonalé pasti. Ať už by se odtud vrhla kamkoli, všude ji pavouk dostihne.

Svantje se rozkřičela z plných plic. Volala Lilith a své druhy, avšak nedočkala se žádné odpovědi.

A taky už bylo na všechno pozdě.

Pavouk se nahrbil ke skoku.

S bolestným nárazem dopadla Lilith na zem. Její tělo se bezprostředně před dopadem proměnilo nazpět do lidské podoby. Meč jí vypadl z rukou a odletěl až těsně před otvor do jeskyně.

Na okamžik zůstala Lilith ležet v mrákotách. Pak uslyšela elfčin křik. Chytila zbraň, spěchala ke vchodu a nahlédla do temné jeskyně. Její vidění se okamžitě změnilo. Přes narudlý závoj uviděla dvě těla se silným tepelným vyzařováním: elfku a pavouka.

"Jsem tady, Svantje!" zvolala. "Pomohu ti."

"Lilith!" vřískla elfka. "Pospěš si! Už dlouho nevydržím."

Lilith protáhla do otvoru ruku. Nedosáhla až k mříži a jeskyně byla příliš malá, než aby se dovnitř mohla vsunout horní částí těla. Na okamžik zůstala bezmocně ležet.

"Nohama!" zvolala Svantje. "Aspoň se pokus."

Lilith se obrátila a prostrčila otvorem levou nohu. Dosáhla právě až ke mříži. Kopla do ní, ale dřevěnou konstrukci tím ještě pevněji zarazila.

"Pomoc!" vykřikla elfka. "Sežere mě."

Lilith zaklela, znovu nohu vytáhla a sundala si botu. Opět vsunula nohu

do jeskyně. Palcem se jí podařilo nahmatat mříž. Prostrčila ho mezi otvory, přičemž stále doufala, že si ho pavouk nezvolí za tučné sousto. Vší silou zatáhla za mříž - a konečně ji vytrhla.

Na plošině se za skalním blokem ozval hluk. Trollové se vracejí! Když uviděli Lilith ležet ve sněhu před jeskyní, zamávali s mohutným pokřikem svými zbraněmi.

Lilith rychle vytáhla nohu zpět a znovu se naklonila k otvoru.

"Pozor, podám ti meč!"

Vzala maličký elfí meč mezi ukazováček a prostředníček levé ruky a pravou jej cvrnkla do jeskyně. Vyletěl jako šíp. Následoval zdušený, mlaskavý zvuk.

Svantje spustila strašlivý řev a Lilith cítila, jak jí z obličeje mizí všechna krev. Udělalo se jí špatně. Avšak vzápětí se elfka objevila u východu z jeskyně.

"Jaj, to byla trefa. Napíchlas ho jak na rožeň. Mistrovský kousek, velká sestro." Znečištěný meč vlekla za sebou, složila ho na skálu a postavila se těsně vedle.

Trollové mezitím doběhli na vzdálenost několika kroků. Lilith vyskočila a nachystala se na jejich útok.

Tu Svantje zvrátila hlavu nazad a vyrazila ze sebe hlasitý, zpěvavý výkřik. Jeho kmitočet byl tak vysoký, až Lilith zabolel v uších. Také trollům nebyl ten zvuk zřejmě právě po vůli, protože se náhle zarazili, vrhli se k zemi a zabořili hlavu co možná nejvíc do sněhu.

Lilith si přitiskla dlaně k uším. Musela si klást otázku, jak může elf ce vystačit dech k tak nekonečnému křiku.

Jemně zdobená hruška meče počala žhnout. Vycházelo z něj jasné záření, uvolnilo se od meče, stoupalo vzhůru směrem k modrému nebi. Lilith nejasně rozeznala, jak se rozdělilo na spoustu drobounkých spirálek, které se na nebi rozdělily, jako by byly navlečeny na jedinou neviditelnou šňůrku. Zaplanula duha nadpozemské krásy, počínající se na hrušce meče a končící někde za sluncem.

A náhle zpěvavý Svantjin křik ustal.

"Pospěšte!" zvolala elfka. "Pospěšte domů. Jste očekáváni!"

Pohladila meč a duha zmizela.

"Cos to udělala?" zeptala se Lilith. Musela skoro křičet, aby svůj vlastní hlas byla schopna vnímat ohlušenýma ušima.

"Poslala jsem ty duše domů," odpověděla Svantje. "Lidské duše nejsou dobré pro meč elfů."

První trollové vytáhli hlavu ze sněhu a zkoumali situaci.

"Hurá na ně!" zvolal Gaffelstyr, ale neznělo to už tak přesvědčivě jako dřív. "Meč je náš!"

Proletěl kolem Lilith a vrhl se po meči. Spolu s třemi jinými trolly ho počal vléci odtud.

Elfka je klidně nechala plahočit se. Roztáhla křídla a vylétla Lilith na rameno, kde se pak navyklým způsobem usadila.

"Nech je, ať se snaží," chichotala se. "Daleko neujdou. Můj lid tu brzy bude. Viděli duhu a půjdou za ní."

"Rychle, pojďte, doktore. Je to naléhavé!"

Ošetřovatel táhl lékaře za ruku. Doktor Fjállo Rokkevadn vrtěl hlavou.

"Tak strašně naléhavé to nemůže být," odtušil a odstrčil mužovu ruku. "Stav pasažérů se dosud nijak nezměnil."

"To ne. Ale Olsenův ano."

"Cože?"

Lékař se rozběhl za ošetřovatelem. Doběhli až do přízemí a doktor Fjállo Rokkevadn rozrazil dveře pokoje, kam byl umístěn kopilot.

Bjórn Olsen stál u okna a pozoroval provoz venku na ulici. Když se otevřely dveře, obrátil se. Tázavý pohled upřel na lékaře.

"Dobré ráno," řekl. "Vy jste odpovědný lékař? Můžete mi prozradit, kde to jsem?"

"Vy si nevzpomínáte?"

"Ne."

"Tohle je nemocnice v Luirojoki. Měli jste s letadlem havárii."

"Na to si vzpomínám. Odstartovali jsme a měli jsme normální let. Ale co stalo pak, si nemohu za nic na světě vybavit. Vím jen, jak jsme hledali místo na přistání, a pak letadlo explodovalo."

"A pak?"

"Nemám tušení. Nevím, jak jsem se sem dostal. Ale pořád mám takový pocit, jako bych celou tu dobu nebyl zcela při smyslech."

"To tedy jistě ne. Dopravili jsme vás sem. Jste tu už druhý den. Všichni pasažéři jsou v pořádku s výjimkou jedné ženy. Ta zmizela. Dosud se ji nepodařilo najít."

"Možná zůstala v letadle..."

"Ne. Neshořela, jestli myslíte toto. Specialisté na letecké katastrofy by našli její pozůstatky. Ještě stále tam pátrají vrtulníky."

"Jak... jak je Hendriku Svaedhinovi?"

"Dobře; Také on si vůbec nemůže vzpomenout, jak ke katastrofě došlo. Záznam vašeho radiového spojení s helsinskou věží byl zabaven policií. Takže my nevíme nic. Chcete ho navštívit? Jistě ho to potěší."

"Rád, doktore. Dovedl byste mě k němu?"

"Bude mi potěšením."

Spolu s ošetřovatelem odvedli Olsena k Svaedhinovi a nechali je oba o samotě.

"Spadl mi kámen ze srdce," oddechl si doktor Rokkevadn. "Zbývá jen doufat, že i amnézie všech zúčastněných brzy zmizí. Vyšetřovací decernát mi už kvůli tomu dělá pěkné peklo."

"Možné je všechno." Ošetřovatel pokrčil rameny. "Ale na rovinu, doktore, snad by bylo vůbec nejlepší, kdyby se jim ty vzpomínky na okolnosti pádu nikdy nevrátily."

Lilith vyjeveně zírala k nebi.

Objevil se na něm Svantjin lid. Proti azurové obloze se rýsoval jako temný mrak. Elfové sledovali dráhu dávno pohaslé duhy. Bzučení a šumění naplnilo vzduch a připomínalo mohutný orkán.

Trollové strnuli. Zírali nahoru a pak se rozběhli, co jim nohy stačily. Pokoušeli se dosáhnout lesa, avšak elfové jim odřízli cestu. Obrovský mrak se roztáhl a proměnil se v tenkou oponu, pokrývající takřka polovinu oblohy.

Přímo ze vzduchu se Svantjiny sestry a bratři vrhli do boje se Skogsra. Dlouhé nitky, podobné pavučinkám, se snášely z výšky. Dopadaly na hlavy a těla trollů a zůstávaly na nich viset. Elfové sé rozdělili do skupinek, chopili se nitek a společně táhli na nich zavěšené břemeno vzhůru do vzduchu.

Trollové třepali nohama a křičeli. Ale tím si nic nepomohli. Jen pár důvtipných jedinců dokázalo nitky odříznout svými noži a uniknout tak hrozícímu nebezpečí, když spadli dolů do sněhu z poměrně malé výšky. Ostatní vylétli prudce vzhůru až do výšky snad stometrové, kde pak elfové nitky jednoduše pustili.

Trollové se zřítili zpět k zemi a zpřeráželi si všechny kosti v těle. Většinou zůstali nehybně ležet, jen pár šťastnějších se plazilo odtud, aby nalezli ochranu v lese.

"To je trest za zločin krádeže," pravila Svantje. "Nikdy už více se Skogsra nezmůžou natolik, aby se znovu odvážili ukrást elfům jejich meč. I kdyby nějaký člověk dokázal překonat magii úkrytu, nepřinesl by meč Skogsra žádné štěstí. My elfové jej vždycky dostaneme zpět a zloděje strašlivě potrestáme."

A znovu se mračno elfů vrhlo dolů k zemi. V letu srazili zbývajícím trolům klobouky z hlav a postříkali je jakousi napůl průhlednou, temně hnědou tekutinou. Jejich tlustá těla jako by se pokryla temnou smolou.

Skogsra se s konečnou platností dali na útěk. Gaffelstyr, zachvácen hrůzou, odhodil meč a groteskními skoky hopsal k okraji lesa.

Elfové jim dali pokoj. Jen Svantje se pustila do pronásledování. Letěla v bezpečné výšce nad skupinkou.

"Nejodvážnější z odvážných," posmívala se, "drahý Gaffelstyre. Velice jsi přispěl k obveselení mého lidu. Snaž se do budoucna stejně obveselit i Skogsra."

Řečeno, uděláno. Ve vteřině narostly trollovi obrovské uši, hodné téměř následníka trůnu. Gaffelstyr bolestně vykřikl, pokusil se svými prackami uši ukrýt a s hlasitým kvílením prchal odtud.

Doprovázeni smíchem elfů, zmizeli trollové v lese. Svantje se vrátila nazpět k Lilith a odvedla ji od skalního bloku doprostřed planiny. Tam ji obkroužili elfové a zpívali písně díků téměř až do západu slunce. Skupinka asi sta elfů zapředla meč do přepravního kokonu. Na tenkých vláknech vyzdvihli magický předmět do vzduchu a letěli pryč, doprovázeni tisíčlennou eskortou svých druhů.

"Pomohla jsi nám a splnilas svůj slib," šveholila Svantje Lilith těsně před obličejem. "To není u lidí běžné. Ale ty jsi naštěstí člověkem jen z poloviny, jaj. Kdo ví, velká sestro, snad se jednoho dne ještě setkáme. Pojď nyní s námi. Mé sestry vytvoří na nebi znamení, aby přilákaly to technické monstrum, které tě stále ještě hledá."

"Nektar...," začala Lilith. Svantje se zasmála.

"Je to teď ještě důležité? Ne. Vidíš, jaj. Až příště."

Přiblížila se k jejímu čelu a natáhla ruku. Lilith rychle uhnula.

"Ne... Chtěla bych si své vzpomínky ponechat."

"Taky dobře. Jak myslíš. Domnívala jsem se, že by to tak pro tebe mohlo být lehčí. Ale pravděpodobně bych ti ani nedokázala vzít tvé vzpomínky. Žij blaze, velká sestro!"

"Žij blaze, sestřičko."

Skupina elfů stoupala vzhůru k obloze a vytvořila jasné rudozelené světlo, podobné signální raketě. Chvíli nato zaslechla Lilith rachot vrtulníku. Zamávala elfům a usmála se za Svantje, která s legračně nataženýma nohama letěla

pryč a zpívala dál píseň díků.

A pak náhlé jako by někdo odhrnul oponu. Kouzlo pominulo. Elfové zmizeli a objevil se vrtulník. Blížil se při okraji rokle a Lilith rozpažila ruce a mávala ze všech sil.

Pilot ji objevil a zamířil s letounem k plošině. O chvíli později se už Lilith proti silnému větru od rotorů prodírala k vrtulníku. Vysunuly se z něho ochotné pomocné ruce. Vtáhly ji dovnitř a lékař ji hned prohlédl. Ke svému překvapení zjistil, že její tělo není podchlazené a ani zbědované hladem či žízní. Také tep byl normální a dech bez problémů.

Lékař nad tím vrtěl hlavou.

"Víte vůbec, kolik kilometrů jste od včerejška urazila?" zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou. "Ani to nechci vědět."

Muž v uniformě se postavil vedle lékaře.

"Podle seznamu cestujících jste Lilith Edenová. Je to tak?"

Roztržitě přikývla.

"Vzpomínáte si, co se stalo?"

Lilith si vzdychla, jak nejpřesvědčivěji dokázala, a doufala že její lež neprohlédnou. "Vím jen, že jsem nastoupila do letadla do Helsink. Jak jsem se dostala až sem - nemám tušení."

Oba muži si vyměnili významné pohledy.

"Tentýž fenomén jako u ostatních," zamumlal lékař a ten v uniformě se otázal: "Máte u sebe pas nebo nějaký jiný průkaz?"

Lilith znovu zavrtěla hlavou.

"Musel zůstat v letadle."

"Pak tedy shořel. Letadlo explodovalo. Pro všechny případy vám vystavíme provizorní dokumenty. Víte alespoň, kam jste měla namířeno? Do Helsink-a dál?"

"Do Afriky," vydechla. Náhle se jí plnou silou vrátila vzpomínka na Duncana Luthera. "Chci letět do Mauritánie. Mohli byste si, prosím, pospíšit?"

KONEC

Právě jste dočetli román s hradbami

Jistota dobré zábavy pro celou rodinu

Vychází vždy v 2. polovině měsíce.

Své oblíbené čtení obdržíte

u všech dobrých prodejců tisku.

Máte-li zájem o předplatné, nalistujte si stranu 64.

Příští svazek 019

Vlčí luna

Skutečně Duncan Luther ještě žije? Anebo... už zase žije? To by pak byl bezpochyby služebnou kreaturou upírů, jehož posláním je nalákat nenáviděnou poloupírku do pasti!

Lilith se objevuje v Mauritánii připravena na vše. A přece ji očekává dobrodružství, jakého se nenadálá. Postará se o něj tajuplný čaroděj jménem El Nabhal a vlčice, která již dříve zkřížila Lilith cestu.

Naproti tomu Duncan Luther není k nalezení. Avšak jeho stopa směřuje do jakési oázy uprostřed sluncem rozpálené pouště. Do oázy, kde se má rozhodnout osud obou spolubojovníků.

Máte už ve své knihovničce?

IliiS&i

160 stran Kč 60,-

Ward Madden se vrací jako dospělý muž na rodné pastviny, odkud byl kdysi jako chlapec vyhnán. Chce se opět ujmout ranče po svém otci, který si král pastvin tehdy protiprávně přivlastnil. Chce, aby se v zemi skoncovalo s terorem a násilím. Netuší, že v pozadí existuje muž, za kterého by měl odvést špinavou práci...

160 stran Kč 60,-

Obyvatelé městečka Pin Ridge považovali Tima za pobudu, který se bez užitku toulá světem. Velice se podivil, když si právě jeho vybral šerif ,Ben Stammer za svého zástupce. Všichni si byli jisti, že Tim na tu práci nestačí. V den, kdy šerif zemřel, se Timův život rázem změnil. Musel se ujmout práce svého předchůdce...

160 stran Kč 60,-

Při své cestě divočinou našel Wes umírajícího muže, který mu kdysi zachránil život. Nedokázal mu pomoci, ale stačil vyslechnout jeho poslední přání: U jezera Saint Mary čekají dvě ženy a čtyři muži, bez koní, bez zásob, na pomoc, kterou jim umírající muž vezl. Bez pomoci zemřou. Wes se už nedozvěděl, kdo jsou ti lidé, ani co se stalo. Muž vydechl naposledy a nechal Wese, aby převzal jeho úkol, jak nejlépe umí...

Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C" odpovídající cenu + 10 KSpříspěvek na poštovné na adresu:

MOB A, spol. s r. o., Kotlářská 53,602 00 Brno

Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy! Pište čitelně hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.

V PRVNÍM POLOLETÍ 1997

V ROMÁNOVÉ RADĚ

VAMPÝRA

VYCHÁZÍ:
sv. 017 Poselství stínů sv. 018 Meč elfů sv. 019 Vlčí luna sv. 020 Druhý život sv. 021 Tattoo sv. 022 Dokonáno!
39
MÁTE UŽ VE SVÉ KNIHOVNIČCE?
168 stran
Kč 68,-
Ještě než uvidíte na obrazovkách oblíbený televizní seriál s výjimečným psím hercem - detektivem, přečtěte si příběhy, v nichž vlčák Rex řeší kriminální případy spolu se svým pánečkem komisařem Moserem.
Výbuchy, vydírání, únosy, vraždy, strašlivé nálezy... Kdyby komisař Rex neměl dobrý čich, odvahu a odhodlanost, kdo ví, jak by vše skončilo...
Máte-li o knihu zájem, poukažte složenkou typu "C" 68 Kč + 10 Kč příspěvek na poštovné na adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce napište "Komisař Rex". Pište čitelně, hůlkovým písmem. Kniha je odesílána postupně podle platby, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.
40
MÁTE UŽ VE SVÉ KNIHOVNIČCE?
168 stran Kč 50,-
Nejlepší žena Space Force
I Na hranici slunečnísou-I stavy se objevila cizí I kosmická loď, která se I obrovskou rychlostí 1 blíží k Zemi. Speciální 1 tým astronautů letí lodi H vstříc...
Expedici velí Charity Lairdová, mladá, atraktivní, odvážná, inteligentní-a navíc nejlepší pilot kosmické eskadry US-Space Force. Když kosmonauti tajemný vzdušný objekt dostihnou, ke svému překvapení zjistí, že je úplně prázdný...
160 stran
Královna rebelů
Kč 70,-
Charity, mladá kosmonautka, která se ocitne ve světě jednadvacátého století, se pustí do boje s mimozemskými útočníky, kteří chtějí I zotročit planetu Zemi. S hrstkou rebelů se pokouší odhalit tajemství agresorů. Vnikne do jejich chrámu a objeví něco úděsného: Lidé jsou zde nuceni obětovat své děti. Ještě předtím, než může Charity zasáhnout, je obklíčena. Zůstává jí jediné východisko: skok do tranšmitéru hmoty...
160 stran Kč 60,-
Temná
je budoucnost
V podzemním krytu se z hibernatického spánku probudí Charity Lairdová, nejmladší členka kosmické eskadry US-Space Force. Když nalezne cestu napovrch, naskytne se jí pohled na Ameriku, která se otřesným způsobem změnila. Tam, kde dřív v noci zářily miliony světel, vládne nyní tma. Cizí útočníci z vesmíru svedli s lidstvem zničující boj, který přivedl lidskou civilizaci téměř na pokraj záhuby. Jen malé, izolované skupiny lidí, žijící v horách, unikly zotročení. Ale právě oni začnou Charity pronásledovat...
192 stran Kč 70,-
V ruinách Paříže
Charity, které se nepodařilo proniknout ne-| pozorovaně do jednoho z center mimozemšťanů, se zachránila před dopadením skokem do tranšmitéru hmoty, nastaveného neznámým směrem. Proti všemu očekávání se ona a její společník Skudderneocitli na cizíplanetě, ale uprostřed zcela zpustošené Paříže. Kdysi nejkrásnější město světa se změnilo ve vojenský prostor, kde byli připravováni megabojovníci vetřelců ke štvanicím na lidi...
Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C" odpovídající cenu + 10 Kč příspěvek na poštovné na adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy! Pište čitelně hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.
Vychází v 2. polovině měsíce Vydává Mqravská Bastei (MoBa)
spol. s r. o.
Kotlářská 53, 602 00 Brno Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232
tel./fax: 05/41 21 28 50 Redakce: tel. 05/71 18, linka 216, 245, 288
Šéfredaktorka: Eliška Nováková Technický redaktor: Zdeněk S. Krejčí
Sazba: Studio MOBA Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno
Arndt Ellmer: Meč elfů
Překlad: František Ryčí
(c) MoBa, spol. s r. o., 1997
(c) Bastei-Verlag, Gustav H. Lůbbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach
V nakladatelství MoBa, spol. s r. o.
vychází:
Hedwiga Courths-Mahlerová -společenské romány
Siivia-Exkluslv -
královna milostných romancí

Dr. Stefan Frank - lékař z Polesí
Pouta lásky -
příběhy z rodinného života
G. F. Unger- jeho velké westerny
John Sinclair - na stopě hrůzy
John Sinclair - kabinet hrůzy
Zlatá růže - láska a diadém
Silvia-Romantic -
půlnoční román
Western-Bestseller -
hrdinové Západu
Vampýra - nebezpečné,
tajemné, erotické příběhy
Hedwiga Courths-Mahlerová-Extra -
nová řada společenských románů
Reg.zn. MKČR7417
Podávání novinových zásilek v SR
povoleno RPP, Bratislava,
pošta 12, č.j. 397/94
BASTEI
|MOBA |
55

??

??

??

??

- 1 -